

ШАРЛОТ ЛЪМ

ПРЕДАТЕЛСТВА

Страхотна интрига! Предателството не се забравя...

ШАРЛОТ ЛЪМ ПРЕДАТЕЛСТВА

Превод: Дори Габровска

chitanka.info

Някога Стив Морел, наследник на една от най-богатите фамилии в Англия, е превърнал френската си вила в хранилище на важни документи. Как са свързани те с кралското семейство и какво ли съдържат, щом консервативна Англия би обвинила и наследниците на Морел в предателство?

Шестдесет години по-късно една нищо неподозираща млада францужойка е въвличена в тази мистерия. Следва взлом в дома ѝ, опит за изнасилване, шантаж, отвличане и докосване до смъртта...

Предателство и вяност, отмъщение и прошка, омраза и страст преплитат съдбите на героите. Животът им никога вече няма да е същият...

ПРОЛОГ

Париж

Септември 1937

Тримата мъже се настаниха на задната седалка на колата.

— Хотел „Морис“ — каза единият. Шофьорът наостри уши и се опита да определи акцента му. Английски? Американски? Другите двама бяха немци. Слънчевите очила скриваха очите им. Във фирмата му бяха казали, че е ангажиран да развежда някакви важни германци из Париж и че ще пристигнат със следващия влак от Берлин. Трябвало да ги откара където поискат.

Той се ядоса, но не можеше да си позволи да изгуби работата си. Постара се да пристигне на гарата достатъчно рано.

— Да, мосю. — Шофьорът продължи да поглежда в огледалото си към пътника, който не бе немец. Беше виждал лицето му преди — но къде? Поразително лице, красиво, с диво, безразсъдно излъчване, червеникава коса и кафяви очи, в които проблесна присмехулна искрица, щом срещнаха неговите.

Пътникът се усмихна, намигна му и в този миг шофьорът осъзна кой седи на задната седалка в колата му.

Флин. Холивудската филмова звезда Ерол Флин. Какво ли щеше да каже жена му, като ѝ разкажеше кого е возил? Сигурно изобщо нямаше да му повярва.

Движението бе натоварено, но той мина по най-краткия маршрут и бързо си проправи път до Рю де Риволи, доволен, че може да демонстрира уменията си зад кормилото. Няколко пъти погледна назад. Една голяма черна кола неизменно го следваше.

Полицаи, помисли си раздразнено. Не че имаше някакъв надпис или знак, но той можеше да разпознае колите им, а мъжете в тях изглеждаха като извадени от калъп. Едри, намусени, винаги нащрек.

Нямаше да се изненада, ако те включеха сирената си, за да го накарат да отбие встрани.

Не го направиха. Но все още бяха зад него, когато той мина покрай оградата на Тюйлери и Сена проблесна под яркото есенно слънце.

— Елате да ни вземете след два часа — каза му единият мъж, когато тримата слязоха пред хотела.

Той ги изпрати с поглед, докато изчезнаха във фоайето. Точно преди да влезе, Флин обърна глава и погледна към градините на Тюйлери, където красиви млади гувернантки с тъмносини униформи, изящно оформени прасци и развяващи се бели шалове бутеха бебешки колички. Той видимо въздъхна, после сви небрежно широките си рамене.

Би предпочел да е в парка и да се задява с момичетата, вместо да влиза в „Морис“, един от най-разкошните хотели в Париж. „Е, кръвта му кипи, какво да се прави!“ — помисли си шофьорът и се усмихна сам на себе си.

Преди да потегли, той погледна в огледалото. Черната кола бе паркирала точно зад него. Един от мъжете, облечен с черен дъждобран и с черна филцова шапка, слезе от колата и влезе в хотела.

Явно изобщо не бяха преследвали него, а пътниците му, осъзна шофьорът. Но кого по-точно? Двамата германци или Флин? Може би трябваше да ги предупреди, че са под наблюдение.

Но защо да си прави труда? Те дори не му дадоха бакшиш, а и не би си навлякъл неприятности заради двама германци.

Във фоайето на хотела детективът отиде до рецепцията и тихо се заприказва с дежурния. Няколко банкноти бързо се озоваха в джоба на мъжа.

Детективът невъзмутимо изслуша това, което му казаха, прекоси фоайето и се настани на едно кресло, от което се виждаха и асансьорът, и задният вход, който водеше към Рю де Риволи. Отвори вестник и се приготви за дълго чакане.

Някъде горе се отвори врата. Тримата мъже от Берлин бяха посрещнати топло и дружелюбно от обитателите на апартамента.

— Мой скъпи хер Хес, толкова се радвам да ви видя! Надявам се, че сте пътували добре?

— Благодаря, Ваше Кралско Височество, наистина бе приятно. Вие говорите немски отлично, поздравявам ви за това.

— Благодаря. Гордея се с немската си кръв, говоренето на този език ми се струва съвсем естествено. Познавате жена ми, нали?

— Ваше Кралско Височество. — Хес се наведе да ѝ целуне ръка. Тя бе облечена в елегантна черна рокля, която подчертаваше тънката ѝ, грациозна фигура. В центъра на деколтето ѝ, над напирещите стегнати гърди, бе закрепен бял карамфил. Притежава истински стил, помисли си той. Хитлер би я харесал. Само дете не е блондинка. За нещастие външността ѝ бе по-скоро еврейска. Но всичките им проучвания не бяха установили и нищожна следа от еврейска кръв.

— Ваше Височество, мога ли да ви представя секретаря на фюрера — Мартин Борман?

Двамата се усмихнаха учтиво. Борман се ръкува с тях. Херцогът едва се овладя да не потрепери от отвращение. Хес забеляза и го съжали.

Борман бе истински селянин: с дебел врат, набито тяло и малки, алчни и лукави очички. Почти неграмотен, той бе работил известно време във ферма, преди да го изпратят в затвора за съучастие в убийство.

Хес не му се доверяваше и не го харесваше, но както казваше Хитлер, човек трябва да действа с това, което му е подръка, а Борман бе полезен. Особено когато се налагаше да се свърши някоя мръсна работа.

Херцогинята дори не се опита да прикрие интереса си към Ерол Флин. Когато му подаде ръка, той се наведе и я целуна с доволно изражение и почти без да отделя поглед от деколтето ѝ. Флин бе облечен в идеално ушит английски костюм. От цялата компания той се чувстваше най-непринудено в този луксозен хотел.

Но Хес се подразни. Не трябваше да засягат херцога, който бе всеизвестен с ревността си и собственическото отношение към жена си. Може би не трябваше да водят Флин? Това бе идея на Борман.

— Ако го вземем с нас, той ще занимава съпругата, докато ние си поговорим насаме със съпруга, Флин умее да привлича вниманието на жените. Те го намират за неустоим. А от това, което съм чувал за тази курва, кръвта ѝ веднага ще закипи, щом го види.

Хес се намръщи, но не каза нищо. Грубият език на Борман забавляваше Хитлер, но не и него.

Херцогинята се засмя.

— Виждам, че заслужавате репутацията си, господин Флин!

— Наричайте ме Ерол, моля ви, Ваше Височество — усмихна ѝ се той.

Съпругът ѝ кимна одобрително на титлата, която, както бе чул Хес, новият крал на Англия не ѝ позволяваше да използва. Толкова неясен и объркан бе този английски протокол. От друга страна, Хес харесваше всичко, което утвърждаваше реда и дисциплината в обществото.

Появи се един прислужник, който наля скъпо бяло вино и им предложи миниатюрни триъгълни сандвичи с шунка и сирене.

— Тези френски вина не могат да стъпят и на малкия пръст на добрите немски вина, нали, Ваше Височество? — изръмжа Борман. Той сграбчи няколко сандвича и ги натъпка в устата си.

Лицето на сервитьора се стегна, въпреки че бе извърнал поглед от Борман.

— Времето е необичайно топло за сезона, нали? — бързо се обади Хес и си взе един от миниатюрните сандвичи. — А Париж е просто прекрасен!

Херцогът направи знак на сервитьора да се оттегли.

— Ще те извикаме, ако имаме нужда от нещо.

Младият мъж се поклони, погледна навъсено Борман и излезе от стаята.

Флин и херцогинята се бяха приближили до прозореца и наблюдаваха парижкия пейзаж. Въпреки че се държеше любезно с Хес, херцогът постоянно хвърляше погледи през рамо към жена си.

— Ваше Височество, бихме искали да започнем разговора си възможно най-скоро. Трябва да се върнем в Берлин още днес.

Херцогинята чу думите му, обърна се и каза с хладния си американски глас:

— Господин Флин би искал да разгледа апартамента, скъпи, да го разведа ли, докато вие си поговорите насаме с хер Хес? Нали това всъщност е целта на посещението? А не разполагате с много време.

Хес видя недоволството, което проблесна в сините очи на херцога, заобиколени от гъста мрежа бръчици — без съмнение получени от смях и от дълго стоене на слънце. Бил е красив мъж на младини, сега бе елегантен, но някак повехнал.

Добре овладяната любезност надделя и херцогът отвърна:

— Разбира се, скъпа, така ще е най-добре.

Тя хвана филмовата звезда под ръка и му подхвърли:

— Само чакайте да видите банята!

— Интересувам се повече от спалните — засмя се очарователно той.

Погледът на херцога не се отдели от нея, докато двамата с Флин не излязоха от стаята. Вратата се затвори и херцогът въздъхна.

— Моля ви, седнете, хер Хес. Разбирам, че познавате фюрера от много години. Кажете ми как се запознахте!

— Служихме в един полк по време на световната война. Знам, че вие самият сте се сражавали в тази война. Можете да си представите каква връзка се поражда между другарите по оръжие, изправени заедно пред лицето на смъртта.

— Наистина. Аз също намерих много добри приятели в полка си. Но бях останал с впечатлението, че вие сте били във Военновъздушните сили.

— По-късно се присъединих към тях.

Хес пропусна факта, че бе участвал в опит за преврат в Мюнхен, че бе осъден и бе лежал в една и съща килия на Ландсбергския затвор заедно с Хитлер. Не каза на херцога и това, че там Хитлер му бе продиктувал по-голямата част от „Моята борба“.

Онова бе славно време, време, когато двамата с Хитлер бяха близки като братя. Оттогава всичко се бе променило. Напоследък Хитлер се доверяваше все по-малко на него и все повече на Борман, своя секретар. Хес се чувстваше все по-изолиран. Трябваше да се справи с някаква непосилна задача, за да спечели отново благоразположението на фюрера.

— Разбирам, че Ваше Височество се интересува от възможността да посети Германия и да се запознае с Хитлер? Уверявам ви, посещението ви ще бъде прието много добре.

Половин час по-късно херцогинята и Флин се върнаха в стаята. Двамата германци бяха завършили тайния си разговор с херцога на Уиндзор и в момента си разменяха любезности, докато сервитьорът им наливаше още вино.

Щом чу вратата да се отваря, херцогът веднага обърна глава. Хес видя как очите му се присвиват и проблясват. Херцогът бе забелязал, че бялото цвете от деколтето на жена му се е преместило в бутониерата

на Флин и че Флин се усмихва доволно и лукаво, като котка, изпила чуждото мляко.

ПЪРВА ГЛАВА

Париж

1999

В мига, в който отвори входната врата, Клодия Гийон усети, че някой е влизал в апартамента ѝ. Напрегна се, побиха я ледени тръпки.

Беше полунощ. На кея нямаше жива душа. Единствените звуци, които се чуваха, бяха познатото плискане на вълните на Сена между бреговете ѝ, шумоленето на пролетните листа на яворите и приглушеното ръмжене на колите по булевардите на града.

Ако човек се намираще край реката по това време на денонощието, можеше почти да забрави, че е в центъра на Париж. Особено ако се абстрахираше от мириса на изгорели газове, който се носеше по улиците и се просмукваше между клоните на кестените, разцъфтели с пъстрите си кремави цветове. Свещички — така им казваха френските деца. Цветовете им блестяха най-ярко през нощта.

Напоследък бяха съобщили за цяла поредица обира в този район, но досега Клодия не се бе притеснявала, защото вземаше предпазни мерки. Винаги когато излизаше, затваряше капаците на прозорците и включваше алармата на апартамента. През трите години, откакто живееше сама, в тази сграда не бе ставал обир, охранителната система бе много добра. Но за всяко нещо си има първи път.

Може би трябваше да затвори вратата и да извика полиция? Но дали щяха да дойдат без сериозни доказателства? На този етаж живееше само тя. Ако извикаше за помощ, никой нямаше да я чуе. А и ако се окажеше, че си е въобразила, щеше да стане за смях. Остави вратата отворена, в случай че ѝ се наложи да излезе бързо, свали тихо ниските си обувки и заситни на пръсти по коридора.

От стойката за чадъри край вратата взе един бастун със сребърна дръжка. Стомахът ѝ се сви от напрежение. Бе стигнала до отворената врата на дневната.

Не светна лампата. Опита се да диша беззвучно.

Всички капаци на прозорците бяха затворени, но дори и така, светлината от уличните лампи проникваше през процеците. Очите ѝ свикнаха с тъмнината и тя установи, че в стаята няма никой.

Същата сутрин, както винаги, Клодия бе прекарала един час в чистене. Когато привърши, в стаята нямаше и най-малкото петънце. Сега все още изглеждаше така.

Но убеждението ѝ, че в жилището има някой — или е имало до неотдавна — се засили още повече.

Пристъпи към спалнята си. Тя също бе празна и безупречно чиста.

С един поглед се виждаше, че нищо не е взето или разместено. Мебелировката бе в изчистен японски стил — бели завеси, бял памучен килим върху лакирания дървен под, ниско японско легло. Нямаше никакви украшения. Само електронен будилник с радио на нощната масичка и черна японска лампа.

Вграденият черен гардероб все още си бе заключен отвън, следователно не можеше някой да се крие вътре.

Втората спалня бе на Хю. Там мебелите бяха тежки и тъмни, махагон от деветнайсети век. Имаше френско легло с балдахин, с тъмносиньо покривало и завеси от кафяво кадифе. Железните щори на прозорците бяха постоянно спуснати, освен когато Клодия проветряваше стаята по един час всеки ден.

Хю не бе идвал тук от месеци. Той рядко идваше в Париж. И тук нямаше следи от чуждо присъствие.

Вратата на банята бе затворена. Дали не бе я оставила отворена? В гърлото ѝ заседна буца, Клодия сграбчи бастуна в дясната си ръка, натисна дръжката с лявата и изпотената ѝ ръка се плъзна по метала. Вратата се отвори рязко. Клодия ахна, готова да побегне, но огледалото на отсрещната стена отрази точно това, което очакваше — баня, обзаведена в стил от края на седемдесетте: патладжанена вана, биде, мивка.

Накрая огледа кухнята. Тя бе миниатюрна, нямаше място, където човек би могъл да се скрие — дори джудже не би се събрало в малкия хладилник.

В апартамента нямаше никой. Клодия въздъхна облекчено, затвори входната врата, пъкна бастуна на Хю обратно в месинговата стойка за чадъри, после вдигна обувките си и се върна в дневната.

Светна лампата и отново се огледа — боядисани чамови мебели, върху които тя собственоръчно бе нарисувала тук-там с шаблони лилави птички сред зелени клонки. Пое дълбоко дъх и се намръщи.

Може сега да нямаше никой, но без съмнение тук бе влизано. Някой бе пушил в тази стая, след като тя бе излязла от апартамента следобед.

Клодия никога не пушеше и не позволяваше на никого да пуши в апартамента, дори и когато правеше партита. Майка ѝ пушеше цигара от цигара и бе умряла бавно и мъчително от рак на белите дробове.

Лекарят се бе опитал да убеди мадам Гийон да отиде в санаториум, но Клодия бе помолила майка си да остане у дома възможно най-дълго. Грижеше се за нея, въпреки че Хю бе наел и квалифицирана медицинска сестра, която да отговаря за медицинската страна на лечението.

Освен майка си, Клодия нямаше никакви роднини. Дългата, бавна смърт бе ужасно преживяване и за двете. Трая шест мъчителни месеца и Клодия, тогава петнайсетгодишна, не забрави никога как майка ѝ се топеше с всеки изминал ден, как бе станала лека като малко дете, как ребрата ѝ стърчаха дори през дрехите и как се бореше да си поеме въздух, щом опита да се усмихне.

Оттогава мирисът на цигари винаги съживяваше кошмарните спомени и от него ѝ се гадеше.

Тъй като никога не бе пушила, тя имаше отлично обоняние, много важно за професията ѝ. И макар че нямаше следи от пепел или фасове, сега бе сигурна, че някой е пушил в апартамента ѝ.

Какво може да е правил човек тук, ако не е дошъл да краде? Не виждаше никакъв смисъл. Дали не бе избягал прибързано, уплашен, че тя се връща? Дали не бе влязъл точно преди да се появи тя? Дали си бе тръгнал с празни ръце?

А и как изобщо бе влязъл? Нямаше следи от взлом, вратата не бе насилена, алармата си бе включена, капациите на прозорците бяха със спуснати резета.

Хю имаше ключове за апартамента, разбира се. Но той също не пушеше, въпреки че бе пушил в миналото. Бе изоставил цигарите през последните месеци от живота на майка ѝ.

Хю бе най-добрият приятел на баща ѝ, двамата бяха работили заедно за един американски вестник. След като баща ѝ бил убит,

докато отразявал някаква африканска гражданска война, Хю бе предложил на кръщелницата си Клодия и майка ѝ да се преместят в дома му, защото не можеха да си позволят да плащат наема за апартамента, в който живееха дотогава.

По онова време Хю бе чуждестранен кореспондент на един английски вестник, пътуваше много и му се струваше съвсем разумно да осигури на майката на Клодия работа, като и възложи да се грижи за вилата му в Антиб. Така нямаше да се притеснява за къщата, докато отсъстваше по цели седмици. А дори и когато се връщаше във Франция, той прекарваше повече време в Париж.

Когато филмираха първата му книга, бе изоставил работата си във вестника, но продължи да прекарва дълго време в Париж, където имаше много приятели.

След смъртта на майка ѝ обаче Хю остана във вилата цяла година. Клодия завърши обучението си в най-добрата школа за готвачи в Южна Франция. Хю ѝ намери работа в Париж, в един от луксозните хотели близо до площад „Конкорд“. Преди това се опита да я убеди да си намери работа в Кан или Ница, но Клодия искаше да бъде независима. Хю бе направил достатъчно много за нея и тя смяташе, че е крайно време да започне сама да се грижи за себе си. Все пак прие предложението на Хю да живее в апартамента му срещу символичен наем.

Тъй като нямаше жена или свои деца, той се отнасяше с нея като с дъщеря, а тя го възприемаше като свой баща, един много известен и вълнуващ баща. Като дете Клодия го обожаваше, изрязваше всички негови статии, докато той обикаляше света и рискуваше живота си, отразявайки нови и нови военни действия, и като по чудо оставаше незасегнат от куршумите и мините.

След смъртта на майка ѝ нейната привързаност към Хю се задълбочи — той остана единственият ѝ близък човек. Не бе чувала за никакви роднини на родителите си. Бабите и дядовците ѝ бяха умрели много преди раждането ѝ.

Познаваше Хю по-добре от всеки друг на света и бе сигурна, че ако той бе пристигнал в града, щеше да ѝ се обади предварително. Самият той ценеше високо правото си на личен живот и не би я обезпокоил без предупреждение.

Сградата, в която бе апартаментът ѝ, бе построена през седемнайсети век: седеметажна, тясна, залепена отстрани за две други сгради, точно на кея на Сена. Предприемачът, купил постройката, бе направил някои структурни промени във вътрешността, но бе оставил външния вид непокътнат. По-късно бе продал обновените апартаменти с огромна печалба. Хю бе броил пари за целия втори етаж — достатъчно високо, за да се наслаждава на гледката към Сена, и достатъчно ниско, за да не се уморява от катеренето по стълбите. Клодия обожаваше апартамента си, можеше да прекарва часове, загледана в реката, особено призори, когато изящните очертания на парижките сгради изглеждаха приказни. Ил де ла Сите, като каменна лодка, плаваща в сивата вода, потънала в зеленина през лятото, отзад прекрасните кули на средновековната катедрала „Нотр Дам“, омайващо красивите сгради, мостове, кули и кубета в далечината.

Клодия се прозя и внезапно се почувства изморена. През деня бе сготвила обяд за сватбен прием за петдесет човека, а след това бе подготвила шведска маса за три пъти по толкова — за вечерната забава след сватбата. Това наистина ѝ бе коствало цялата изобретателност, която притежаваше.

Изгаси лампите и се приготви за лягане. Утре я чакаше друг важен ангажимент, трябваше да се наспи добре. Докато се събличаше, погледът ѝ се задържа върху металната решетка ниско долу на външната стена.

Може би е имало парти в някой от другите апартаменти в сградата. Мирисът на цигари вероятно се е просмукал през решетките, поставени, за да могат старинните стени да дишат.

Разбира се. Сигурно това бе обяснението. След няколко минути Клодия вече спеше.

* * *

Събуди се трудно, когато будилникът иззвъня в седем часа на следващата сутрин. Преди да си вземе душ, сложи кафеварката на котлона. Докато се обличаше, изпи чаша кафе — силно, без захар и сметана, но не закуси, защото смяташе да си купи прясно изпечен кроасан от пазара.

В кухнята бе винаги студено, особено сутрин, но прохладният въздух действаше ободряващо. Клодия облече дънките си, яркожълт вълнен пуловер и удобни ниски обувки. Чакаше я много ходене през деня.

Светлокестенявата ѝ коса бе къса и естествено чуплива — обикновено готвачите не рискуваха да пускат косите си дълги. Те само пречеха в кухнята, падаха в очите, когато не трябва, озоваваха се в храната. Твърде нехигиенично.

В осем без петнайсет тя грабна плетената си кошница. Не можеше да отиде на пазара късно, защото щеше да изпусне всички покупки, които си струваха: редки диви гъби от Версайската гора например, домашен селски хляб, замесен с маслини и сушени домати, прясно уловена малка сепия, лангусти, мергески наденички или сирене от планинска мандра с риган, мащерка или салвия. Винаги обикаляше пазара, ококорена като дете на Коледа, в очакване да открие нещо прекрасно, без да знае какво точно ще е.

Пикапът ѝ бе в гараж на пет минути пеша. Хукна по кея, загледана в реката, и се блъсна в някакъв фотограф, който застана на пътя ѝ, за да намести триножника си.

— По дяволите! — изсумтя той.

— Гледайте къде вървите!

— Съжалявам, не ви чух да идвате — смотолеви той.

Клодия долови лек английски акцент, който разпознаваше безпогрешно, след като цял живот бе слушала говора на Хю.

Очите, които се бяха вперили в нея, бяха черни и сякаш готови да пламнат яростно. Избухлив нрав! Типичен избухлив французин! Но откъде бе този лек английски акцент?

— Добро утро! — каза той.

— Добро и на вас — отвърна му тя, развеселена от начина, по който мъжът се взираше в нея.

Може би бе живял в Англия известно време. Косата му бе черна — също като очите, гъста, чуплива и дълга почти до раменете. Имаше тен на французин, тъмен и златист от слънцето. Високите му скули и широката уста подсказваха, че освен избухлив, сигурно е и страстен. Когато мъжът ѝ се усмихна, Клодия усети как сърцето ѝ се разтуптя.

— Може ли да ми помогнете? Работя за едно английско списание.

Беше познала. Той наистина живееше в Англия.

— Трябва да осигуря фотоматериал към една статия и искам да направя няколко снимки на реката. Може ли да ми позирате за няколко секунди, за да имам и човек във фокус?

— Винаги ли ласкаете хората по този начин? — засмя се тя.

— Само жените — погледна я закачливо той.

— И аз така си помислих. Вижте, съжалявам, бих ви позирала с удоволствие, но нямам никакво време, бързам за пазара.

Би предпочела да можеше да постои още при него. Кога за последен път бе срещала толкова привлекателен мъж?

— Моля ви. Ще стане много бързо, обещавам. — Усмивката напълно промени лицето му.

Той определено бе най-сексапилният мъж, когото бе виждала, не просто симпатичен и чаровен, а покоряващо мъжествен. Почувства се като Ева, която открива Адам в райската градина.

Успя да се овладее. Ами ако това не бе Адам, а Луцифер? Не беше ли точно Луцифер най-красивият сред ангелите, синът на утрото? Един ангел, изпълнен с арогантност и амбиции, предизвикал самия бог и прогонен от рая от Михаил. Този мъж определено ѝ подсказа тази асоциация.

Не можеше да му устои.

— Добре, но бързо. Наистина нямам никакво време.

— Доверете ми се — каза той и застана зад фотоапарата.

„Да му се доверя?“ — помисли си тя. Всички мъже, с които бе излизала, я бяха научили да не се доверява. Два пъти си бе мислила, че е влюбена — и двата пъти бе наранена. Умните жени не се доверяваха лесно.

Докато той я гледаше през обектива, по гърба ѝ полазиха иглички. Този мъж я караше да осъзнава болезнено собствената си женска същност.

— Може ли да преместите единия си крак напред, сякаш бягате?

Тя се подчини смутено.

— Отпуснете се. Сякаш се забавлявате. Завъртете ръката с кошницата — да, точно така. Опитайте се да изглеждате щастлива — не, не се усмихвайте, просто излъчването ви да е такова.

— Но как да го направя? — Думите му я забавляваха.

— Чудесно. Задръжте това изражение, не дишайте.

Той фокусира и бързо щракна.

— Може ли леко да се завъртите към реката? Страхотно. — Мъжът направи още няколко снимки. — Сега погледнете небето. Да, точно така.

Слънцето проби през утринната мъгла и заслепи очите ѝ. Може би щеше да е хубав ден все пак.

Фотографът се изправи.

— Това е. Благодаря. Снимките наистина ще станат хубави. Ще ми кажете ли името и адреса си? Ще ви ги изпратя.

— Няма нужда — отвърна тя, усмихна се и побягна. Той бе англичанин и щеше да се върне в Лондон, нямаше смисъл да се надява, че ще се видят пак.

Той извика след нея, но тя не спря, нито погледна назад. Трябваше да стигне до пазара, преди да са свършили всички хубави неща. За закъснелите оставаха само боклуците.

Когато се върна в апартамента си час и половина по-късно, фотографът си бе отишъл, а на кея се бяха разположили безброй рибари.

Един от тях се обърна и я изгледа, после се наведе и извади мобилен телефон от рибарската си торба. Беше слаб мъж със студен поглед и бенка точно под лявото око, която му придаваше още по-зловещ вид.

Сега, когато вече бе прекалено късно, тя съжали, че не е дала на фотографа адреса си. Но имаше ли смисъл?

Той бездруго щеше да забрави да ѝ изпрати снимките. Нямаше да го види никога вече.

Клодия отключи пощенската кутия до входа. Имаше фактури от доставчици, няколко платени сметки от клиенти, няколко запитвания — обичайните неща.

Едно от писмата бе за Хю, а пликът бе с логото на хотел „Крийон“.

Нямаше пощенска марка, следователно бе донесено на ръка. Клодия си напомни мислено да му залепи марка, преди да го препрати на Хю.

Тръгна нагоре по стълбите и тъкмо преди да завие на междинната площадка преди апартамента си, чу някакво щракване, после глухото ехо на забързани стъпки. Не видя никого на стълбището.

Щом затвори вратата след себе си, осъзна, че щракването бе дошло от собствената ѝ врата.

Закова се на място. Някой пак бе влизал тук. Усещаше мириса на цигарен дим. Какво ставаше, по дяволите? Тя ли се побъркваше? Нима халюцинираше?

Бързо отиде в кухнята, остави покупките и обиколи стаите. Както и преди, сякаш нищо не бе докоснато.

Клодия огледа стаята на Хю и миг преди да излезе, забеляза нещо, от което я побиха тръпки. На пода имаше купчинка сива пепел.

Облегна се на стената и се взря в пепелта. Значи не си въобразяваше. Някой бе влизал в апартамента ѝ.

Бе чула щракването, когато този някой забързано е напуснал апартамента. Не бе срещнала никого по стълбището, значи се бе качил нагоре. Дали бе някой от съседите ѝ?

Припомни си всички, които живееха в сградата, и реши, че никой не ѝ прилича на крадец. Всички бяха прекалено богати. За да живее човек тук, трябваше да има много пари. Тя самата не би могла да си позволи този апартамент, ако не бе Хю. А и не притежаваше нищо, което да си струва да бъде откраднато.

Огледа отново стаята на Хю. Едно от чекмеджетата на старинното бюро не бе съвсем плътно затворено. Клодия го издърпа. Вътре имаше писма. Разбъркани. Явно този, който бе влязъл в апартамента, ги бе прегледал, преди да ги прибере забързано.

Но как бе разбрал, че тя се връща?

Явно някой бе наблюдавал отвън и го бе предупредил. Но кой?

На кея имаше само рибари. Всъщност един от тях се бе обърнал към нея, после бе извадил мобилен телефон от чантата си.

Клодия изтича до прозореца и погледна към кея. Рибарите още си стояха долу, но мъжа с бенката го нямаше. Дали не бе той? Но откъде я познаваха? Тя не го бе виждала никога.

Отново я побиха тръпки. Дали онзи мъж я бе наблюдавал? Беше чувала, че когато си набележеха някой дом за обир, бандите наблюдаваха обитателите му, за да установят по кое време остава за

дълго празен. Тя нямаше ценни вещи, но съседните апартаменти бяха пълни със старинни вещи и бижута.

Ами ако тези хора възнамеряваха да оберат някое друго жилище в сградата?

Тя изтича до телефона и набра номера на полицията.

Почти без дъх, обясни на жената, която ѝ се обади, какво се е случило.

— Нещо взето ли е?

— Не, но знам, че някой е влизал, защото на пода има пепел.

Последва пауза, след това жената я попита любезно:

— Каква пепел?

— Пепел от цигара. Аз не пуша, така че няма откъде да се вземе.

Не позволявам и на гостите си да пушат в апартамента ми.

— Сама ли живеете, госпожице?

— Да.

— Имате ли приятел?

— Не.

— Но имате приятели, които пушат?

— Не и в апартамента ми.

— Входната врата беше ли разбита?

— Не.

— Прозорците?

— Затворени и с капаци. Нямаше следи от разбиване. Не знам как са се промъкнали, но съм сигурна, че някой е влизал. Помислих си, че може да е банда, която планира да ограби другите апартаменти. Някои от съседите ми са много богати.

— Някой от тях забелязвал ли е пепел по пода си?

Клодия почервения. Жената очевидно ѝ се подиграваше.

— Ще изпратите ли някого? — попита тя ядосано.

— Ще запиша обаждането ви в дневника, госпожице. Някой от колегите ми ще ви посети, но днес всички са много заети. А сега, моля ви, освободете линията, защото е за спешни обаждания.

Клодия примирено остави слушалката.

Започваше да се успокоява, отиде в кухнята, направи си кафе и извади покупките. Глупава жена! Ако ограбят и други апартаменти в сградата, ще съжалява, че не е обърнала внимание на предупреждението.

Когато съвсем се успокои, Клодия с неохота си призна, че отношението на жената всъщност е било разбираемо. Нищо не бе откраднато. Нямаше разбита врата или прозорец, посетителите ѝ определено се бяха постарали да прикрият следите си.

Това не бяха обикновени крадци.

Хю — помисли си тя. Защо не се бе сетила по-рано! Той бе богат и известен и все още бе собственик на апартамента. Държеше се винаги потайно, не говореше много, не отговаряше на въпроси и не споделяше нищо за миналото си.

Медиите открай време се интересуваха от него. Защо този англичанин живееше във Франция и никога не се връщаше в родината си, дори и за кратко посещение? Защо отказваше да говори за семейството си? Никога не бе разказвал на Клодия за него.

Ако влизането в апартамента бе свързано с Хю, какво ли бяха търсили крадците? И дали щяха да се върнат, ако не го бяха открили?

Тя отиде до телефона, набра номера му, но никой не ѝ отговори. Днес не бе включил телефонния си секретар. Щеше да го потърси покъсно. Сега я чакаше работа.

Трябваше да приготви вечеря за Рекс Валъри, един от най-известните френски актьори, и дузината гости, които щяха да го посетят в шикозния му апартамент в блока с футуристична архитектура точно под Монпарнас. Той се виждаше от всички краища на Париж и приличаше на гигантска кафява пура.

Клодия обичаше да готви за Рекс. Беше луд на тема храна, но бе невероятно слаб, защото хапваше по съвсем малко от всяко ястие. Повечето му гости бяха същите — постоянно пазеха диети. Все пак Рекс се опитваше да ги изкуши, като насърчаваше Клодия да приготвя обилна храна за партитата му — като един вид самоналожен мазохизъм за него и мъчение за приятелите му. Рекс бе много противоречива личност, едновременно мил и злобен, милозлив, но понякога детински жесток.

Зигфрид пристигна в шест часа, за да ѝ помогне да пренесе храната до пикапа, който Клодия бе докарала точно пред входа десет минути по-рано.

Зигфрид бе талантлив джаз пианист, но Париж бе град, в който музикантите трудно пробиваха — имаше прекалено много талантливи пианисти и прекалено малко работа за тях, така че повечето едва

свързваха двата края. За да се издържа, Зигфрид работеше почасово. Лесно намираще работа като сервитьор в град с толкова много ресторанти.

Рус, с шоколадов тен и студени сини очи, той щеше да привлече вниманието на доста от гей приятелите на Рекс Валъри, но те нямаше да постигнат нищо с него. Зигфрид бе твърдо хетеросексуален и дори малко пуритански настроен.

Баща му бе лютерански пастор в малко селце край Рейн и Зигфрид бе възприел повечето от моралните ценности на родителите си. Говореше доста добър френски, но не се бе избавил от твърдия немски акцент, който веднага издаваше националността му.

Сега той подуши шумно и попита:

— Какво мирише така хубаво? — Много обичаше сладкиши. — Шоколад? Да не е онзи пудинг, който толкова харесвам?

— Моята шоколадова бомба, да.

— Под големия месингов капак ли си я скрила?

— Разбира се, но изобщо не надничай.

Тя му подаде голяма плетена кошница, в която бе наредила шоколадовия сладкиш и купа с круши, задушени на тих огън в сос от червено вино и канела. След охлаждането в хладилника бе прибавила желе от боровинки, за да подсили червения цвят.

В другата му ръка Клодия пъкна хладилната чанта със замразения сок от пъпеш и лимон.

— Носи ги много, много внимателно.

Зигфрид кимна и чак се намръщи от съсредоточаване.

Отне им десет минути да натоварят пикапа. По пътя щяха да вземат и другата помощничка на Клодия — Пати, която живееше в една осеяна с бълхи, порутена и мръсна сграда в затънтената част на Сакр Ко. Докато караше натам, Клодия видя на тротоара жълта пощенска кутия и спря, за да пусне писмото за Хю.

— Любовно писмо? — попита Зигфрид.

— Не, за Хю е.

— О, твоят втори баща! Бих искал да се запозная с него, обожавам книгите му. Моят учител по английски в Германия ми даде да прочета една от тях и аз сам си купих всички останали.

— Ще ви запозная следващия път, като дойде в Париж.

— Благодаря, за мен ще е голяма чест. Ще донеса книгите да ми даде автограф, ако няма нищо против.

— Сигурно ще се съгласи. — Хю винаги се държеше любезно с почитателите си. В действителност той държеше на разстояние повечето хора, с изключение на самата нея, Луиз — икономката му, и неколцина приятели в Париж и Антиб.

Пати вече ги чакаше. Бе американка, студентка по изобразително изкуство, висока почти метър и осемдесет, с благородните черти на африканска статуя, идеална гладка кожа като черна коприна и съвсем къса коса с миниатюрни, непокорни къдрици. Очите ѝ бяха огромни, искрящо черни, но с малки златисти петънца около зеницата.

Тя получаваше стипендия, но също като Зигфрид трябваше да припечелва допълнително, за да живее поносимо. Освен че помагаше на Клодия, работеше като модел на художници. Позираше в екзотични дрехи или гола, но печелеше при Клодия много повече, отколкото от художниците, които по традиция бяха бедни.

Тя се настани в пикапа, а с нея уханието на чесън обви като в облак Клодия и Зигфрид. Зигфрид помахна демонстративно пред носа си:

— Какво си яла?

— Пиле със зеленчуци по луизиански — отвърна тя невъзмутимо. — Беше ме налегнала носталгия по дома и си сготвих една голяма тенджерка.

— Остана ли нещо? — попита той, както вече очакваха и Пати, и Клодия. Зигфрид бе постоянно гладен: пестеше от собствените си разходи за храна, за да има пари за хубави дрехи и винаги се слушваше за възможност да хапне нещо безплатно.

— Съжалявам, но съквартирантите ми смятат да вечерят с останалото. Получи се точно както го правеше мама: много люто и с много подправки — добави тя замечтано, превключвайки на родния си език.

Хю бе започнал да учи Клодия на английски, когато тя навърши десет, макар че учеше езика и в училище. Обичаше да слуша английския на Пати, както и креолския ѝ френски — езика, говорен в Луизиана стотици години: прелъстителен и плавен като блус. Клодия обожаваше джаза.

Жалко, че англичаните не говорят езика си по този начин, помисли си тя, гласовете им звучат прекалено стипчиво и сухо, прекалено сдържано.

— Трябва да сготвиш това пиле със зеленчуци за партито за петнайсетия рожден ден на дъщерята на Бесеро. Сигурна съм, че ще ѝ хареса, тя много обича джаз и миналата година е ходила в Ню Орлийнс с родителите си.

— Защо не, с удоволствие. — Пати бе винаги в добро настроение, нямаше сили да се държи намусено. Все пак, когато се случеше да избухне, бе като ураган, способен да отнесе всички.

Движението бе пренатоварено, както винаги. Париж се превръщаше в кошмар. Улици, претъпкани с автомобили, залепени броня до броня, шофьори, които крещат, псуват и се засичат един друг. Карането на кола в града бе истинско изпитание. Пробивай си път напред, рискувай, бъди смел като френската кавалерия по време на Наполеоновите войни! Не вземай пленници! Не спирай на пешеходна пътека, освен ако на нея не е стъпил полицай!

— Не знам защо не преместя бизнеса си някъде другаде! — оплака се Клодия. — В някое тихо и спокойно провинциално градче.

— Париж е толкова забавен — засмя се Пати. — Ще ти липсва.

— Да ми липсва? Луда ли си? — Клодия спря на един светофар, а колата зад нея, карана от мъж към четирийсетте, я заобиколи и се стрелна напред точно когато светна червено.

— Ненормален! — извика тя след него. Той ѝ направи неприличен жест с ръка и изчезна сред облак дим.

— Можеш да се върнеш на Лазурния бряг — предложи Зигфрид.

— Движението там е почти същото. Понякога даже е по-лошо, особено в разгара на лятото.

Когато стигнаха до апартамента на Рекс, вратата им отвори неговият любовник — един двайсетгодишен китаец, слаб и висок не повече от метър и петдесет, с фини, деликатни черти. Изглеждаше много шик в черния си копринен костюм, с обръснатата си глава и златистата си кожа. Тъмните му бадемовидни очи ги стрелнаха презрително.

— Много се забавихте. Очаквахме ви още преди час. Гостите ще започнат да пристигат скоро и той ще полудее, ако всичко не е перфектно и навреме.

— Всичко е готово, не се тревожи.

Юан погледна косо Зигфрид, който го подмина, натоварен с кошници и кутии.

— Това момче е много красиво. Мразя го. Ако го видя да се усмихва на Рекс, ще му прережа гърлото с един от кухненските ножове. Най-добре е да го предупредиш да внимава къде гледа.

— Той изобщо не е гей, Юан, и никак не се интересува от Рекс, не говори глупости.

— Всеки мъж, който види Рекс, започва да се интересува от него. Жените не могат да разберат как разсъждават мъжете. — Юан изгледа студено Клодия и после се оттегли царствено към спалнята, която споделяше с Рекс.

— Дръж го настрана от мен! — изръмжа Зигфрид.

— Готин е, но малко зловещ — отбеляза Пати, докато махаше опаковката на маринованата патица. — Ей, на колко години става Рекс Валъри днес?

— Шшшт! Говори тихо! Това е последното нещо, което той ще иска да чуе. Рекс се ужасява от старостта. Можем да кажем само, че няма още четирийсет. След това налей борша — в глазираните със сол бели купички. В тях тъмночервеното на супата контрастира идеално.

Очите на Пати грейнаха:

— Ей сега. Може ли да го пробвам?

— Ако толкова искаш. Сипи замразения сироп в зелените стъклени купи и веднага го пъхни в хладилника. Къде е пастетът от гъши дроб?

Пати го разви от фолиото и веднага посегна да опита, но Клодия я сръза.

— Не, не яж нито хапка. Едва ще ми стигне да сервирам патицата върху него.

— Ухае фантастично! — въздъхна Пати и се зае да сипва борша. — Знаеш ли, много бих искала да нарисувам Рекс Валъри и приятеля му. Дали да го попитам?

— Защо не? И двамата са невероятно суетни, сигурно ще се поласкаят от молбата ти.

На лицето на Пати се изписа ентузиазъм, доколкото това бе възможно предвид невъзмутимата ѝ натура.

— Мислиш ли, че ще се съгласят?

Клодия сви рамене.

— Сигурно не, но може да попиташ. Кажи им колко великолепен портрет ще се получи и че ще го представиш на следващата годишна изложба на колежа си. Там ще го видят много журналисти и това ще е чудесна реклама за Рекс. Обзалагам се, че никой не ги е рисувал заедно. На Юан това много ще му хареса. Може и да убеди Рекс.

— И Рекс няма да се притеснява от това, че всички ще научат за него и Юан?

— За бога, не! Рекс никога не е прикривал предпочитанията си. Винаги е говорил съвсем открито за сексуалността си.

Пати прибра купичките с борша в хладилника и се зае със замразения сироп.

— И всички мъже тази вечер ли ще са обратни?

— Повечето от тях. Но някои от поканените актриси са женени или си имат приятели, така че ще има и неколцина нормални мъже.

— И те ще са ангажирани — отбеляза Пати тъжно.

— Тук си да работиш, не да сваляш мъже!

— Само работа и никакви забавления, що за живот е това?

Зигфрид се бе заел да подрежда масата за вечеря и сега се върна в кухнята, почервенял.

— Не може ли гостите да не ми пускат ръце!

Пати подсвирна и той я изгледа ядосано.

— Не е смешно!

— Поне узна как се чувстват жените!

— Не, не узнах. Жените очакват да им се пускат, а аз — не.

Вратата се отвори и Рекс Валъри нахлу, облечен от глава до пети в бяло: ленен костюм, риза с прозрачна къдрава якичка и обувки с доста високи токове. Сребристорусата му коса блестеше като ореол.

Рекс се усмихна чаровно на Зигфрид.

— Горкото момче! Изплашиха ли те? Съжалявам. Казах им да държат ръцете си настрана от теб, така че повече няма да те притесняват.

Зигфрид го изгледа надменно.

Рекс се нацупи и се обърна към Клодия:

— О, скъпа, колко е кисел! Но е толкова красив! Не можеш да ме виниш, че опитах. Как върви приготвянето на вечерята? — Той огледа кухнята и на лицето му се изписа паника. Рекс се паникьосваше лесно.

— Къде е тя? Още не сте започнали да я готвите? Повечето ми гости са тук и вече пият. Казах ти, че искам вечерята в осем и половина.

— Не се тревожи! — успокои го Клодия. — Всичко е готово. Повечето неща са в хладилника — нали искаше студен борш? Патицата ще се задуши, докато ядете съомгата.

Рекс въздъхна драматично.

— Слава богу! Сърцето ми едва не спря! Кога ще сервирате първото ястие?

— След половин час. Така добре ли е?

— Разбира се. Идеално. О, казах ли ти, че е дошъл фотограф? Едно от луксозните английски списания иска да пусне статия за мен. — Клодия се усмихна, развеселена от суетността му. Рекс обожаваше славата и особено харесваше да се вижда на големи лъскави снимки.

— Охо!

— Много ласкателно — да съм известен отвъд Ламанша, филмите ми имат голям успех там, а нали ги знаеш англичаните — преструват се, че ние не съществуваме. Все пак са направили изключение за мен — добави щастливо.

— Знам, там наистина те боготворят!

Рекс я погледна доволно.

— Така е, да. Списанията им постоянно пишат за мен. И са пратили този красив мъж да ми направи снимки. Той е просто неустоим, но не е гей, за съжаление. Защо става все така?

Той погледна крадешком към Зигфрид, който се изчерви. Рекс въздъхна драматично.

— Е, какво да се прави! Това е трагедията на моя живот. Скъпа, имаш ли нещо против фотографа да дойде и да направи няколко снимки тук, в кухнята, докато вие приготвяте вечерята? Искат да наблегнат на личния ми живот — апартамента ми, приятелите, партитата, които давам и които са известни в цял свят.

— Стига да не ни се пречка, няма проблем.

— Може ли да ви отмъкна за малко очарователния Зигфрид, за да помогне на човека да пренесе оборудването си?

— Ако Зигфрид няма нищо против.

Рекс го погледна прелъстително през миглите си:

— Моля те, красавецо.

Зигфрид изглеждаше вбесен, но го последва.

Клодия се сети за англичанина на кея сутринта — не беше ли казал, че работи за някакво английско списание? Не, това би било невероятно съвпадение. Не би могъл да е същият.

Вратата на кухнята отново се отвори. Клодия се обърна. Първо влезе Зигфрид, нарамил триножник, зад него, праметнал няколко фотоапарата през рамо, влезе англичанинът.

Като видя Клодия, той се закова на място.

— Не мога да повярвам!

И тя не можеше. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите като дива птичка, хваната в клетка.

Сега той бе облечен с вечерен костюм, не нов, но много елегантен — черно сако и панталон, колосана бяла риза, черна папийонка.

Истински шик — така определяха французите стила на английската висша класа: традиционен, неизменен, доведен до съвършенство през годините.

Ако човек познаваше добре парижките бутици, би могъл да си купи английски кашмирени пуловери в пастелни цветове, които чудесно подхождаха за мъжете с бяла риза на тънко райе, а за жените — с отворена бяла блуза и ред перли. Можеше да се прибави вълнено сако или пола от туид. За някоя фина елегантна парижанка това бе идеалната комбинация. Едрите англичанки обаче изглеждаха като кобили в костюмите от туид, поне според Клодия, но продължаваха да ги носят невъзмутимо година след година.

Парижката мода се променяше постоянно, нови тенденции, нови дизайнери — докато класическият английски шик си оставаше неизменен, еднакво модерен и във Франция, и в Англия, и в града, и в провинцията, особено сред старите богаташи, сред западащите благородници, които вече нямаха нито власт, нито пари, но притежаваха неподражаема класа.

— И това ако не е късмет! — възкликна англичанинът. — Висях на кея още един час в очакване да се върнете, но от вас нямаше и следа. Страхувах се, че вече никога няма да ви видя.

Клодия усещаше, че Зигфрид и Пати ги наблюдават, наострили уши.

— А дори не разбрах името ви.

— Клодия — съобщи му Пати, преди Клодия да успее да отвори уста. — Клодия Гийон. А аз съм Пати.

Той се обърна бавно към Пати.

— Аз съм Бен. — Черните му очи се ококориха. — Боже господи! И ти си възхитителна. Трябва да ти направя няколко снимки, Пати. Но продължавай да работиш, ще ми трябва малко време да наглася нещата си. Искам да изглеждате естествено.

Клодия опита да се съсредоточи върху работата си, но всъщност следеше всяко негово движение. Светкавицата на фотоапарата му съвсем я изнерви. Сякаш в стаята имаше буря.

Тя се страхуваше от бури. В деня, в който бе починала майка ѝ, се бе разразила най-ужасната буря, която Клодия помнеше.

— Да не би да спиш права?

Гласът на англичанина я накара да подскочи.

— Просто се бях замислила. Трябва да започнем със сервирането на вечерята след минута. Може ли да спреш със снимките? Ще ни пречиш.

— Просто си действайте, все едно ме няма.

Как би могла да го направи, когато всеки нерв от тялото ѝ бе напрегнат? Обърна се и дрезгаво подкани Пати да побърза.

Като се доближи до количката за сервиране, англичанинът се възхити на купичките със супата.

— Прекрасни цветове — прошепна той. — Това съзнателно търсен ефект ли е? Видът на храната, на ястията, които сервираш, също толкова важен ли е за теб, колкото и вкусовите им качества?

— Човек вижда храната, преди да я опита, така че видът ѝ е от съществено значение.

— Значи си не само готвач, а и човек на изкуството.

— Не, само готвач съм, но всички сетива са ангажирани и в приготвянето, и в консумирането на храната — зрение, обоняние, вкус.

— Допир? — попита той и прокара пръст по гърба ѝ.

Клодия потрепери от докосването му, бързо се извърна и се съсредоточи върху работата си.

Когато Бен приключи със снимките на борша, Зигфрид вдигна подноса и излезе от кухнята. Бен заобиколи Клодия и започна да я снима. Тя постави купата с маринована патица до котлона, на който карамелизираното масло вече се пенеше.

Новото проблясване на светкавицата я стресна.

— Не може ли да спреш вече? — каза тя рязко. — Започва да ме боли главата от тези светкавици!

— Съжалявам. Но след известно време с тях се свиква. Повярвай ми. Рекс ми каза, че си сред най-известните готвачи в Париж. Всички те канят. Как избра тази професия?

— Още като дете ме научиха да готвя, учеше ме един страхотен готвач, който не бе професионалист.

— Майка ти ли?

— Отначало.

— Сигурно родителите ти много се гордеят с теб?

— И двамата са мъртви.

Лицето му веднага стана сериозно.

— Съжалявам. Наскоро ли починаха?

— Не, баща ми почина, когато бях съвсем малка, а майка ми — когато бях на петнайсет.

— Не ти е било лесно. Кой се грижеше за теб след това?

— Кръстникът ми.

Той я погледна изненадан.

— Необичайно. Но сигурно във Франция това е много по-силна връзка, отколкото при нас, в Англия. Добре ли се отнасяше с теб?

— Да, много.

— Всяка вечер ли готвиш за партита?

— Обикновено през уикендите. Предпочитам да ограничавам ангажиментите си.

— Какво ще кажеш за един обяд?

— Да, готвя и обеда, но не толкова често.

— Не, исках да кажа: какво ще кажеш да обядваш с мен? Утре?

Предложението я изкуши, но момичето се поколеба. Не знаеше за него почти нищо. Може би точно той бе влизал в апартамента ѝ? Бе на кея сутринта, и то доста продължително.

— Ами не съм сигурна, че...

— Навярно знаеш кои са добрите ресторанти. Къде искаш да отидем?

Зигфрид се върна.

— Мосю Валъри ви вика вече — да снимате него и гостите му.

Бен се намръщи.

— Ще говорим пак след това, Клодия. Зигфрид, може ли да ми помогнеш да пренесем нещата обратно в салона?

Зигфрид кимна.

— Сякаш съм на повикване. Ден и нощ — изстена той и се повлече след англичанина.

Клодия видя отново Бен едва след няколко часа. След като вечерята бе сервирана и изядена, тя и помощниците ѝ трябваше да измият и почистят всичко. Рекс Валъри влезе за момент, за да ги поздрави за добре свършената работа и да им благодари, преди да връчи на Клодия чека. След това Зигфрид и Пати се заеха да товарят множеството кошници и кутии в пикапа.

В този момент Бен влезе в кухнята и свари Клодия сама.

— Реши ли?

Тя си призна истината — не можеше да устои на изкушението да го види отново, да го опознае по-добре.

— Знам едно малко бистро близо до „Ла Мадлен“, казва се „Пари Камео“. Собственичката му ми е стара приятелка, храната е божествена, но е доста скъпо, ако разчиташ само на командировъчните си.

— Не мисли за това. Да дойда ли да те взема — какъв е адресът ти?

— Не, сутринта ще ходя да пазарувам. Да се срещнем направо там, в дванайсет и половина.

— Добре. „Пари Камео“, близо до „Ла Мадлен“, в дванайсет и трийсет?

— Тъй като познавам хората, по-добре аз да направя резервацията. — Тя взе сакото си.

Той го пое от ръцете ѝ и ѝ помогна да се облече. Клодия не можеше да се отърве от усещането за атлетичното му тяло, толкова близо до нейното, дъхът му изгаряше врата ѝ, а ръцете му докоснаха за миг раменете ѝ. Не помнеше кога за последен път някой мъж бе имал толкова силно физическо въздействие върху нея.

Партито продължаваше, музика, смях, силен говор. Сигурно щеше да приключи чак призори, после Рекс щеше да спи цяла сутрин и да се събуди по някое време следобед.

— Изглеждаш уморена — отбеляза Бен, докато я изпращаше до асансьора.

— Наистина съм изморена. Приготвянето на такава вечеря е свързано с голямо напрежение. Във всеки момент нещо може да се провали. Докато всичко не свърши, човек не може да се отпусне. А и залагам професионалната си репутация с всяко ястие, което приготвям.

— Разбирам те напълно. И с мен е така. Всяка снимка, която представям, трябва да е идеална, иначе губя не само работата си, но и всички потенциални ангажименти.

Досега не си бе дала сметка, че той също бе работил цялата вечер.

— До утре. — Той хвана ръката ѝ и я приближи до устните си. Клодия почувства същата силна реакция от докосването. Целувката бе съвсем обикновена, но произведе разтърсващ ефект вътре в нея.

Тя закара Пати и Зигфрид до домовете им, после се отправи към дома си, потънала в мисли за Бен. Хю би казал, че тя проявява предразсъдъци и би ѝ се присмял, но на нея все пак ѝ се струваше много странно, че се бяха срещнали два пъти в един и същи ден. Съвпадение, би казал Хю, но имаше ли изобщо съвпадения? Или всичко бе дело на съдбата?

Дали тя и Бен са били предопределени да се срещнат? Дали биха се срещнали, независимо от обстоятелствата и времето? Ако не тук, в Париж, то някъде другаде? Тя би могла да отиде в Лондон за някой уикенд и да попадне случайно на Бен. Каквото е писано да стане, става, рано или късно.

След като прибра пикапа в гаража, Клодия закричи бързо по кея към дома си. Наоколо нямаше жива душа. Сена бе доста спокойна и сивите ѝ вълни блестяха под светлините на уличните лампи.

Бе в много особено настроение, почти еуфорично. Напълно бе забравила нежелания посетител в апартамента си. Полузаспала, отвори входната врата и влезе.

Когато се протегна към ключа на лампата, усети някакво движение, чу нечие дишане, но преди да успее да извика или да избяга навън, някой я сграбчи.

ВТОРА ГЛАВА

Нахлузиха нещо на главата ѝ. Тя протегна ръка да го издърпа и докосна нещо топло, меко, космато. Какво, по дяволите, бе това? Опита да изпищи, но гласът ѝ се сподави.

— Млъквай! — изръмжа някакъв мъж съвсем близо. — Затваряй си устата! — Той изви ръцете ѝ и ги върза зад гърба ѝ с нещо като лейкопласт.

Клодия изпадна в паника. Не можеше да диша. Опита да се бори, но безуспешно. Дишането на мъжа продължаваше да се чува обезпокоително близо. Дори през това, което нахлузиха на главата ѝ, тя усещаше мириса му на чесън и вино — грубо, евтино вино, от тези, които се продават наливно в супермаркетите. Не би използвала такова дори за готвене.

— Ако не искаш да свършиш с куршум в главата, кучко, да не си гъкнала! — повтори мъжът.

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, опипаха и стиснаха гърдите, ханша, бедрата ѝ. Носеше ръкавици, тънки кожени ръкавици — все едно я докосваше разгорещено животно.

— Не е зле, кучко — измърмори. — Не са никак лоши циците ти. Аз си падам по циците, не по краката. Мисля, преди да тръгнем, да се повеселя с теб, скъпа. Това ще ти хареса, нали?

Клодия потрепери от отвращение и страх. Опита да се освободи от ръцете му. Друг глас изръмжа наблизко:

— Вържи я и ела да ми помогнеш. Не си дошъл да си правиш кефа.

— Добре, идвам. Ще се занимая с теб по-късно, скъпа, не мисли, че съм свършил.

Той я пусна. Тя политна и падна. Но не се строполи върху пода, а върху канапето. Главата ѝ се замая от рязкото движение. Остана така, разтреперана.

Със завързани ръце и без да може да вижда, Клодия се страхуваше да помръдне. Ако опиташе да избяга, щяха да я хванат още

преди да е стигнала до входната врата.

Предния ден бе чела за някакъв обир, при който жертвите били нахвърляни като наденички, докато крадците опустошавали дома им. Открили ги едва на следващия ден. Една жена била умряла от задушаване. Според изявленията на полицаите това се случвало всеки ден в заможните квартали на Париж.

Чуваше как мъжете минават от стая в стая и отварят шкафови и чекмеджета. За трети път претърсваха апартамента ѝ — ако това, което търсеха, бе тук, защо не го бяха намерили вече?

О, боже, какво щяха да направят с нея след това? Не можеше да понесе мисълта за това, което я очакваше.

Когато ги чу да се връщат, плувна в ледена пот.

Те спряха наблизко. Единият сграбчи ръцете ѝ и рязко я изправи. Тя залитна назад и усети как гърбът ѝ се допира до мъжа. Между краката ѝ се вряза коляно. Тя загуби равновесие и почти падна.

— Казах ти, че ще се върна, скъпа.

От мириса му ѝ се догади. Другият мъж ядосано се намеси:

— Стига си се занасял! Край на игричките! Слушай, госпожичке, искаме да ни отговориш на няколко въпроса, и то веднага! Къде е тайният сейф? Къде е? Не ни губи повече времето! Кажни ни доброволно, за да не те бием!

Гласът ѝ прозвуча съвсем тихо изпод торбата:

— Не знам за какво говорите.

— О, знаеш, и още как! Рано или късно ще ни кажеш. Спести си болката. Къде е сейфът, казвай!

Мъжът, който я държеше, я придърпа към себе си и похотливо притисна тяло към нейното. Дори и през дрехите Клодия усети възбудата му.

В гърлото ѝ се надигна писък, но тя успя да го овладее. Нямахше да му покаже страха си, въпреки че цялата трепереше.

— Няма сейф — прошепна.

— Не те чувам! Кажни го пак!

— Тук няма сейф — извика през гънките на торбата, която мъжът продължаваше да стяга, сякаш искаше да я удуши.

— Не мога да разбера какво казва тя! Престани да си играеш с нея, чуваш ли! Дошли сме да вършим работа, не да се забавляваме с кучката!

Усети как пръстите му се движат по тила ѝ. Торбата около врата ѝ се разхлаби.

— Повтори пак!

Тя пое дъх и преглътна.

— Кълна ви се, няма сейф. Тук няма нищо ценно. Няма нито бижута, нито антики.

Удари я по лицето. Ушите ѝ закънтяха, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не сме дошли да се майтапим!

Дали щяха да я измъчват? Да я убият? Никога не се бе чувствала толкова изплашена. Страхът замъгляваше мислите ѝ, бе като вцепенена в очакване на това, което ще последва.

— Сега ме чуй добре: знаем, че това, което търсим, е у него и искаме да ни го върне. Кажи му го!

— Дай ми само десет минути с нея и ще я накарам да проговори — каза мъжът, който я държеше. — Когато свърша, ще каже и майчиното си мляко.

— Само си търсиш извинение да я изчукаш. Откакто я видя навън сутринта, лигите ти потекоха. Не ме интересува какво правиш с жените в свободното си време. Но тук сме по работа, не за удоволствие. Набий си това в главата, тъпо копеле!

— Виж това тяло! Ти не я ли искаш? Виж, добре, може да минеш пръв. Малка награда и за двамата. После всичко ще си изпее.

— Нямаме време! А и не мисля, че тя знае нещо. Ако е само наемателка, той нищо не ѝ е казал. Аз никога не доверявам тайни на жена. Те не могат да си държат устата затворена.

— Просто не харесваш жените. Да не си гей, а?

Другият му изръмжа като куче:

— Искаш ли ритник в топките? Проблемът ти е, че забравяш за какво сме дошли. Пусни кучката! Трябва да се омитаме.

— По дяволите!

Онзи я пусна. Клодия се строполи на пода и изплака от болка.

Някъде над нея другият каза:

— Кажи на Хепбърн да ни го върне. Разбра ли? Следващия път няма да спра приятеля си. А тогава ще предпочиташ да си мъртва. Той не е от много милите.

Другият мъж се разсмя дрезгаво.

— О, ще ѝ хареса толкова, че ще ме моли за още. Всяка жена понякога обича да е малко по-грубо. И ти си така, нали, скъпа?

Един крак я срита в ребрата и тя се присви от болка, стенойки.

— Добре, стига ти толкова. Слушай внимателно, госпожице. Кажете на Хепбърн, че трябва да ни върне онова. Или ти ще платиш за упорството му. Както виждаш, приятелят ми обича да бие жени.

Двамата тръгнаха към вратата. Тя лежеше разтреперана на пода и слушаше как стъпките им се отдалечават. Входната врата се отвори, после щракна тихо.

Клодия не смееше да помръдне от ужас да не се върнат. Когато се увери, че са си заминали, се изправи с мъка на краката си, наведе глава и започна да я тръска, докато торбата се изхлузи. Лампите в целия апартамент светеха.

Подпря се за момент на облегалката на един стол и изчака дишането ѝ да се успокои. Зъбите ѝ продължаваха да тракат от шока. Лицето ѝ бе пламнало, но в същото време цялата трепереше от студ. Ребрата я боляха при всяко вдишване.

И как щеше да освободи китките си? Бяха стегнати с широка лента лейкопласт.

Завлече се в кухнята, успя да извади един нож от чекмеджето, плъзна го зад гърба си и започна бавно да срязва лентата. Слои след слоеве, тя се разкъсваше.

Когато и последният пласт се сцеди, пушна ножа обратно в чекмеджето. Раздвижи ръце. Седна и масажира китките си няколко минути, докато се възстанови нормалното им кръвообращение. После бързо отиде до входната врата и постави веригата. Едва сега въздъхна с облекчение.

Вече можеше да се обади на полицията.

Взе слушалката и набра номера. Не ѝ отговори веднага и докато слушаше сигнала, Клодия осъзна, че не е безопасно да замесва полицията.

Първо трябваше да говори с Хю.

Дали той бе замесен в нещо незаконно? Нещо опасно?

„Кажете му да ни го върне“ — така ѝ бяха казали.

Да върне какво? Какво искаха от Хю?

И кои бяха те или за кого работеха?

Не можеше да се обади на полицията, преди да поговори с Хю.

С разтреперани пръсти набра номера на вилата в Антиб, но никой не отговори на обаждането ѝ.

Страхът отново стегна гърлото ѝ.

Беше толкова късно! Къде можеше да са по това време на нощта?

Дали не бяха нападнали и вилата? Дали с Хю и Луиз не се бе случило нещо?

Дали да се обади на полицията в Антиб? Да ги накара да проверят какво става във вилата?

Прехапа колебливо устни. Местната мафия контролираше почти всичко на Ривиерата: и законния бизнес хотелите, казината, търговията с бижута, и тъмния, който се прикриваше под лъскавия живот — наркотиците, незаконния хазарт, проституцията. Ако Хю по някакъв начин се бе забъркал в нещо незаконно, нямаше да се зарадва, ако Клодия намесеше полицията.

Ами ако се бе заел с разследване на мафията в Южна Франция?

Остави телефона. Щеше да опита да се свърже с Хю по-късно.

Притисна ръка към ребрата, където болката бе най-силна, и обиколи апартамента. Не бяха оставили никакви следи от присъствието си. Освен върху нея. Бяха професионалисти.

Как би могъл Хю да се забърка с тях? И в какво?

В банята се съблече, за да огледа доколко я бяха наранили. Над диафрагмата имаше голяма синина. Докосна я и се сви от болка.

Имаше още няколко синини на хълбока, от страната, на която бе паднала, и тъмночервени следи от пръсти там, където мъжът бе стискал ръцете и раменете ѝ.

Огледалото не отрази душевните ѝ рани.

Почувства се омърсена. Взе душ — горещ, колкото можеше да изтърпи, и опита да спре да мисли за мъжа, който я опипваше и притискаше тялото си към нейното.

Изсуши се, облече нощница, наля си чаша бренди и го изпи на две глътки, въпреки че алкохолът опари гърлото ѝ.

Почувства се малко по-добре.

Отново набра номера на Хю. Този път се включи телефонният секретар. Сигурно двамата с Луиз се бяха върнали и веднага си бяха легнали.

Без да губи време, тя веднага заговори:

— Хю, в апартамента имаше крадци. Не знам какво търсеха, но казаха да ти предам да им го върнеш — нямам представа какво значи това. Вратата и прозорците не бяха разбити, не знам как са влезли, носеха ръкавици. Сигурна съм, че не са оставили никакви отпечатащи. Не е взето нищо. Да се обадя ли на полицията? Хю, позвъни ми веднага, щом можеш.

Тя затвори, напълни си грейка с вода за леглото и натрупа няколко стола пред вратата.

Така не можеха да влязат, без да я събудят, и тя щеше да успее да се обади на полицията.

Докато лежеше, се заслуша в нощните звуци на града: далечната сирена на полицейска кола, приглушения шум на колите, някакви гласове на кея, женски смях.

Не можеше да заспи, бе прекалено изплашена и разтревожена, цялото тяло я болеше. Да можеше да спре да трепери! Въпреки горещия душ и брндито, отново ѝ бе студено. Затвори очи и започна да диша равномерно, за да се успокои. Вдишваше през носа, после издишваше през устата. Нямахте да си позволи да мисли за случилото се, просто дишаше.

Постепенно започна да се стопля и тялото ѝ се отпусна.

Сякаш пет минути по-късно я събуди силен звън на вратата.

Седна в леглото, разтреперана. Изправи се бавно, наметна копринения си халат и с удивление установи, че слънцето е изгряло.

В първия момент не можа да разбере откъде се е взела пирамидата от столове пред входната врата, после си спомни предишната нощ и сърцето ѝ се разтуптя уплашено.

Дали се бяха върнали?

Но те нямаше да звънят на вратата.

Дали не бе Хю?

С треперещи пръсти отмести столовете. Звънецът продължаваше да звъни настойчиво.

Трябваше да го спре. Главата ѝ се цепеше от болка. Отвори рязко вратата и надникна през веригата.

— Бен? — В облекчението си веднага я свали.

Той се втренчи в нея със същото недоумение, с което го гледаше и тя.

— Какво правиш тук? — попита го. Сега изражението му се бе променило. Той я огледа навъсено от глава до пети, с презрително свити устни — зачервеното ѝ от съня лице, нощницата, разрешената коса.

Но защо я гледаше по този начин?

— Откъде намери адреса ми? Рекс ли ти го даде?

Той я бутна настрани и влезе, без да каже дума.

— Хей, какво мислиш, че правиш? — Озадачена и ядосана, тя затвори вратата и тръгна след него.

Той обикаляше апартамента и оглеждаше всяка стая. Клодия не можеше да повярва, че фотографът се държи толкова невъзпитано. На вратата на спалнята ѝ Бен спря, погледна леглото, после нея и от изражението на лицето му я побиха ледени тръпки.

— Къде е той?

Клодия започваше да си мисли, че живее в кошмар. Целият ѝ свят се бе обърнал с краката нагоре и тя изобщо не знаеше какво ще последва.

И Бен ли бе част от тази история?

— Кой? — попита войнствено.

— Знаеш за кого говоря! Живее тук, така че не ме лъжи!

— Живее тук? Кой?

— Хю Хепбърн.

Значи не бе съвпадение, че с Бен се бяха срещнали два пъти вчера. Той нарочно се бе мотал по кея. Сигурно е знаел, че тя ще приготвя вечеря за Рекс Вальри. Никакво съвпадение. Всичко е било планирано.

А най-лошото бе, че тя го бе харесала. Много.

— Хю е собственик на апартамента — съгласи се тя изморено. В края на краищата нямаше смисъл да лъже. — Но той не е тук, той...

— Тогава къде е? — Очите му отново се заковаха на леглото. — Очевидно снощи е било използвано само едното легло, значи вие двамата сте спали в него. Къде отиде той?

— Какво, по дяволите, говориш? Та той не живее тук. Аз съм под наем в апартамента му.

Бен я изгледа навъсено, после черните му очи блеснаха.

— Под наем? Той не живее тук?

— Не, не живее. Аз живея тук. Сама!

— Тогава къде живее той?

— В Антиб.

Беше ѝ се сторил толкова забавен, толкова чаровен! Колко лесно можеше да се заблуди човек!

— Дай ми пълния му адрес и телефонния номер. — Той извади бележник и химикал.

Клодия го изгледа ядосано.

— Как пък не! Хю не обича неканени гости. Кажи ми къде си отседнал и аз ще му предам, че искаш да говориш с него. Той сам ще ти се обади, ако иска да се видите.

— Вчера оставих писмо за него в кутията. Видя ли го? Препрати ли му го?

Очите ѝ се разшириха.

— Да, изпратих го. — Значи писмото бе от Бен? Не се бе сетила за това. Но как да се сети? — Той ще се свърже с теб, ако иска.

— Не мога да чакам. Трябва да го видя днес. Трябва да говоря спешно с него. Позвъни му и му го кажи.

Начинът, по който ѝ говореше, я вбеси. Тя погледна часовника до леглото. Беше малко след осем. Хю винаги ставаше рано. Закусваше в седем, после се разхождаше край морето и в осем вече седеше на бюрото си.

— Сега пише, а не обича да го прекъсват, докато работи! Сигурно е включил телефонния секретар и ще прослуша съобщенията едва когато спре за обяд.

— Тогава остави му съобщение. Кажи му, че ще взема следващия самолет за Ница и че ще пристигна във вилата му следобед. А сега ми дай адреса му.

Любопитството ѝ надделя.

— Ти всъщност познаваш ли го? Той познава ли те?

— Не сме се срещали.

Изгледа го с презрителна усмивка.

— Но искаш да му направиш снимки, предполагам? Той няма да се съгласи, никога не дава интервюта и мрази да го снимат.

— Нали е бил журналист по-рано?

— Точно затова. Знае как журналистите изопачават думите на събеседника си.

— Е, аз не искам интервю, нито да го снимам. Въпросът е личен и няма да го обсъждам с теб. Трябва да говоря с него.

— Ако не го познаваш и не искаш да го снимаш, защо той да реши да те приеме?

— Просто му кажи, че Бенедикт иска да говори с него.

— Бенедикт? Не Бен?

— Бен е съкращение. Той ще се сети кой съм. Сега ще ми дадеш ли най-после адреса?

— Можеш да изчакаш, докато получи писмото ти. Няма да отнеме повече от ден-два.

Очите му пламнаха гневно.

— Нямам време. Въпросът е спешен. Мислех, че още вчера ще получи писмото и че през деня ще ми се обади, но не стана така. Затова дойдох тук толкова рано тази сутрин. Искан да съм сигурен, че няма да го изпусна. Трябва да говоря с него възможно най-скоро.

Любопитството на Клодия бе силно провокирано. Какво си бе наумил? Дали имаше нещо общо с крадците? Може би той ги бе изпратил? Или и той търсеше това, което търсеха те? Дали не го бяха изпратили, защото не се бяха справили сами?

Не можеше да е съвпадение, че той се появи тук точно тази сутрин. Сигурно всичко бе свързано. Какво, за бога, искаха всички тези мъже от Хю? Навярно бе нещо важно, нещо изключително важно.

Чувстваше се ужасно. Още по-зле, отколкото преди Бен да се появи. Не можеше повече да спори. Хю трябваше да се справи с него. Вилата бе добре охранявана и защитена. По време на ремонта ѝ бе инсталирана електронна алармена система. Ремонтът, след като коминът се срина от онази буря, в деня, когато майка ѝ почина. Тогава Хю купи най-скъпата алармена система и периодично я осъвременяваше.

Скъпите вили в Антиб бяха под постоянна заплаха от крадци. Предното лято една от съседните къщи бе изпразнена почти напълно, докато собствениците ѝ прекарвали уикенда в Париж. Съседите видели как товарят мебелите в камион, но помислили, че собствениците се изнасят.

Предпазните мерки на Хю обаче се простираха много по-далеч. Обикновено или той, или Луиз си бяха вкъщи. Ако отсъстваха и двамата, както се бе случило предния ден, Жул — градинарят

наглеждаше къщата от апартамента си над гаража. Оградата бе висока три метра и по горния ѝ ръб имаше жица, по която течеше ток, така че ако някой я докосне, да задейства алармената инсталация. От време на време случайно кацнали птички също задействаха алармата, а веднъж една кафява катеричка бе убита от тока.

Ако Бен все пак успееше да се покачи на оградата, или жицата, или Жул щяха да се погрижат за него.

Жул не бе висок, но бе набит, мускулест мъж към петдесетте, с физиономия на дружелюбна горила, мургав, космат и с кожа, набръчкана от слънцето и вятъра.

Той работеше за Хю от години, двамата мъже взаимно се харесваха и често играеха заедно кегли. Жул бе запознал Хю с местните хора — с французите, които живееха и работеха в Антиб, а не с летовниците. Хю ценеше приятелството на местните жители и предпочиташе да не забелязва туристите и обитателите на луксозните вили.

— Хайде! — настоя Бен. — Дай ми адреса!

— Бастид де ла мер, Шьомен де Крьо, Антиб.

Бен го записа бързо и вдигна поглед.

— Страхувам се, че обядът се отменя, трябва веднага да замина.

Тя го изгледа недоумяващо и възмутено.

— Нима си мислеше, че бих излязла с теб след всичко това?

Той се намръщи и хвана ръката ѝ, сякаш се опитваше да я успокои.

— Виж, извинявай, че се държах така отвратително. Направих си погрешни заключения, когато ми отвори вратата в този вид! Нямах ни най-малка представа, че Хю не живее тук. Нито че е дал апартамента под наем. Не очаквах да те видя. Помислих си, че... — Погледът му отново обходи тялото ѝ и в очите му проблесна лека възбуда.

— О, стана съвсем ясно какво си помислил! — прекъсна го, вбесена от погледа му, тя. Мразеше всички мъже.

— Клодия, наистина съжалявам. Харесах те от пръв поглед. Затова и се ядосах толкова. Помислих, че си любовница на Хю и че си ме направила на глупак.

— Глупости! Ти ме направи на глупачка!

— Наистина не трябваше да си правя такива прибързани заключения. Доста съм избухлив и в момента толкова ми се е струпало

на главата — лични проблеми, не мога да ти обясня какви. Какво ще кажеш да се върна в Париж след две-три седмици? Може ли тогава да се срещнем пак, да поговорим, да се опознаем по-добре?

— Сигурно се шегуваш! Не искам да те видя повече. А сега напусни апартамента ми! — Тя отиде до входната врата. При всяко по-дълбоко вдишване гърдите още я боляха. Дали нямаше някое счупено ребро?

Бен забеляза разхвърлените столове и спря.

— Какво, по дяволите, си правила?

— Не е твоя работа. Хайде, изчезвай! — Тя го избута през отворената врата, затръшна я зад гърба му и веднага дръпна резето.

Отне ѝ няколко минути да постави столовете по местата им — всяко навеждане я караше да се свива от болка.

Защо Хю още не ѝ се бе обадил? Досега би трябвало да е изслушал секретаря си. Може би е забравил? Това не би я изненадало. Когато пишеше, той забравяше за целия свят.

Дневният му режим бе неизменен: седеше зад бюрото си всеки ден до обяд. После хапваше салата на терасата над градината с изглед към басейна.

Опита отново да се обади на Хю, но и този път се включи телефонният секретар. Направи си кафе, хапна плодове за закуска и погледна в дневника на поръчките, за да провери кога е следващият ѝ ангажимент. За другата седмица имаше записано едно тийнейджърско парти, за което щеше да накара Пати да сготви някой необичаен южняшки специалитет.

Дали да не отиде в Антиб и да поговори с Хю лице в лице?

Дали Пати и Зигфрид щяха да се справят без нея?

След още един дълъг горещ душ схващането и болките леко я отпуснаха. Облече бели дънки и тъмносин пуловер и изчисти апартамента с маниакално усърдие, сякаш мъжете бяха оставили отпечатъците си навсякъде, въпреки че носеха ръкавици.

През час опитваше да се свърже с вилата и най-после, по обяд, Луиз вдигна телефона. Гласът ѝ зазвуча радостно, щом разбра кой се обажда.

Дребна, чевръста, много дейна, Луиз работеше като готвачка на Хю от години, а когато майката на Клодия се бе разболяла, бе поела и задълженията на икономка. Тя помагаше в грижите за Мари Гийон,

успокояваше Клодия и ѝ вдъхваше кураж през онези ужасни месеци. Клодия смяташе, че никога няма да успее да ѝ се отплати напълно.

— Как си, малка моя? Не си ни звънила от седмици! Вече си мислехме, че съвсем си ни забравила.

— Оставих ви съобщение на телефонния секретар — Хю не го ли чу?

— Сигурно не. Аз самата изключих секретаря току-що, но, разбира се, не съм прослушвала съобщенията. Хю не закуси днес. Беше направил кафе още преди да стана, хапна един портокал и се затвори в кабинета си. Съобщението спешно ли е? Да не е станало нещо?

— Ами... — Клодия се поколеба, не искаше да казва на Луиз нищо, преди да е говорила с Хю.

— Да не би да нямаш достатъчно ангажименти?

— О, имам предостатъчно. Снощи готвих за партито на Рекс Валъри.

— Наистина ли? — Луиз никога не ходеше на кино, но обожаваше да гледа филми по телевизията. — Какво му сготви? — попита нетърпеливо. Клодия се бе учила да готви в кухнята на вилата. Стоеше до Луиз и я гледаше как разбива яйца или сметана, как реже, Маринова, задушаваша.

Клодия ѝ каза и Луиз възкликна одобрително:

— Моята патица? И шоколадовата бомба, на която аз те научих? Чудесно. Жалко, че не съм била там. Той наистина ли е толкова чаровен, колкото изглежда във филмите?

— Наистина. Много е симпатичен.

— Вярно ли е, че е... нали се сещаш?

— Гей? — усмихна се Клодия. — Да, има приятел, с когото живее — един млад китаец, много шик, със златиста кожа.

Луиз цъкна с език.

— Е, всеки живее живота си.

При нормални обстоятелства Клодия би продължила с удоволствие да си бърби с Луиз, но днес бе различно.

— Извинявай, Луиз, наистина трябва да говоря с Хю спешно, можеш ли да го извикаш?

— Разбира се, седнал е на терасата с чаша вино. Изчакай.

Гласът му прозвуча само след минута и ѝ се стори странно английски, може би защото бе говорила с Бен същата сутрин.

Тя рядко се сещаше, че Хю е англичанин по рождение. Той живееше във Франция от толкова отдавна, че акцентът му почти не се усещаше.

— Клодия, как си?

— Добре, но...

— Случило ли се е нещо? — Бе усетил по тона ѝ, че нещо не е наред.

— Да, случи се нещо доста стряскащо. Вкъщи влизаха крадци.

— Крадци? Взели ли са нещо?

— Не, но... Най-добре да започна отначало. Всичко започна предната вечер. Прибрах се вкъщи и целият апартамент миришеше на цигари. Знаеш, че не пуша, а и никой не бе идвал вкъщи, всъщност и да ми бяха идвали гости, пак нямаше да им позволя да пушат вътре.

— Значи някой е влизал в апартамента?

— Така си помислих. Но нямаше никакви следи, вратата си беше заключена, нищо не липсваше. Реших, че си въобразявам. Но когато се върнах от пазара на следващия ден, пак усетих мирис на цигари и този път на пода имаше пепел.

— Пепел?

— Реагираш точно като полицаите! Повярвай ми, на пода в твоята стая имаше пепел от цигари.

Гласът му прозвуча рязко:

— Извикала си полиция?

— Обадох им се, но те така и не дойдоха. Сигурно решиха, че съм луда — да се оплаквам от крадци, след като нищо не е откраднато. Предполагам, помислили са си, че някой мой познат е изтръскал пепелта, без да забележа. Толкова се ядосах, че изобщо не се сетих да им кажа, че едно от чекмеджетата на бюрото ти бе леко отворено. Някой бе преглеждал писмата в него.

— Защо, по дяволите, не ми се обади веднага?

— Опитах се! Телефонът звънеше и звънеше, но секретарят не се включи, така че не можах да оставя съобщение.

— А... да, с Луиз ходихме да помагаме в местния винарски кооператив, имаше приготовления за пролетния бал. После обядвахме

с Жорж и Мишел в бара, върнахме се следобед, преоблякохме се и излязохме за вечеря. Сетих се да включа секретаря чак късно вечерта.

— Знам, тогава ти оставих съобщение — но явно ти не си прослушал касетата тази сутрин.

— Вярно, съжалявам. Сутринта веднага се залових за работа.

— Е, това не е всичко. Снощи готвих вечеря за едно парти и когато се върнах — беше след полунощ — крадците бяха тук. Двама мъже. Нахвърлиха се отгоре ми още преди да ги забележа, сложиха торба на главата ми и вързаха ръцете ми.

Хю изруга ядосано:

— Нараниха ли те?

Клодия опипа ребрата си и се намръщи.

— Нищо сериозно — по-скоро изживях шок, но освен един ритник в ребрата, не ми направиха нищо.

Той изруга отново:

— Копелета! Трябва да отидеш на лекар.

— Но какво може да направи лекарят? Счупените ребра сами си зарастват, а няколкото синини ще минат.

— Казаха ли ти какво търсят?

— Не, но пак претърсиха стаята ти, Хю. Преди да си тръгнат, ме попитаха къде е сейфът ти и аз им казах, че няма сейф. Попитах ги какво търсят, но те не ми обясниха, само казаха да ти предам, че трябва да им го върнеш. Не оставиха абсолютно никакви следи, всичко си бе на мястото, Хю, с нищо не можех да докажа, че са били тук. Носеха ръкавици, така че не оставиха дори отпечатъци от пръсти. И да бях извикала полицията, нямаше да открият нищо.

— Попитаха ли къде живея?

Тя се намръщи.

— Не, което е странно, това сигурно означава, че вече знаят къде живееш.

— Да — съгласи се той.

— Но това не е краят на историята, Хю. Към осем и половина тази сутрин ме събуди звън на вратата. Един англичанин ме избута, влезе и също огледа целия апартамент.

— Англичанин? Значи ли това, че другите двама бяха французи?

— Да.

— Този англичанин свързан ли е с тях?

— Откъде да знам? Може би. Но той бе съвсем различен — онези двамата бяха отвратителни, единият искаше да ме изнасили.

— Божичко! Не ми каза това!

— Не стана нищо, просто се заканваше. — Тя се сети за похотливото му опипване, но се насили да не мисли за това. — Англичанинът бе различен. Аз всъщност го познавах, Хю...

— Познаваше го?

— Да, запознах се с него на партито на Рекс Валъри — той е фотограф и правеше снимки за някакво английско списание.

Последва кратко мълчание.

— Знаеш ли името му?

— Бен. Не разбрах фамилията му.

— Бен? — повтори Хю почти без дъх, сякаш го бяха ударили силно в стомаха.

— Каза ми да ти кажа, че се казва Бенедикт — това говори ли ти нещо?

Хю попита рязко:

— Как изглежда?

— Ами светъл е като теб и... — Изведнъж ѝ хрумна нещо и тя промълви замислено: — Всъщност изглежда като теб на снимките ти от младини. Може ли да ти е роднина?

— На колко години е според теб?

— Малко по-голям от мен. Под трийсет.

Хю пак замълча, после рязко заяви:

— Виж, скъпа, бих искал да дойдеш тук, за да съм сигурен, че си в безопасност. Не искам да рискуваш да стоиш в апартамента сама следващите няколко дни.

— Хю, какво означава всичко това? Ти знаеш причините, нали?

— Ще ти обясня, като дойдеш. Пригответи си багажа и тръгни веднага. Вземи самолет до Ница, после такси от летището. И, Клодия, бъди нащрек, не говори с непознати, бъди много внимателна.

ТРЕТА ГЛАВА

Антиб

3 септември 1939

Слънцето изгаряше голия му гръб, докато вървеше край басейна. Времето се задържаше удивително хубаво като за началото на септември. На Ривиерата бе обичайно още в края на август есента рязко да настъпи. Разбира се, след това отново се стопляше, а зимата бе много мека, за разлика от Англия, където мъглите и дъждовете преминаваха в сняг и лед.

От мисълта за английския дъжд по гръба му полазиха тръпки. Така му се искаше да пояди по пътеките на Уиндзор, между дъбовете и вековните брястове, докато тихо ръми мек и приятен английски дъждец.

Но вече бе направил своя избор. Освен това обичаше слънцето. Затова бяха тук, в Антиб, където лятото бе най-дълго.

Изгревите бяха невероятно красиви. И тази сутрин бе излязъл да се наслади на гледката, под предлог, че извежда кучето на разходка. Оранжевият кръг изплува от небето, докосна самия връх на полуострова и се заизкачва над хоризонта. Той постоя неподвижен, отдаден на това пиршество за очите. Въздухът бе хладен и свеж и подежда ободряващо на трескавата му кожа. Не спа добре предната нощ. Някои нощи почти не успяваше да мигне. Отдавна страдаше от безсъние, но откакто напусна Англия, положението още повече се влоши.

Сутринта започна разходката си с бърз ход, но не пропусна да забележи паяжините между дърветата — сигурен белег, че есента настъпва.

Градините отвън се опасваха от ивица гъсто разположени един до друг борове и фурми. Той си проправи път между тях, загледан в тъмните сенки между дънерите на дърветата, една от които се отдели и се превърна в човек.

— Guten Morgen, Hoheit.^[1]

Той подскочи стреснато и рязко отвърна:

— За бога, Стиви, никакъв немски. — Секунда по-късно се усмихна радостно. Познаваха се от 1918-а, от сватбата на брата на Стиви, с когото служеха в един полк. Стиви доста неохотно изпълняваше задълженията си на шафер, облечен в шотландска поличка, също като него — кума на младоженеца. Когато се сетеше за Стиви, винаги си спомняше симпатичното намусено русо момче, което крачеше зад булката по пътеката, следвано от облечените в бледорозови рокли шаферки. Първите впечатления никога не се забравят.

— Благодаря ти, че дойде. Някой видя ли те?

— Не, сър.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

Като младеж Стиви много приличаше на Адонис. Сега бе впечатляващ мъж със стегната по военному стойка. Широкоплещест, слаб и много атлетичен, въпреки първите сребристи нишки в русата му коса. Може би слънцето на Ривиерата бе виновно за това. Стиви прекарваше всеки почивен ден край басейна на вилата си.

— По това време няма жива душа наоколо, сър. Само прислужниците са станали, но те са прекалено заети във вилите и градините, за да забележат нещо.

С изключение на „Отел дю Кап“, разположен сред доста просторна градина, и два-три по-малки хотела, в тази част на полуострова имаше само вили с големи градини. Хората в тях будоваха до малките часове на нощта и спяха до късно сутрин, докато прислужниците им почистваха, миеха, окопаваха.

— Прав си. Виж, Стиви, искам да се погрижиш за едно нещо. Не трябва да попада в чужди ръце. Можеш да си сигурен, че ще претърсят багажа ми.

— Разбира се, сър. Вече получих повиквателна да се върна в полка си, тръгам за Англия утре следобед. Но във вилата имам таен сейф. Никой няма да го намери, даже и да претърсят навсякъде. Има ли някакви съобщения, които да предам, преди да замина?

— Едно писмо, което трябва да се кодира и изпрати по радиостанцията. Ела довечера, щом изгаснат светлините на „Ла Кръо“. Аз ще ти отворя. Не чукай, просто ела от страната на морето, качи се

на терасата и чакай край прозорците на библиотеката. Аз ще се ослушвам. Внимавай много, Стиви. Трябва да си абсолютно сигурен, че никой не те е проследил. Аз съм под наблюдение, но не и след като изгасим лампите в къщата.

Стиви се засмя и показа белите си зъби.

— Знам, виждал съм ги, като си тръгват, французи ли са или от нашите?

— От нашите. Паркират колата си на алеята и ни наблюдават с бинокъл. Дори и пощальонът ги е забелязал и споменал нещо по техен адрес пред иконома ни. Набиват се на очи от километър. Няма никаква полза от тях! Така е, като не преминават през подходящо обучение.

— Няма да мина по пътя, ще се прехвърля през оградата, както обикновено. Няма да ме забележат.

Сред боровете и откъм пътеките нищо не помръдваше. Чуваше се само гукането на гълъбите и чуруликането на жътварките в листата, но въпреки това той усети как настръхва от напрежение.

— Помни: имат очи и уши навсякъде. Предпазливостта никога не е излишна. До довечера!

Не бе направил и крачка, когато Стивън изчезна между боровете, бързо и без никакъв звук. За разлика от мъжете, които наблюдаваха вилата, той бе обучен перфектно.

Когато се върна в „Ла Кръо“, той се изкъпа в позлатената каменна вана с лебедови глави в двата края. Прислужникът му бе приготвил черна риза с къс ръкав и бели къси панталони, както му бе наредил — това бе една от тайните шеги, които само двамата с Уолис разбираха. Уолис му се усмихна, когато го видя да влиза в спалнята ѝ, декорирана в розово и прасковено, изискано женствена и блеснала под лъчите на утринното слънце.

— Кафе, Дейвид?

Той я целуна по бузата.

— Благодаря, скъпа.

Образите им се начупваха, разцепваха и изкривяваха, отразени в безбройните огледала из цялата стая. Уолис бе поискала да лакират наново всички мебели. Находчивата идея бе типично в неин стил.

Дори и четките за коса върху тоалетката бяха лакирани, тя не ги използваше, разбира се. Използваше други — сребърни или с гръб от слонова кост.

На една полица бяха наредени различни спомени от времето, когато я бе ухажвал — първата покана, която ѝ бе изпратил, част от любовно писмо, чифт дълги бели вечерни ръкавици, негови чорапи за голф. Някои хора поглеждаха подозрително — но само консервативните и ограничени хора, не истинските му приятели.

Прислужницата на Уолис донесе една дузина дрехи. Уолис дълго избира и се чуди, после се намръщи на малката черна рокля от Шанел.

— Не искам да изглеждам, сякаш съм в траур заради началото на войната!

Той мълчаливо поклати глава зад гърба на прислужницата. Трябваше много да внимават с подобни забележки. Всеки би могъл да ги чуе и предаде.

Уолис вече мразеше англичаните, особено аристокрацията. Те я бяха отхвърлили, бяха прогонили и двама им от Англия. Бърти и префърцунената му жена, дори мама.

Уолис се нацупи и на сребрилата рокля на Скипарели. В крайна сметка избра кремава рокля от молино със семпла линия.

— Много те харесвам в този тоалет, скъпа — каза той и излезе, за да може тя да се облече.

— Мислех, че ме харесваш, независимо от тоалета, Дейвид! — изрече весело след него. Той все още не се чувстваше сигурен в предаността ѝ, тя някак продължаваше да му се изплъзва.

В коридора се размина със секретарката ѝ, понесла купчина писма, очакващи отговор.

— Добро утро, Ваше Кралско Височество. — Тя му се поклони леко, както Уолис изискваше от всички прислужници.

— Добро утро, Гъртруд. Нейно височество се облича, така че няма да е готова още поне половин час! Чудесна сутрин, не мислите ли?

Веселото му настроение видимо я изненада. Как можа да забрави! Днес трябваше да изглежда много сериозен. Това биха очаквали хората от него — тъга и тържественост.

Взе малкия асансьор до последния етаж. Секретарката му, Даяна Худ, го очакваше, за да се заемат с обичайната купчина писма.

Времето му бе стриктно разпределено. Първото нещо, което правеше всяка сутрин, бе да погледне графика, съставен от Уолис предната вечер. Какви събития трябва да посетят, кога е планирано да

играят тенис или да плуват, кои посетители се очакват, къде ще обядват и вечерят и с кого. Бе свикнал да живее по график. Незапълнените моменти от деня го докарваха почти до паника. Трябваше да знае какво го очаква.

В Англия сигурно бяха нащрек в очакване на това, което ще се случи днес. Но на него всичко му бе известно от месеци, още откакто посети Германия и се срещна с Хитлер в Берхтесгаден. Тогава не бе сигурен, че ще има война, но бе видял, че тя е неизбежна. Бе направил всичко по силите си да не се стигне дотук. Никой не му бе обърнал внимание, нито го бе приел насериозно.

И ето ги отново на ръба на пропастта, която можеха да избегнат, ако онези старци се бяха опитали да проумеят нещата.

— Добро утро, Даяна! Днес ни чака доста работа, така че да се заемаме с нея веднага. Надявам се да успея да поплувам, ако свършим навреме.

— Да, сър.

Той закрачи нервно напред-назад. От време на време проверяваше кореспонденцията в папките си или преглеждаше бележниците си, за да е сигурен във всеки факт. Държеше в ръка писмото, на което отговаряха, после го пускаше на пода веднага щом свършеха с него. Даяна стенографираше всичко, без да сяда. Той не можеше да ѝ позволи да седи в негово присъствие. Както Уолис казваше, трябва да се внимава за всяка условност. Не трябваше да забравя кой е, нито да позволи това на подчинените си. Обикновено когато привършеха с кореспонденцията, подът бе осеян с писма. Тогава Даяна ги събираше, за да ги подреди и класифицира.

Докато тя печаташе на машина продиктуваните писма, той наблюдаваше през телескопа си грейналото под слънчевите лъчи море и ослепителнобелите вили сред дърветата.

Всичко около него бе в синьо и бяло — сини завеси и столове, бяла дамаска на канапето. Тези морски цветове преобладаваха в цялата вила, но тук той бе предпочел да се заобиколи с неща, които да му напомнят за форт Белведере, дома му близо до Уиндзор. Искаше, накъдето и да обърне поглед, да вижда познатите предмети от Белведере. Корабен хронометър, принадлежал на баща му, месингова корабна камбанка, трофеи от турнири по голф и лов, снимки в сребърни рамки на родителите му, на роднини и приятели. Имаше

нужда да се чувства у дома си. Така облекчаваше болката от изгнаничеството.

Не си бе давал сметка колко много обича родината си, докато не я загуби.

Лек полъх на морския бриз донесе уханието на море и зеленина. Този аромат бе най-силен сутрин или след дъжд, уханието на борове и маслинови дървета, на хвойна и трева, примесен с мириса на билки, розмарин, мащерка, зелен пипер, лимон, мента и пелин. Ако човек настъпеше случайно някоя от тези билки, ароматът ставаше направо замайващ.

Където и да се намираше по света, ако затвореше очи и си спомнеше този сложен, прекрасен аромат, можеше да си внуши, че е тук.

Погледна крадешком часовника си. Единайсет без седем. Защо винаги избираха този час? Предната война бе приключила в единайсет сутринта. Спомняше си онзи сив ноемврийски ден, църковните камбани, които зазвъняха неочаквано, оголените дървета, изсъхналите листа в канавките, ситния дъжд, дивите възгласи по улиците, сълзите, напирасци във всички очи.

После започнаха празненствата. Шампанско, целувки, смях, танци — цяла нощ.

Тогава бе на двайсет и четири. И се чувстваше безкрайно стар. На последния си рожден ден бе навършил четирийсет и пет.

Боже господи! Оттук нататък животът щеше да го води все по-надолу и по-надолу.

Тръгна към асансьора — време бе да сложи банския си, за да поплува. Трябваше да изглежда спокоен и невъзмутим.

Вървяха към басейна, когато един от портиерите дотича, задъхан.

— Ваше Кралско Височество... спешно обаждане, британският посланик в Париж.

— Това е — промърмори тя, толкова тихо, че да не я чуе никой друг. Грациозна като котка, облечена в черния бански костюм, който нямаше никакво намерение да намокри, скрила очите си зад слънчеви очила, тя изглеждаше напълно спокойна. Но той знаеше, че това е само маска. Беше се мятала като в агония цяла нощ.

Той се върна във вилата. Дали в Лондон се бяха надявали, че това никога няма да стане? Че германците ще се предадат, ще се върнат

назад, че войната няма да избухне?

Колко ли хора щяха да загинат този път? Замисли се за лицата, които бе видял в Уелс едва преди няколко години. Саждите, набити като мастило във всяка гънка на кожата, около очите и устата, измъчени, гладни, гневни мъже, които въпреки всичко пееха, за да приветстват пристигането му. Гледката бе извикала сълзи в очите му. Никой в Лондон не би си мръднал пръста да помогне на тези хора.

Всички политици слушаха, кимаха, въздишаха, усмихваха се любезно, но дълбоко в себе си оставаха безразлични и студени — знаеше това. Той умоляваше, протестираше, викаше, настояваше, че нещо трябва да се направи за Уелс...

Не бе направено нищо, съвсем нищо. А сега щяха да пратят същите тези мъже да се сражават и умират за родината, която не бе направила нищо за тях. Познатите приказки за войната, която щяла да постави край на всички войни — и ето колелото се завърташе отново.

Е, той поне нямаше за какво да се кори — не той ги бе въвлякъл в тази безцелна война с един народ, който им бе по-близък по кръв от всеки друг.

Никога не би тръгнал сам по този път. Би сключил мир с Германия. Корените му бяха в немската земя — той не забравяше това. Никога нямаше да го забрави.

И те го знаеха — онези старци в Лондон. Затова и взеха решението да се отърват от него. О, те щяха да си платят за това. За всички обиди и унижения, за студенината и безсърдечието. Скоро щеше да дойде и техният ред.

Вдигна слушалката на телефона.

— Ало?

Британският посланик в Париж звучеше уморено. Несъмнено бе стоял буден цяла нощ, точно като Уолис и него. Но официалният тон и дистанцираността си оставаха непроменени.

— Ваше Кралско Височество, не получихме отговор на ултиматума. Великобритания е във война с Германия.

— Какво искат от нас? Да се върнем у дома?

У дома, у дома! — запя сърцето му.

— Все още не съм получил никакви указания, сър — отвърна посланикът студено.

Но сега вече трябваше да му позволят да се върне в Англия, нямаше да дръзнат да го оставят тук.

— Е, благодаря, че ме уведомихте за новините така бързо.

Трябваше Бърти да му позвъни, не да кара някой друг да го направи. Опитваше се да говори с него от седмици, но не го свързваха. А някога бяха толкова близки! Студенината го нараняваше.

Той винеше нея, лицемерната домакиня, за която Бърти се бе оженил. Шотландка с ограничено провинциално мислене. Уолис я мразеше, и то съвсем основателно.

След прохладния сумрак в къщата слънцето навън заслепи очите му.

Уолис го гледаше напрегнато.

— Отиваме си вкъщи — каза той, като се насилваше да говори спокойно, после скочи в басейна. Вълничките се разпиляха във всички посоки.

---

[1] Добро утро, Ваше Височество (нем.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Антиб

Началото на лятото, 1999

Значи така смятат да играят, помисли си Хю, застанал до прозореца на кабинета си.

Рано или късно той очакваше някаква реакция. Издателите му знаеха за книгата. Преди седмица бе говорил с шефа на фирмата по телефона. Джарвис бе удивен, в първия момент дори не повярва, зададе му стотици въпроси. Тази книга бе толкова различна от всичко, което бе писал до този момент.

Новината щеше да се разпространи почти мигновено. Оттогава той очакваше някой да се свърже с него, да опита да го вразуми, да го моли да промени решението си. Не че би обърнал внимание на подобни молби, не би се отказал от книгата в никакъв случай, но все пак щеше да му хареса да го умоляват. Да, щеше да му хареса да ги види на колене, признали, че точно той има власт над тях.

Не се бе случило нищо такова. Само тази груба атака — като предупреждение за това, което ще последва. Не това бе очаквал.

Дръпна се от прозореца и раздражено закрочи из стаята. Погледът му се плъзна по снимките и картите на стените. Огромна карта на Франция със забодени червени, сини и бели кабарчета, карта на Испания с няколко кабарчета около Барселона и крайбрежието, друга карта на Португалия, на която бяха маркирани Лисабон и границата с Испания. Около всяка карта висяха снимки на хора и пожълтели изрезки от вестници.

Спря и се загледа в снимката на херцога на Уиндзор, застанал редом с Хитлер в Берхтесгаден, провинциалното имение на фюрера край Мюнхен. Двамата мъже се усмихваха един на друг, докато тълпа от хора ги приветстваха.

О, трябваше да предвиди как ще реагират, когато научат новината! Познаваше ги прекалено добре, за да отгатне начина им на мислене.

Край картата на Франция бяха забодени пощенски картички на различни градове, Париж и зеленият пояс около него, кралският дворец Версай — в бяло и златисто като сватбена торта, мрачната окървавена крепост Венсен, булевардите в центъра на града — „Шанз Елизе“ и „Рю де Риволи“, площад „Конкорд“ и Триумфалната арка.

Славата. Тя бе запечатана в сърцето на всеки французин. Славата от войната, славата на Франция. Дори и сега. Нацията почти не се бе променила през последните няколко века.

Погледът му се плъзна по картата и се задържа върху горещия юг, познатите долини и гори, които толкова обичаше. В тази част бе закачил снимки на Антиб през лятото, направени от самия него, на Кан през зимата: хотелите като снежни каньони зад палмите, виещите се улички на полуострова.

По-надолу висеше пощенска картичка от края на деветнайсети век, ръчно рисувана, избеляла и странно незначителна: една оградена с дървета алея при средновековните гробници Лесалискан в Арл. Много художници я бяха рисували, би могъл да избере някоя по-ясна репродукция на Ван Гог или Гоген, но той бе предпочел усещането за онова отминало време, странната лиричност, която картичката притежаваше.

Работеше по тази книга от години. Събираше материали от всевъзможни източници в Англия и Франция. Но не бе написал и дума, докато не прочете онези няколко реда в колонката за светски новини в „Таймс“.

Точно те го подтикнаха към действие. Времето бе дошло. Трябваше да започне с писането.

От години знаеше какво трябва да направи. Кога ли бяха открили опасността, която ги грозеше? Бе обмислял това много пъти, чудеше се кога ще се свържат с него и какво ще му кажат.

Нямаше да ги послуша, разбира се. Те напълно заслужаваха това, което той се канеше да им причини. Бяха съсипали живота му. Бе чакал години наред момента, в който да им отмъсти.

* * *

Клодия се обади за резервация на летището веднага след като говори с Хю. Извади късмет — имаше билет за следващия полет до Ница. Едва не изпусна самолета си обаче заради ужасно натовареното движение по парижките улици, допълнително усложнено от неочаквано изсипалия се дъжд. Когато валеше, повечето шофьори се изнервяха, поемаха глупави рискове, губеха всякакво желание да отстъпват или да проявяват търпение, французите мразеха да отстъпват. Инстинктът им ги караше да се вкопчат в победата, вместо да се отдръпнат и да позволят на някой друг да мине напред. Шофьорът на таксито ѝ се държеше, сякаш бе тръгнал на завоевателна мисия.

Клодия въздъхна облекчено едва когато пристигна здрава и читава на летището. Другата добра новина бе, че самолетът не закъсня. Прелетяха през няколко тъмни буреносни облака и щом минаха от другата страна на Алпите, слънцето грейна ярко на фона на ясното синьо небе.

Когато излезе от летището в Ница, Клодия веднага усети южняшката жегата. Започна да се поти на опашката за такси. Чака десет минути, докато дойде нейният ред. И тъкмо се качваше в колата, когато зърна за миг познато лице. Погледна отново, за да е сигурна, че не си въобразява. След изминалите два дни нервите ѝ бяха съвсем изопнати. Това не беше ли мъжът, който ловеше риба на кея пред дома ѝ в Париж?

Ако не бе той, сигурно бе негов двойник — външността му бе твърде характерна. Острото мишо лице, което се оглежда неспокойно във всички посоки. Носеше евтин бежов дъждобран над евтин сив костюм.

— Да, госпожице? — погледна я намусено шофьорът на таксито. Клодия се стресна.

— Какво? О, извинете. Антиб, моля. Шьомен де Крю.

Колата потегли. Клодия се обърна да погледне още веднъж мишото лице. Той беше. Сети се, че единият мъж в апартамента ѝ бе споменал как другият я е видял на кея сутринта. Спомни си как онзи на кея бе извадил забързано мобилен телефон, навярно за да предупреди колегата си, че тя се прибира.

И ето го отново. Не можеше да е съвпадение, че сега бе в Ница. Може би дори бе пристигнал със същия самолет. Не беше го

забелязала, но на терминала на летището имаше стотици пътници. Може би и той не я бе видял. Освен ако не я бе следил през цялото време.

Тъкмо обръщаше глава напред, когато забеляза, че мъжът с мишото лице пресрещна друг пътник, излизащ от терминала. Клодия се разтрепери.

Бен?

Невъзможно.

Но бе точно той. Бен с неговия златист тен, симпатичен и сексапилен, с избелели дънки и черна тениска, подчертаваща всеки мускул на силното му тяло, праметнал пътна чанта през рамо.

Клодия видя как се усмихва и говори с мъжа с мишото лице. Стомахът ѝ се преобърна. Започна да ѝ се гади.

Двамата се познаваха.

Не можеше да е съвпадение. Той търсеше Хю. Както и двамата мъже в апартамента ѝ.

Таксито ѝ се включи в колоната, напускаща Ница. Вече не виждаше Бен, но в главата ѝ пулсираха гневните въпроси, които щеше да му зададе, ако той се появеше във вилата.

Таксито зави по крайбрежната магистрала, водеща към Антиб. Движението бе ужасно — като в Париж.

Минаха по моста над река Вар и искрящото синьо на морето блесна отляво. Заредиха се известните забележителности: белите, пирамидално разположени апартаменти до плажната ивица в Кан, наподобяващи ято вкаменени чайки, забравената от времето крепост Воба фор Каре, голяма и грозна, някогашна граница на Франция. Хълмовете вдясно, осеяни от бели вили с керемидени покриви, изпъкващи сред пищната зеленина на кипарисите. Винаги когато се връщаше тук, я завладяваше същото чувство за болезнено удоволствие, носталгия, копнеж по дома, възхита от красотата наоколо. Бе родена в Париж и бе избрала да живее там, но тук бе домът ѝ и винаги щеше да си остане така. Тези шумни, пренаселени, скупчени едно до друго селца и градове край морето. Прекалено много хора, прекалено много коли, претъпкани плажове, на които човек няма къде да стъпи от всичките полуголи и голи летовници.

Сега вече се говореше, че е опасно да се печеш на слънце, но жените на плажа явно не се притесняваха от това. Голите им гърди

блестяха под дебелия слой плажно масло. Също толкова оскъдно облечени мъже се мотаеха безцелно по плажа. И вместо да заглеждат дръзко изложената плът, те се вираха в младите момичета с целомъдрени цели бански, любопитни какво се крие под тях.

Туристите се бутаха по тесните тротоари. Колите надуваха клаксоните, готови да премажат всеки, дръзнал да стъпи на пешеходна пътека. Шофьорът изпсува високо, когато един червен фиат, паркирал край тротоара, потегли неочаквано и се пъкна пред тях.

Французите обожаваха шума — колкото по-силен, толкова по-добре.

Още не ги виждаше, но в залива на Кан блестяха Ил де Лерин, двата острова със странна тайнствена история, само на двацет минути с лодка от брега. Мъжът с желязната маска е бил затворен на Света Маргарита, Клодия бе виждала миниатюрната килия, където той бе живял десет години. Сигурно е било кошмарно преживяване. Дълго след училищната екскурзия до острова тя и приятелките ѝ не спираха да обсъждат тази история. Кой ли е бил затворникът? Защо са го карали да носи маска, защо са затваряли и всеки, зърнал лицето му?

Един от най-вълнуващите моменти за нея всяко лято бе, когато двамата с Хю вземаха кошница за пикник и се качваха на претъпкания с туристи ферибот, за да прекарат деня на острова. Отделяха се от тълпата и отиваха при един скалист залив, където плуваха, заслепени от белотата на скалите. По-късно навлизаха във вътрешността на острова, сред дълбоките сенки на гората. Намираха си някоя прохладна полянка сред боровете, изяждаха храната, дремваха кратко, излежаваха се по гръб, загледи в синьото небе през клоните на дърветата. Накрая се замъкваша до ферибота и потегляха за дома уморени, но щастливи.

— С всеки изминал ден става все по-зле — отбеляза шофьорът на таксито през рамо. — Истински ад. Един бог знае защо идват тук. Аз например почивам през зимата, в Норвегия. Обичам снега. Бели планини, спокойни хора, празни пътища. Карам ски, ям вкусна храна край камината и си почивам от тази лудница.

Завиха към малкия горист полуостров, където бе разположен Антиб. Тесни, виещи се пътища се изкачваха до върха на хълма, където бе засенченият от борове площад около старинния фар, чиято светлина бе осветявала морето векове наред.

— Как точно се стига до Шьомен де Крьо?

Клодия се наведе напред да му обясни и таксито зави по широкия крайбрежен булевард, по който се бяха разхождали толкова много известни личности през двайсетте — Коул Портър, Скот Фицджералд, Рудолф Валентино и много други.

Богаташите и знаменитостите вече не се тълпяха тук. Други курорти ги привличаха сега. По цялата брегова ивица от италианската граница до Прованс се появяваха много нови плажове, строяха се нови хотели и вили — с мраморни подове и високи фойета, но с неудобни, малки стаички, в които човек не може да се завърти.

Много от старите вили на полуострова бяха съборени. На тяхно място предприемачите построяваха десетина по-малки. Така печелеха цели състояния, без да ги е грижа за безвъзвратно изгубения стил и елегантност на старите сгради. Градините около новите вили бяха съвсем малки, разбира се.

— Това е модерният живот, евтин и долнопробен — бе казал веднъж Хю. — Всичко красиво трябва да бъде разрушено, за да дойде на негово място грозотата. Безкрайни редици от грозни блокове и вили.

— Парите са в основата на всичко това — беше му отвърнала Клодия. — Предприемачите не се интересуват от нищо друго, освен от печеленето на пари. А в наши дни никой не може да си позволи да наема персонал, освен по някоя прислужница за по два-три часа на ден и градинар, който да почиства басейна, да полива и прекопава градината веднъж седмично. Затова не им трябва големи градини и много стаи. Но поне местните хора, които работят, печелят добре. Особено прислужниците. Летовниците се избиват да им плащат стотици франкове на седмица за привилегията някой да измете пода и да смени чаршафите.

— Не казвай това на Луиз! Ще поиска повишение.

— Сигурна съм, че тя знае как стоят нещата, но работи при теб от толкова години, че възприема къщата като свой собствен дом. Ти си нейното семейство. Тя няма роднини, нито дом, за който да плаща. Повечето прислужници са омъжени жени с безработни братя и сестри. Ако трябва да се свърши нещо спешно — да се поправи счупен прозорец, да се боядиса някоя врата, прислужницата винаги има някой роднина, който може да се отзове незабавно. Разбира се, на тях се

плаща по специални тарифи. Така че всички местни тук припечелват добре.

— Откъде знаеш всичко това?

— Приятелите са ми разказвали. Миналите дни отдавна са си отишли — когато богатшите са имали многобройна прислуга, огромни вили и градини. Единствените, които съжаляват за това минало, са самите богаташи. Те вече не са толкова богати и не могат да си позволят онзи стил на живот.

Той я бе изгледал намръщено и сърдито. Хю лесно се мръщеше. Черните му вежди се извиваха саркастично и очите под тях пламваха гневно.

Затова ли физиономията на Бен ѝ се бе сторила така позната? Очевидно и той лесно избухваше.

— На теб ти харесва това, което става тук? — попита Хю хапливо.

— Не, разбира се, че не ми харесва! Мразя тълпите туристи, колите, постоянното строителство. Но не мога да променя нищо, така че предпочитам да не му обръщам внимание. Това е единствената разумна реакция, освен ако човек не реши да се заеме с политика, за да промени положението.

— И пак няма да стигне доникъде! Всички политици са корумпирани и служат на собствените си интереси. Дават големи обещания какво ще направят, ако човек гласува за тях, но после само лапат, като всички останали.

Хю бе разочарован, не вярваше на никого, освен на писателите и художниците. Откакто го помнеше Клодия, той разсъждаваше по този начин. Тя често се чудеше какво ли му се е случило в Англия. Какво го бе превърнало в огорчения самотник, какъвто беше? Дали се бе скарал със семейството си, за което никога не говореше? А може би изобщо нямаше семейство? Може би бе осиротял като дете? Или бе предаден или отхвърлен от някоя жена?

Или пък — всичко това закуп? А може би тя разсъждаваше прекалено романтично. Може би Хю бе мрачен и разочарован по рождение? Може би това бе в природата му.

Таксито зави към Шьомен де Крюо. Алеята бе толкова тясна, че по нея не можеха да се разминат две коли, и свършваше пред вилата. Гъсто разположените дървета скриваха напълно двора на вилата.

Шато де ла Крьо, в което години наред бе живял херцогът на Уиндзор, се намираще вдясно от алеята. Вляво бе Бастид — бяла вила, построена на няколко нива и с керемиден покрив. Шофьорът спря пред вратата на оградата. Клодия му плати, слезе и свали чантата си. Заради високата ограда и дърветата тук бе сенчесто и хладно. А когато слънцето залезеше, алеята изглеждаше направо злоещо.

Клодия натисна звънеца.

— Да? Кой е? — Гласът на Луиз прозвуча почти до ухото ѝ.

— Аз съм, Клодия.

— Скъпа! Изчакай минутка, ей сега ще ти отворя.

След секунди двете високи дървени врати започнаха да се отварят и Клодия влезе в градината. Чу зад гърба си шума от друга кола и погледна за миг назад. Вратите вече се затваряха, но тя зърна бял ситроен, който в момента спираше отпред.

Може би Бен или двамата мъже я бяха настигнали? Или беше някой друг? Може би някой местен търговец.

Клодия изтича по каменните стъпала към вратата на кухнята, предпазвайки се от бодливите клони на бадема, който ѝ харесваше най-много през март, отрупан с розови цветове.

През прозореца на кухнята забеляза, че Луиз отново говори по домофона. Когато Клодия стигна до най-горното стъпало, Луиз закачи слушалката, отвори вратата и прегърна Клодия.

— Как си?

— Чудесно, а ти? — Луиз изглеждаше по-стара в сравнение с предния път, кожата ѝ се бе сбръчкала като зимна ябълка, златиста, но набраздена и хлътнала. Кафявите ѝ очи обаче блестяха ярко и както винаги, тя излъчваше жизненост. Усилената работа я поддържаше в добро здраве. От нея се носеше ухание на чесън и подправки — какво ли бе сготвила?

— О, аз съм си постарому. Я да те видя!

Тя хвана Клодия за раменете и отстъпи крачка назад, за да я огледа. Светлата къса къдрава коса ограждаше лицето, което не можеше да се определи като красиво, защото чертите не бяха класически съразмерни. Очите бяха прекалено широки и раздалечени, носът — прекалено малък и вирнат, устните — прекалено пълни. Нищо не си подходеше. Лицето ѝ бе невъзможна колекция от странни

черти. Като момиче Клодия все си мечтаеше да има класическо лице с идеални пропорции и права черна коса до раменете.

— Добре изглеждаш. Но си слаба, прекалено слаба — ядеш ли изобщо?

— Като вълк — излъга Клодия. Обичайно бе човек, който готви по цял ден, да няма апетит.

Луиз също знаеше това и запремига подозрително.

— Познавам те. Готвачите никога не ядат достатъчно. Е, поне докато си у дома и аз готвя, ще се погрижа да ядеш. За вечеря ще има задушено месо със зеленчуци.

— Усетих аромата му още от улицата! — Клодия вдъхна чудесното ухание на чесън и патица, подправки, солено свинско, домати, тулузки наденички и боб. — Ммм, ухае страхотно! — Никоя друга храна на света не притежаваше това силно незабравимо ухание — уханието на Юга.

Домофонът отново извъня продължително, сякаш някой натискаше звънеца, без да спира.

— Кой е там?

Луиз сви рамене с невъзмутимо изражение.

— Някакъв англичанин. Говори френски като паток. Искан да види Хю, но Хю ми каза да не пускам никого. Така и ще направя. Жул си е в бърлогата и ще се намеси, ако се наложи или ако някой опита да се изкатери през оградата.

Луиз отиде до телефона и каза рязко:

— Стига сте звънили, господине, губите си времето. Вървете си.

Клодия надникна през прозореца. Въпреки високата ограда, виждаше се част от белия ситроен, паркиран пред вратата, където стоеше някакъв човек. Вятърът развяваше черната му коса. Сякаш усетил, че го наблюдават, той отстъпи няколко крачки назад.

Едва познаваше този мъж, но силното физическо привличане я завладяваше всеки път, щом го зърнеше.

Извърна се, ядосана и на себе си, и на него, и попита:

— Хю в кабинета си ли е?

Луиз кимна.

— Ще ида да го видя. После ще ти помогна с приготвянето на вечерята.

Лицето на Луиз грейна от удоволствие.

— Може да приготвиш предястието — какво ще кажеш за пъпеш и папая в черешов ликьор? Получава се добър контраст, нали? А и Хю не обича тежките храни.

— Чудесно. — Клодия я целуна по бузата и усети любимото ухание на лавандулов сапун и одеколон. Луиз си ги купуваше от Грас, когато ходеше да пазарува там веднъж месечно, направо от фабриката, в която ги произвеждаха. Така си спестяваше половината пари, които иначе би дала в някой от местните магазини. В градината също растеше лавандула, която сушаха на слънце, а после поставяха в малки платнени торбички. Пъхаха торбичките между чаршафите, в чекмеджетата и скриновете, окачваха клончета сушена лавандула на тавана в кухнята, за да прогонва мухите и да ароматизира въздуха. И сега няколко клонки прошумоляваха всеки път, щом се отвореше външната врата. Вече бяха съвсем изсъхнали, но още изпълваха кухнята с аромата си.

Клодия изтича по виещата се стълба до стаята, която Хю ползваше за работен кабинет. Той явно бе чул стъпките ѝ, защото отвори вратата още преди тя да почука.

Младата жена обви ръце около врата му и го целуна три пъти по всяка буза — обичайният семеен поздрав, който си разменяха. В някои части на Франция хората се целуваха по два пъти от двете страни. Човек трябваше да е запознат с местните порядки. Ритуалът бе дълбоко вкоренена и важна част от тях, той скрепяваше семейните връзки, изолираше чужденците също така категорично, както и акцентът им, и показваше по недвусмислен начин кой не е част от общността.

— Как си? — попитаха едновременно — още един ритуал, неизменен за всички краища на Франция.

Слабото му тяло бе облечено в износен бледосив панталон и тъмносиня риза. Английски стил. Непогрешим. Носеше и панталона, и ризата с етикет „Савил Роу“ от години. Това бе в Лондон, знаеше го. Хю имаше и няколко костюма, купени оттам, всичките стари, но още елегантни, макар и не по последната френска мода. Това бяха английски делови костюми, тъмни, вълнени, на тънко райе, с перфектна кройка и идеален шев.

Кожата му бе почерняла от слънцето, а косата, някога гарвановочерна, сега бе посребрена. И той като Луиз се бе състарил. В

паметта ѝ и двамата изглеждаха на възрастта, на която бяха в юношеството ѝ. Дълги години като че ли оставаха непроменени. Сега времето вече започваше да нанася своя отпечатък и Клодия се разстрои от този факт. Искаше ѝ се те да си останат такива, каквито ги помнеше, завинаги.

— Видях таксито ти, когато пристигна. — Тъмните му очи, толкова подобни на очите на Бен, обходиха лицето ѝ. — Добре ли си?

Тя кимна.

— Мисля, че преодолях шока от нахлуването в апартамента, а за ритника в ребрата ми напомнят само една-две синини. — Докосна с ръка мястото, все още я болеше от всеки допир, но нямаше да си го признае. Не искаше Хю да се тревожи прекалено много.

Мъжът се намръщи още повече.

— Съжалявам, че ти се е наложило да изтърпиш всичко това. Не го очаквах, иначе щях да те предупредя.

Как би могъл да я предупреди, ако не е очаквал да се случи нещо? Дали искаше да каже, че е трябвало да го очаква? И защо е трябвало?

— Какво става, Хю?

Той извърна глава, изражението му бе неразгадаемо.

— Не питай.

Тя замълча и не зададе въпросите, които напиреха в нея, въздъхна и се загледа през прозореца. Кабинетът на Хю бе на втория етаж и оттук се виждаше по-добре пътят зад оградата. Ситроенът още бе там, както и Бен, който крачеше напред-назад и наблюдаваше къщата.

— Това навън е Бен.

— Не съм сляп. Предположих, че е той.

— Но не го позна? — Опитваше се да налучка нещо с предположения. — Никога ли не си го виждал?

Хю я погледна раздразнено.

— Не, Клодия. Никога не съм го виждал. Той те е проследил дотук ли? С един и същи самолет ли пристигнахте?

— По всяка вероятност. Забелязах го на летището. Всъщност бях му дала адреса ти. Може да е чисто съвпадение, че идваме по едно и също време. Забелязах на летището с него и единия от мъжете, които ме заплашваха. Този, който ме върза и ме рита.

— И той ли е отвън сега? Ще го науча как се бият жени!

Клодия се изплаши:

— Не, не искам да пострадаш и ти. Освен това Бен, изглежда, е сам в момента. В ситроена няма втори човек. Просто видях мъжа с мишото лице да говори с него на летището.

— Мишото лице?

Клодия се засмя:

— Така го нарекох. Има лице като на плъх, остро и злобно. Точно когато таксито потегляше, го видях да говори с Бен — явно двамата се познават.

— Нима? — учуди се Хю със сдържания си английски акцент, който Клодия никога не успяваше да имитира. И той, както стилът му на обличане, бе идеален — типично английски, неизменен — и Клодия го обожаваше.

— Изглежда, Бен ги е изпратил да претърсят апартамента. Определено не мога да си представя, че той работи за тях. По-скоро е обратното. Какво търси той, Хю?

В този момент Бен се обърна и тръгна към ситроена. След минута колата направи обратен завой и изчезна по пътя.

— Отказа се, тръгна си!

— Ще се върне — измърмори Хю.

— Какво искаш да кажеш? Кой е той, Хю?

— Няма значение. Ела и седни тук. — Той мина зад бюрото си и седна на стария кожен стол. Като дете Клодия често се наместваше върху него и се въртеше, докато ѝ се завие свят.

Днес тя се настани на изтърбушеното канапе, което той наричаше „кушетка за размишления“, и се облегна на старинните възглавници. Луиз навярно скоро ги бе прала и сушила на слънце, защото още носеха свежото ухание на лавандула.

— Клодия, помниш ли деня, в който почина майка ти? Бурята? Мълнията, която уцели комина и го събори, заедно с половината покрив?

... Денят, в който майка ѝ почина. През целия ден бе задушно и горещо. Следобеда чуха първите глухи и далечни тътени на бурята и Хю заяви с облекчение:

— Най-после ще завали!

Клодия съвсем ясно си спомняше как гледаше през клоните на боровете искрящо виолетовото небе, озарено от светкавиците, сякаш целият свят се раздираше.

— Бурята ще е много силна — каза Хю, като излезе на терасата. Над морето вече валеше, дъждът приличаше на прозрачна сива завеса, която се спуска от небето и скрива хоризонта.

— Приближава се. Може би трябва да се приберем вътре.

— Ти влез. — Хю обожаваше бурите, но знаеше, че Клодия се страхува от тях. На юг бурите винаги бяха силни и помитащи. Тези бесни изблици на природата го въодушевяваха.

Висок слаб мъж в чудесна форма за годините си. Кожата му бе силно загоряла от дългите години живот на юг, единствено посребряващата коса издаваше истинската му възраст. Сигурно бе минал петдесетте, въпреки че Клодия не виждаше никаква промяна в него.

Обичаше го дълбоко, макар той да бе твърде резервиран по характер. И тя се бе научила да не показва чувствата си. Това бе още една от английските му черти. Смущаваше се, ако тя го прегърнеше или му кажеше нещо мило. Целият се напрягаше, а лицето му ставаше ледено. Клодия знаеше, че и той я обича, но се стеснява да го покаже.

Когато се обърна да влезе във вилата, странно осветена от бурята, една светкавица раздра небето и порази големия каменен комин на къщата. Той експлодира така шумно, сякаш бе дошъл краят на света. Парчета камъни и тухли се разхвърчаха във всички посоки, разбиваха се в керемидения покрив и падаха като порой върху терасата. Клодия се спаси като по чудо.

Стоеше като вкаменена, втрънена в разрушената къща. Едва когато шумът стихна и облаците прах се разпръснаха, а Хю се втурна към нея, Клодия осъзна, че майка ѝ е вътре.

— О, божичко, не, мама! — изхлипа тя и побягна заедно с Хю по полираните дървени стълби.

Отломките от разрушения комин бяха паднали през тавана и бяха осеяли стаята на майка ѝ и коридора на долния етаж.

Клодия огледа ужасена камъните по пода и чак тогава забеляза, че върху леглото няма нищо. Майка ѝ лежеше, пребледняла и разтреперана. Клодия се втурна към нея, хвана разтрепераните ѝ ръце и ги стисна.

— Всичко е наред, мамо, не се тревожи. Вече свърши.

Майка ѝ сякаш изобщо не я виждаше. Просто се вираше в разрушената си стая.

— В шок е — каза Хю. — Ще се обадя на лекаря.

Докторът дойде почти веднага и сложи на майка ѝ инжекция с успокоително. Клодия остана при нея още известно време. Когато се върна долу, намери Хю в дневната на първия етаж.

Тази стая бе сърцето на двувековната къща, построена първоначално като фермерско имение. Имаше големи дъбови врати и малки прозорци с дървени капаци.

Стените бяха построени така, че да издържат на силните ветрове. Те стояха непокътнати, дори прозорците не бяха счупени, но коминът, голямата каменна камина и железният грил бяха напълно разрушени. Стаята бе зарината с парчета камъни, желязо и тухли. Старинните килими върху мраморния под бяха разкъсани и зацапани, въздухът бе силно запрашен.

— Ще може ли да се възстанови? — попита тя, като се облегна на рамото му, благодарна за подкрепата.

— Да, макар че ще струва цяло състояние. Винаги става така със старите къщи. Поглъщат купища пари за поддръжка.

Разрушената камина изглеждаше много зловещо. Клодия почти не мигна цялата нощ, въртя се в леглото, става, за да се вслушва в тишината навън. Бурята бе стихнала, лунната светлина обливаше в сребристо градините наоколо, но Клодия продължаваше да се чувства неспокойна.

Няколко пъти ходи до стаята на майка си, за да провери как е, и я завари да спи дълбоко.

Когато на следващата сутрин ѝ занесе чай и препечени филийки, намери я мъртва. Крехките ѝ пръсти бяха стиснати, сякаш се бе борила — всъщност тя наистина се бе борила със смъртта през последните няколко месеца.

— Разбира се, че помня онзи ден. Как бих могла да го забравя? — Очите ѝ се напълниха със сълзи. Мълнията, срутила комина им, не бе просто съвпадение или лош късмет. Майка ѝ бе умряла в онази нощ. Разрушаването на семейното огнище се бе оказало предзнаменование за надвисналата смърт.

— Извинявай, постъпих нетактично. Да ти напомня така неочаквано...

Хю не вярваше в съдбата. Той разсъждаваше рационално. Клодия обаче смяташе, че има неща, които логиката не може да обясни или разгадае.

Сега тя просто изтри очи с опакото на ръката си и подсмръкна.

— Не, няма нищо. Малко съм разстроена заради всички неща, които станаха през последните дни. Продължавай, какво искаше да ми кажеш?

— Сигурна ли си?

— Да, слушам те.

— Добре. В деня след погребението се чувствах много неспокоен, трябваше да правя нещо, да си намеря някаква работа, която да ме разсее. Дватамата с Жул започнахме да разчистваме дневната. Аз събирах камъните и ги товарех в количката, а Жул ги караше навън, където ги изсипваше на купчина. Помниш ли, че той после направи каменна градина от отломките? Докато бе в градината, забелязах нещо метално под една купчина тухли край комина.

Клодия се наведе напред, заинтригувана:

— Какво беше?

— Желязна кутия, горе-долу толкова голяма. — Той показа с ръце. — Явно е била скрита в комина и е паднала, когато се е срутил.

— Не си ми разказвал това!

— Щом видях какво има вътре, реших, че е по-разумно да не споменавам за откритието си на никого.

— Какво имаше вътре? Бижута? Пари?

— Нещо безценно. Не мога да ти кажа нищо повече, Клодия.

— Сигурно е принадлежало на този, който ти е продал вилата — отбеляза тя замислено. — Или на някой предишен обитател.

Хю кимна.

— И ти не си съобщил на предишния собственик за това, което си намерил? — Опита се да скрие осъдителната нотка в гласа си, но бе искрено шокирана. Никога не би предположила, че Хю е способен да извърши нещо нечестно.

— Не. — Пак хладният, сдържан английски акцент. И никаква следа от смущение или съжаление.

Тя отново обмисли фактите и се намръщи:

— Но очевидно някой е разбрал, че си намерил кутията. Иначе защо ще се опитват да се доберат до нея? Показал ли си я на някого? Давал ли си да оценят съдържанието ѝ? Споменавал ли си за нея пред някого?

— Не съм казвал и дума.

— Тогава откъде са разбрали, че кутията е в теб?

Той се усмихна тъжно.

— Знаели са, че е тук, разбира се. Научили са, че съм правил ремонт и че коминът е бил изграден наново. Предположили са, че съм намерил кутията.

Клодия кимна замислено:

— Да не би да си купил вилата от родителите на Бен?

Хю я погледна стреснато:

— Не. Откъде, за бога, ти хрумна подобно нещо?

— Тогава защо Бен търси кутията?

— Ако изобщо я търси — намръщи се той, забил поглед в бюрото си.

Това я изненада.

— Какво искаш да кажеш? Защо иначе ще иска да те види така настоятелно?

— Няма значение. Виж, преди седмица някой хвърли камък по един от малките прозорци на салона долу. Обикновено Жул поправя тези неща, но тогава бе почивният му ден. Сложих една дъска на прозореца, докато поставят стъклото. Същия ден, докато бях в библиотеката в Кан, двама мъже дошли в къщата. Казаха, че съм им се обадил да поправят прозореца. Луиз стояла при тях през цялото време, докато работили. Не са имали възможност да претърсят къщата, но направили някакъв коментар, че камината изглежда нова и Луиз им разказала за бурята.

— Значи така са открили, че целият комин е бил построен наново? И че сигурно си намерил желязната кутия. — Тя го погледна удивена. — Какво си помисли, когато Луиз ти разказа това?

Той се намръщи:

— От доста време се чудех кога и дали някой ще прояви интерес, така че не се изненадах.

— Но от кого всъщност купи вилата, Хю? Много се тревожа. Наели са твърде опасни хора. Може би заплахата е съвсем сериозна.

— Знам, взел съм предпазни мерки, повярвай ми. Но не мога да поема риска да ти кажа каквото и да било. Колкото по-малко знаеш, толкова по-малко си застрашена. Повярвай ми.

— Вярвам ти, но се тревожа за теб.

— Докато това, което те търсят, е у мен, няма да посмеят да ми направят нищо. Те искат да си го върнат. А ако ме убият, няма да го получат.

— Но ако отново успеят да влязат в къщата, за да претърсят навсякъде...

— Няма да намерят нищо. Кутията не е тук. Тревожа се единствено за твоята безопасност, Клодия. Бъди предпазлива. Не излизай сама, след като се стъмни, и не пускай никого във вилата, освен ако не съм тук и сам не ти позволя.

Телефонът иззвъня и двамата подскочиха стреснато. Клодия се изправи.

— Не го вдигай! — извика й Хю. — Ще се включи секретарят.

Звъненето спря. Когато секретарят се изключи след няколко минути, Хю отиде да превърти касетата.

Клодия позна гласа веднага и лицето й побеля като платно.

— Това е мъжът с мишото лице!

— Кой?

— Единият от мъжете, които бяха влезли в апартамента ми. Този, който... — Млъкна, защото не искаше да говори за това, което мъжът бе направил.

Хю видя разтрепераните й ръце и помръкналото лице.

— Този, който те удари ли?

Той отново превърта касетата, после стисна силно треперещата й ръка. Двамата изслушаха повторно съобщението, без да се поглеждат.

„Върни го. Не бъди глупак. Не можеш вечно да стоиш скрит в къщата. Рано или късно ще трябва да излезеш. И ние ще я пипнем. Няма значение колко дълго ще ни се наложи да чакаме. Ще я пипнем и никак няма да ти хареса това, което ще направим с нея. Говоря сериозно. Това не е игра. Имаш двацет и четири часа. Ще ти се обадя отново утре.“

Хю отиде до прозореца и се взря навън, напрегнат и потресен, сякаш виждаше призраци в сумрака.

ПЕТА ГЛАВА

Англия

30 септември 1939

Когато потегляха от „Ла Крьо“ призори, той се обърна да погледне още веднъж сумрачния силует на вилата и се зачуди дали някога ще се върнат в нея. Пожълтелите дървета, надвесили клони над оградата, го изпълниха с тъга, въпреки че в предишни години очарован наблюдаваше как смокините узряват сред прошарените листа, как лъскавите кафяви кестени падат между клоните.

Чувстваше се разкъсан между две противоположни желания — копнееше да се прибере у дома, но не можеше да не мисли с носталгия колко щастлив бе в „Ла Крьо“. По-щастлив от когато и да било през живота си. Макар и за кратко бяха имали истински дом.

Тя придърпа одеялото към брадичката си, разтреперана.

— Не мога да повярвам, че съм станала в този нечовешки час! Умирам от студ!

Не понасяше добре пътуванията и мразеше да става рано. Но им предстоеше дълъг път, а дори не бяха сигурни къде точно трябва да отидат. Бяха им наредили да спрат по пътя и да се обадят по телефона в Британското посолство. Оттам щяха да им кажат към кое пристанище да се отправят.

— Глупави игри на криеница! — възкликна Уолис. — Какво си мислят, че правят? Това е детинско!

— Страхуват се, че може да попаднем в ръцете на немски шпиони!

— По-скоро има опасност бензинът ни да свърши. Надявам се в багажника да има резервни туби.

— Сам проверих това, скъпа.

Когато се обадиха в посолството, казаха им да отидат в Шербург, където щял да ги чака Луис Маунтбатън.

Докато пътуваха към Шербург, през цялото време се движеха по пътища, задръстени от коли, колони от товарни камиони, пъплещи

съвсем бавно, пикапи, линейки, ремаркета с войници. Гледката бе потискаща, напомняше му за голямата война, за която преди вярваше, че е поставила край на всички войни. А ето че пак бяха във война с Германия и той отново се чувстваше разкъсан в чувството си за лоялност.

Трите териера лежаха в краката им. Топлината им му действаше успокоително и той погали с пръстите на краката си Пуки, който лежеше най-близо.

През последните три години бе научил много за хората. Малцина бяха преданите, на които можеше да се довери, повечето не притежаваха тези качества. Лицемерни приятели, които се изпаряваха в мига, щом усетеха, че имаш проблеми или че си загубил властта си.

Сърцето му подскочи радостно, когато стигнаха до пристанището и видя силуета на „Кели“ в есенния сумрак. Докато помагаше на Уолис да слезе от колата, Луис напусна мостика и ги посрещна усмихнат. Усмивката му обаче се стопи, когато видя колата, натоварена с куфари, кашони и кутии за шапки.

— Боже господи, Дейвид, целия си багаж ли сте донесли? Надявах се да потеглим бързо, но ще ни отнеме поне час да натоварим всичко това. Дори не съм сигурен, че ще намерим достатъчно място, освен ако не сложим част от багажа на палубата. Но какво ще стане, ако завали дъжд?

Ядосан от тази критика, той отвърна рязко:

— Не искахме да оставим нищо. Може да не се върнем няколко години. Възможно е вилата да бъде разбита и ограбена. Дори и немците да не стигнат чак дотам, нямам никакво доверие на французите. Единствената ни възможност бе да вземем всичко ценно. Има толкова неща, с които човек не може да се снабди по време на война.

Луис бързо се извини и разсея напрежението с непринудения си чар. Той бе странна личност — арогантен и надменен в един момент, мил и нежен като жена — в следващия.

— Извинявай, Дейвид. Разбира се. Не се сетих. — Погледна младия офицер, който пристъпваше до него, и му заповяда строго:

— Веднага доведи няколко човека да товарят!

— Трябва да легна някъде — промълви Уолис изтощено. Бе взела единия териер на ръце, а другите два душеха край кея. Пуки си

намери някаква стара рибешка глава и предпазливо я налапа, сдъвка я леко, после, отвратен, я изплю.

За щастие в този момент пристигна Рандолф Чърчил и Уолис го поздрави радостно. Типичната му английска външност — руса коса и сини очи — явно я привличаха, както й младостта му — обичаше да е в компанията на по-млади мъже. Възхищението им подхранваше собствената й енергия, тя се смееше повече и говореше повече, когато бе заобиколена от млади мъже.

— Каква красива униформа, Ранди! Изглеждаш ослепително! Не знаех, че си моряк.

— Не е моряк. Това е униформа на кавалерист — отбеляза Дейвид намусено. Той разпознаваше безпогрешно всички униформи, от малък ги разглеждаше и изучаваше. Всъщност всички мъже в рода — от бащата на кралица Виктория насам — бяха вманиачени на тема униформи.

— Рандолф, сложил си шпорите наопаки! Наистина! Какъв немарлив войник си! Ако ти бях командир, щях да те накажа!

Без да се смути, Рандолф се засмя и челюстта му оформи типичното за рода Чърчил изражение на булдог, а сините му очи изпъкнаха, точно като очите на баща му.

— Съжалявам, сър. Толкова бързах да дойда тук, за да приветствам вас и Нейно кралско височество у дома!

— Хитрец си ти, Рандолф — усмихна се той благодарно, като видя как лицето на Уолис грейна, щом чу Рандолф да я нарича с титлата, която бе нейна по право, но която Бърти не й позволяваше да използва.

Даже и да му трябваше цял живот, щеше да й осигури позволенията да ползва тази титла. Веднага щом успееше да остане насаме с Бърти, щеше да го убеди, че не може да отказва на съпругата му правото да споделя неговата титла. Винаги бе съумявал да придума Бърти. Просто напоследък не успяваше да се свърже с него по телефона. Бърти бързо измърморваше някакво извинение и затваряше, оставяйки го потиснат и вбесен. Когато позвънеше повторно, леденият глас на телефонистката го уведомяваше: „Кралят не е в двореца“. Или: „Кралят е на среща с министър-председателя“. Извиненията бяха съвсем прозрачни, дори и наивник не би им повярвал и това го ядосваше още повече.

След вечеря Луис и Рандолф ги оставиха насаме. Уолис си сложи черна кадифена маска за сън и легна на койката. Той я зави с няколко груби моряшки одеяла и метна отгоре и коженото ѝ палто. Чу как дишането ѝ се забавя и след малко тя вече спеше. Той също легна, но не можа да мигне, така че след известно време стана и отиде до илюминатора в очакване да види английския бряг.

Когато пристигнаха в Портсмът, в града цареше пълен мрак, не светеше никаква лампа. Докато се взираше през илюминатора, успя да разчете номера на дока. Пристигаха на абсолютно същия кей, от който бяха отпътували в онази декемврийска вечер на 1936.

Две години и девет месеца. Толкова бяха минали. Не дълъг период от време, но изпълнен с милиони преживявания. В онзи ден през 1936 нямаше никаква представа какво бъдеще го очаква. Дали би повторил избора си, ако знаеше какво ще му се случи?

— Разбира се! Не бих променил абсолютно нищо! Бих пожертвал и много повече, ако се налагаше!

Уолис миеше лицето си в легена с топлата вода, който стюардът ѝ бе донесъл. Гледаше я, безкрайно очарован, както винаги, когато тя бе заета с тези ежедневни действия: да се облича или съблича, да реше косата си, винаги грациозно и умело. Никога не му омръзваше да се любува на елегантната извивка на китката ѝ, на начина, по който светлината падаше върху кожата ѝ.

Докато се гримираше, тя попита:

— Брат ти дошъл ли е да ни посрещне? Виждаш ли го?

Той се взря по посока на кея.

— Изглежда, никой не е дошъл да ни посрещне.

Тя вдигна рязко глава, а червените ѝ устни се извиха изненадано.

— Никой?

— Доколкото виждам. — Гърлото му се бе стегнало от яд и огорчение. — Никой — повтори и се извърна от илюминатора. — Отивам на палубата да говоря с Луис.

Териерите скочиха от койката и изтичаха след него с надежда да се озоват на твърда земя, но той ги затвори, преди да успеят да излязат от каютата. Не искаше някой от тях да скочи неволно във водата.

Корабът се клатеше, докато Луис Маунтбатън опитваше да го приближи до кея. Реши да не разсейва Луис, докато е зает с такава отговорна задача, и тръгна по палубата към носа.

Лампите изведнъж светнаха и заслепиха очите му. От мрака изникна кралският военноморски оркестър. Щом го зърнаха, музикантите засвириха „Бог да пази краля“.

Очите му се напълниха със сълзи.

На сушата ги чакаше почетна стража, строена край набързо разстлания червен килим.

— Приличат на извънземни — промърмори Уолис, докато вървяха между мъжете с каски и противогази, застанали мирно. — Или на стадо прасета.

Това ли бе всичко? Това кратко, обидно подобие на церемония? Никакво приветствие за добре дошъл от името на семейството му. Казаха му, че от двореца не са изпратили кола. Единствените хора, които ги чакаха, бяха Уолтър Монктън, адвокатът, който бе основният му юридически представител, и съпругата на Фрути, Александра, която бе дошла със собствената си кола.

Искат да ме унижат, и то публично, помисли си той. Наказват ме. Показват ми къде ми е мястото. Аз ги изоставих, тях и това, което възприемаха като мой дълг към страната. Сега ми обръщат гръб.

Майка му, строга и безмилостна, тази студена и непристъпна жена, която никога не го бе обичала, брат му и онази негова лицемерна съпруга — изминалите три години не бяха ги накарали да смекчат отношението си.

Бе чувствал болезнена празнота в живота си, преди да срещне Уолис. В нея той откри любовта, от която го бяха лишили като дете. Нищо друго нямаше значение.

Пренощуваха в Портсмът и на следващия ден потеглиха към провинциалното имение на Фрути в Южен Хартфийлд.

Както и във Франция, пътищата бяха задръстени от коли и камиони, пътуващи във всички посоки. През повечето време се движеха съвсем бавно и край всеки град попадаха в задръствания.

— А с влаковете положението е още по-ужасно! — каза му Александра. — Претъпкани са до краен предел! Когато се движат. Хората чакат с часове по пероните. Изобщо не се знае кога и дали ще пристигне влакът, а ако човек се обади за информация, оттам казват, че също не знаят. Ако се оплачеш, те срязват: „Не знаете ли, че има война?“. Сякаш това оправдава целия хаос.

— Изненадан съм, че Уинстън не е направил нещо по този въпрос. Кой отговаря за обществения транспорт?

— Уинстън си има по-важни грижи от разписанието на влаковете — отвърна Фрути и размести краката си, когато единият териер се опита да легне отгоре им.

Дейвид щракна с пръсти, за да извика кучето при себе си. Александра отби от главния път и каза през рамо:

— Почти стигнахме. Сигурно сте ужасно изморени. Наредих да приготвят официална вечеря, но ще ни извините, ако готвачът ни сервира съвсем лек обяд. Зареждането с продукти вече не е редовно и трябва да се примиряваме с това, което има по магазините.

— Навярно ограничават количествата?

Въздухът бе наситен с мирис на фойерверки и когато навлязоха в Хартфийлд, усетиха пищните есенни аромати на градините с техните бели, оранжеви и червени хризантеми, есенни маргарити, розови и сини бегонии. Листата на дърветата край къщата бяха започнали да се обагрят в жълто, ръждиво и червено. Тук есента бе по-напреднала, отколкото в Антиб. Септемврийският вятър разнасяше купища паднали листа по поляната.

Природата — като самата Англия — изглеждаше мрачна, тъжна, съдържана. Миналото си отиваше, а бъдещето бе сиво, несигурно, зловещо.

На следващия ден заминаха за Лондон. Настаниха се в дома на семейство Меткалф, на Уилтън Плейс, недалеч от Хайд Парк. Всичко в столицата му се стори различно.

Докато той бе надалеч, зает и щастлив с новия си живот, Англия бе навлязла в това мрачно бъдеще. Почувства се като пътник, слязъл от кораба си, изпълнен с надежди, който се качва неочаквано на същия кораб от друго пристанище и открива, че корабът се е променил до неузнаваемост и пътниците са в съвсем различно настроение.

Лондонските паркове бяха разкопани. Направили го преди седмици, за да се подготвят траншеи — така му обясни Александра.

— Още преди да обявят войната. Знаеха, че няма шанс да я избегнат. Поставиха ултиматума само като демонстративен жест, но в същото време вече се бяха заели с подготовката... Евакуираха децата от градовете, отпечатаха купони за храна и карти за самоличност... бяха съвсем сигурни какво се задава дълго преди ние да се разделим с

надеждите си за мир. Погрижиха се да не ги спипат неподготвени. Слава богу.

Вече бяха поставени затъмняващи завеси. Стаите в къщата на Уилтън Плейс изглеждаха съвсем мрачни и от слабото осветление нямаше почти никаква полза — придвижваха се с протегнати ръце, като слепци. Камините бяха запалени, но тъй като вече и въглищата се раздаваха с купони, навсякъде поддържаха огъня съвсем слабо и си беше направо студено. Но той беше свикнал с всичко това. След като бе отгледан в Сандрингъм и в Уиндзор, където стаите бяха леденостудени през зимата, а по дългите коридори направо вееше и човек умираше от студ, особено нощем.

Уолис, която бе свикнала с удобствата в своята страна обаче, бе отвратена от обстановката.

— Всичко изглежда толкова потискащо! Свършено е с тях, Дейвид. Тази страна е на границата на разрухата.

Поне на Бърти щеше да е нужен сега. Бърти не бе достатъчно силен, за да се справи с една война. Щеше да се наложи да се вслушат в думите му. Бе дошъл неговият час, както бе станало и с Уинстън.

На следващия ден очакваше да го посрещнат в двореца с отворени обятия. Натъкна се на любезна, но каменна стена. Кралят бил зает, кралят не бил свободен да го приеме днес, Негово величество щял да се свърже с него, ако намерел свободно време.

Трябваше да си отиде или да се унижи. Тръгна си, горд като на парад.

— Изолират ме — каза на Фрути, когато си сипаха по едно уиски.

— Не се разстройвайте, сър. Предполагам, че брат ви не знае как да се държи с вас, но несъмнено ще ви възложат някаква работа.

Той се взря в чашата си и почти изскърца със зъби. Негодници. Ще им дам да се разберат. За кого се мислят?

Постара се да запълни времето си ден след ден, поръча си нови униформи. Това изискваше да ходи на проби. А и елегантният малък дом на Фрути бе постоянно пълен с хора — едни пристигаха, други си тръгваха. На всеки няколко минути на входната врата се почукваше.

В края на краищата видя се с Бърти, но двамата не си казаха почти нищо. Той се бе променил до неузнаваемост. Това, че бе станал крал, го бе променило, но не за добро. Държеше се различно, говореше

с непознатата преди властна нотка, която Дейвид определено не очакваше. Не бе срамежливият, нерешителен брат, когото той лесно манипулиреше през целия си живот.

Повдигна въпроса, че иска да дадат на Уолис правото да носи титлата му и да заеме мястото си в семейството. Лицето на Бърти се вкамени. Дейвид забързано продължи с обясненията, преди Бърти да успее да каже нещо:

— Разбери, че ако ѝ бъде дадена титлата, която ѝ се полага, тя може да свали товара от раменете на жена ти. Уолис би могла чудесно да се справя с откриване на болници, посещения в провинцията и срещи с хора. Точно в това е силата ѝ, в умението да разговаря с хората. Всички я харесват, когато се запознаят с нея.

Бърти мълчеше напрегнато и враждебно. Дейвид избухна:

— Защо не искаш да ѝ дадеш шанс? Не знаеш колко е очарователна!

Когато разговаряха с Фрути по-късно същия ден, каза му:

— Не стигнах доникъде с него. Семейството ми е настроено против мен. Затова помолих да ме изпратят в Уелс като заместник областен комисар. Това би трябвало да е достатъчно далеч от тях.

Фрути се смути.

— Опасявам се, че изобщо няма да ви позволят да се установите някъде на територията на Великобритания. Мисля, че се страхуват до смърт да не привлечете прекалено много внимание от страна на пресата.

Няколко дни по-късно го уведомиха, че не може да отиде в Уелс.

— Настояха веднага да напусна Франция, а сега ме пращат обратно там! — съобщи той на Уолис.

— Ако искат да приемеш това назначение, накарай ги да си платят! — настоя тя. — Поискай нещо в замяна. Защо ще правиш това, което искат, ако не ти дадат нищо?

Двамата будуваха цяла нощ, обсъждайки тактиката си. Уолис имаше проникателен ум и бе по-интелигентна от повечето мъже. Той винаги се вслушваше в съветите ѝ. Поне знаеше, че може да ѝ се довери.

На следващия ден се срещна с Лесли Хор Белиша, министъра на войната, и откри, че са решили да го лишат от званието „маршал“, с

което бе удостоен за службата си през Първата световна война. Искаха да го понижат в генерал-майор.

Почервенял от ярост, той попита:

— Защо трябва да приема това?

Лесли винаги бе проявявал съчувствие към него и го подкрепяше по време на дългата криза преди абдикацията му. Либерал по разбирания, той с нетърпение очакваше Великобритания да се промени и разбираше недостатъците на системата.

Сега въздъхна.

— Никога не съм чувал маршал да бъде понижен, но за всички ще бъде много объркващо, ако запазите званието си.

Заби поглед в обувките си, опитвайки да се овладее и да запази достойнството си.

Искаха да му отнемат всичко. Бе предпочел жената, която обича, пред короната, страната и тях. Сега те държаха да му покажат, че притежава само Уолис и нищо друго.

— Добре — съгласи се той след малко. — Но ако приема условията ви, искам да взема жена си с мен във Франция.

Това бе основната цел, която двамата с Уолис си бяха поставили. Уолис се ужасяваше от мисълта да остане сама сред тези хора, които я мразеха.

Хор Белиша го погледна, искрено шокиран:

— Войниците не водят жените си със себе си на война, сър. Това е нечувано.

— Искам Уолис да бъде с мен. — През месеците преди абдикацията си той бе открил очарованието на кроткото инатене. Ако повтаряш нещо отново и отново, без да отстъпваш ни най-малко, рано или късно ти отстъпват и се съгласяват, колкото и да са се противили в началото.

Нямаше да я остави сама в тази враждебна страна. Бог знае какво щяха да ѝ направят. Той се страхуваше, че ако отидеше във Франция без нея, тя щеше да се върне в Америка и можеше никога вече да не я види. Беше се развела с двама мъже и той знаеше, че не би се поколебала да се разведе и с него, ако я оставеше сама в Англия.

— Освен това искам майор Меткалф да бъде определен за мой заместник — заяви той на Хор Белиша, който прие това без коментари.

Веднага щом извоюваха победата, отново опаковаха багажа и потеглиха към Франция. Уолис също бе огорчена от краткия им престой в Лондон. За четирийсет и осем часа всичките надежди, с които бяха се върнали в Англия, се разбиха на пух и прах.

Фрути гледаше неодобрително. Взима се за моя съвест, помисли си Дейвид намусено. Убеден е, че знае по-добре от самия мен какво трябва да правя и какво не. Започваше да му лази по нервите.

Фрути Меткалф се бе появил в живота му по време на посещението му в Индия през 1921. През цялото време бе заобиколен от постоянно оплакващи се стари дипломати и офицери, които го поучаваха какво да прави и как да се държи и се опитваха да го спрат да се ръкува с хората, които се тълпяха по улиците да го видят. Бедността им, безнадеждното положение го бяха развълнували дълбоко. Той копнееше да се срещне с обикновени хора, но когато изрази това желание, представиха му неколцина богати индийци, които бяха толкова далеч от гладните, онеправдани тълпи, колкото и самият той.

Веднъж един млад кавалерийски офицер дойде в стаята му по време на следобедната му дрямка. Бе приел този местен обичай за почивка в средата на деня още от първия си ден в Индия — заради непоносимата горещина на ранните следобеди и изморителните обществени ангажименти, с които бе претрупана програмата му.

Така че той бързо придоби навика да взема по един хладен душ и да ляга почти гол в леглото си, покрито със задължителната мрежа против комари. Пазеше се усърдно от тях, защото не искаше да се върне в Англия, болен от малария, а като допълнително предпазно средство добавяше към джина си щедра доза хинин.

Събуди се от появата на младия офицер, която бе поизненадваща и от бръмченето на комар под мрежата. Внезапната визита го накара да седне рязко в леглото, разтревожен и не съвсем разсънен.

— Кой, по дяволите, си ти?

С тъмен тен като местните, подобен на фавн, с права, изсветляла от слънцето коса, сресана назад, младият мъж го поздрави с непринудена усмивка.

— Меткалф, сър. Капитан Едуард Дъдли Меткалф — отвърна гостът с британски акцент, в който се усещаше леко ирландско

влияние. — Временно ме зачислиха към вас, сър.

— Но какво, по дяволите, правиш в стаята ми?

— Съжалявам, че нахълтах така, сър, но се опитвам да поговоря с вас от доста време — и все безуспешно. Чудех се дали Негово височество играе поло?

— Поло? — Чаршафът се бе свлякъл до кръста му, но той бе свикнал да бъде гол пред слугите си, а младият офицер не се различаваше много от тях. И двамата не се впечатлиха.

— Получих запитвания от няколко махараджи. Те са луди на тема поло, както несъмнено знаете, сър.

— Не мисля, че съм чувал подобно нещо. Какво общо има това с мен?

— След като ще пътувате, за да се срещнете с някои от тях, те ще бъдат очаровани, ако им позволите да ви предоставят най-добрите си понита за поло, а също и ако се съгласите да изиграете няколко игри с тях.

Спомни си как умората му веднага се бе изпарила. Ясният поглед и дружелюбното поведение повдигнаха духа му.

Толкова му бе писнало от поученията на разни старчоци и от писмата на баща му, краля, който не спираше да се оплаква от облеклото му и от начина, по който той изпълняваше обществените си задължения.

— Мисля, че ще стана — каза той и стъпи на пода. — Предай им, че с удоволствие ще приема предложението им да поспортувам, Меткалф. Само едно нещо: ще мога ли да си намеря достатъчно бързо костюм за поло? Не нося дрехите си за поло.

— Не се притеснявайте, сър. Веднага ще повикам шивач. Те са страхотни, сър, индийските шивачи. Могат да ушият костюм за един ден.

— Как каза, че ти е малкото име?

— Някои ми викат Дивото момче от колониите, но приятелите ми ме наричат Фрути.

— Е, кажи ми, Фрути, как върви животът тук?

Фрути му разказа неща, които никога не би чул от старшите офицери или политиците, развеждащи го наоколо. Той изслуша с огромен интерес историите за живота в Индия, за спорта, хазарта, жените, пиенето, частните партита в частните клубове и барове.

Преди да отпътува от Индия, Фрути му бе станал най-близкият приятел и помощник. Но това не му даваше право да съди или да налага негласно мненията си. Семейството му се грижеше за това, за бога. Не можеше да понесе същото и от приятелите си.

Фрути се бе променил, не бе същият човек, с когото се бе запознал в Индия преди осемнайсет години. Сега той бе женен за дъщерята на лорд Кързън, жена с традиционни разбирания, и тя му бе родила деца, които и двамата обожаваха. Стилът му на живот бе вече съвсем различен. Беше типичен мъж на средна възраст. Безгрижните дни в Индия бяха отдавна забравени.

— Трябва веднага да докладвате във Венсен за пристигането си, сър — каза той, когато бяха вече във Франция.

— По-късно. Първо ще отидем във Версай. Ще настаня Уолис в хотела ѝ, искам да съм сигурен, че са ѝ осигурени всички удобства. След изминалите няколко дни и всичко, което понесохме благодарение на така нареченото ми семейство, и двамата се нуждаем от почивка.

Фрути не отстъпи. Заяви упорито:

— Помислете как ще реагира генералът, ако не се явите в щаба. Това е война, не сме тук за забавление.

— Армията не трябваше да настоява да живея отделно от съпругата си.

— Сър, на мен ми се наложи да оставя Алекс в Англия. Всички мъже оставят съпругите си в родината. Това е война. Това е единственото възможно положение. Не искаме да излагаме съпругите си на опасности само за да не се затъжим за тях.

Укорът на Фрути го накара да избухне:

— Как смееш да ме поучаваш така, по дяволите! Прекали. Да не съм чул и дума повече!

Двамата с Уолис прекараха няколко извънредно кратки дни във Версай. Посетиха прекрасните градини, разхождаха се с кучетата под пожълтелите дървета, наслаждаваха се на френската кухня в изискани ресторанти.

— Струва ми се, че Фрути се е настроил срещу нас — отбеляза тъжно Уолис. — Може и да си въобразявам, но защо постоянно спори с теб и поставя под съмнение всяко твое решение?

— Приятели сме от толкова отдавна, че той се възприема за моя съвест.

— Няма вероятност да са го привлекли във вражеския лагер, нали? Чудя се дали не е ходил в двореца, докато бяхме в Лондон.

Сърцето му се присви.

— Той е най-близкият ми приятел от години. Не мога да повярвам, че може да ме предаде.

Но съмнението, веднъж посято в мислите му, започна да го измъчва. Прекалено много други „приятели“ го бяха предали, бяха го изоставили, когато се бе отказал от короната. Вече лесно се учеше на недоверие.

Решиха Уолис да остане в малкия хотел, в който бяха отседнали — „Триано Палас“.

Той погали лицето ѝ.

— Бедната ми душица! Няма да ти липсвам дълго. Ако имаме късмет, по това време догодина всичко ще е различно.

Но сбогуването, дори и за кратко, бе също така болезнено, както когато тя бе напуснала Англия преди абдикацията му. Пристигна във Венсен, все още измъчен и пребледнял. Първия човек, когото срещна там, бе Стиви Морел. Беше забравил, че ще го види. Не бяха се срещали от онази последна нощ в Антиб.

Както винаги, униформата на Стиви бе с безупречна кройка и идеално изгладена. Дейвид веднага забеляза, че Стиви е повишен в чин.

— Вече си станал майор, Стиви! Браво!

— Благодаря, но нямах никакви заслуги, освен че бях налице, когато започна войната. Имаха нужда от повече офицери с висок чин и ме произведоха набързо. Напълно незаслужено.

— Е, докато теб те повишават, мен ме понижават. Чу ли, че ми отнеха маршалската звезда?

Стиви огледа коридора и в двете посоки, за да е сигурен, че никой не ги чува, и прошепна:

— Тук се вдигна голяма шумотевица. Очаквах ви още преди дни. Бях започнал да се чудя дали не сте заминали за Германия.

— Чувствах се доста изкушен — отвърна той, като също понижи глас. — Не, просто заведох Уолис във Версай и прекарахме там няколко дни, преди да я оставя сама в хотела. Стиви, онзи пакет, който ти предадох, все още е на сигурно място, нали?

— Абсолютно сигурно, сър — усмихна се Стиви. — Освен ако не падне бомба върху вилата, но в такъв случай пакетът просто ще бъде унищожен.

ШЕСТА ГЛАВА

Антиб

1999

След засищащата вечеря на Луиз Клодия ѝ помогна да приберат масата, постави чиниите в миялната машина и седна с Хю в дневната на чаша силно кафе. Той пусна нов запис на 22-рия концерт за пиано на Моцарт в изпълнение на една талантлива френска пианистка от китайски произход, на чийто концерт Клодия бе ходила в Париж предната година.

— Невероятна е! И е само на двайсет години! Чувствам се стара в сравнение с нея.

— Доста шокиращо е. Как ли ще свири след десет години? Как може някой толкова млад да показва толкова дълбоко разбиране на музиката!

— Моцарт е свирел концерти на седем години, нали?

— Моцарт е бил гений. Той не е критерий.

— Така е. Гениите са отделна категория.

С угълчето на окоото си Клодия забеляза един сиво-зелен гущер, дълъг около пет сантиметра, който се стрелна по прозореца и замря за секунда, вкопчен в стъклото. Единствено коремчето му пулсираше. Устата му бе отворена, сякаш се смееше, докато ги слушаше, а очите му бяха изпъкнали.

— На какво се усмихваш? — попита я Хю.

— На гущера, който живее на оградата. Бях го забравила, но той още е тук. Ако е същият? Колко дълго живеят всъщност?

— Нямам представа. Трябва да проверя. Този живее тук от години. Веднъж си загуби опашката и после му израсна нова. Разпознавам го по шарките на гърба и по тази самодоволна физиономия.

— Сладък е. Когато съм в Париж, гущерите ми липсват. Там има само плъхове и хлебарки, а те не са нито симпатични, нито дружелюбни.

— Е, сигурен съм, че можеш да се справиш с тях. Станала си силна млада жена.

— Бих искала да съм по-силна.

И двамата знаеха за какво всъщност говорят.

— Няма нужда. Наистина големите градове винаги са пълни с хищници. Предполагам, че в наши дни жените трябва да се научат да се защитават сами. — Хю се взря загрижено в нея. — Много ли те изплашиха?

— Не бих искала да ги срещам отново. Не се изплаших толкова от това, което ми казаха, колкото от това, което се опасявах, че могат да ми направят.

— Подобни изживявания винаги действат разтърсващо. Имаш нужда от повече здрав сън. Хайде, лягай си, а аз ще проверя капациите на прозорците и алармата.

— Бих предпочела да се обадиш на полицията, Хю. Нямах представа що за хора са това.

Той я изгледа непоколебимо.

— О, повярвай ми, имам много добра представа. Но в никакъв случай не искам да намесвам полицията. Ще зададат прекалено много неудобни въпроси.

— Ако си ми казал истината, откъде ще им хрумне да задават неудобни въпроси? Може да е неморално да задържиш чужда собственост, която си открил в къщата, но не е незаконно. Това е твоята къща и мисля, че според закона притежаваш всичко в нея.

— По-сложно е, отколкото си мислиш. — Гласът му прозвуча строго. — Достатъчно говорихме за това, стига толкова.

Нямаше смисъл да спори с него. Познаваше ината му. Беше решил какво да прави и нищо не можеше да промени мнението му.

Тя въздъхна разтревожена и се изправи.

— Дано знаеш какво правиш. Лека нощ, Хю.

Алуминиевите щори на прозорците й бяха затворени, климатикът работеше и в стаята бе приятно хладно, така че тя бързо се отпусна, въпреки преживяното напрежение през деня. Изми се и облече една стара бяла памучна нощница, която Луиз бе приготвила на леглото. В горещите летни нощи тук човек не можеше да носи нищо друго, освен памук. И коприната, и изкуствените материи залепваха неприятно за изпотената кожа.

Клодия се пъхна между безупречно изгладените бели чаршафи, отпусна глава върху една от пухените възглавници, които Хю бе донесъл специално от Англия преди години, и огледа стаята си. Изглеждаше по-малка, отколкото я помнеше. А може би самата тя вече не бе толкова малка. Боядисаните в бяло стени, абажурът на нощната лампа в яркочервено и зелено, кувертюрата и завесите на макове бяха съвсем същите, нищо не се бе променило. Някои от старите ѝ дрехи още висяха в гардероба, бельото ѝ бе в скрина, грижливо сгънато и ароматизирано с торбички лавандула.

Луиз бе старомодна и педантична икономка.

Долу иззвъня телефонът. Звъненето рязко спря и Клодия долови приглушения глас на Хю, но не можеше да чуе какво точно казва.

Той стоеше вцепенен край бюрото си, лицето му бе бледо като платно, а пръстите стискаха слушалката с всичка сила.

Да разпознаеш един глас след толкова много години! Необичайно. Никога не му бе хрумвало, че гласовете не се променят с възрастта, за разлика от телата и лицата.

— Хю? Хю? Моля те, отговори ми. Знам, че ме чуваш. Усещам дишането ти.

Той мълчеше.

— Никога не съм те интересувала истински. За теб винаги работата бе на първо място. Нямах те, когато имах нужда от теб. Хю, кажи нещо!

Не би могъл да проговори, даже и да искаше. Този глас! Ледени тръпки бяха плъзнали по гърба му. Бе чел някъде, че косата на човек продължава да расте и след смъртта. Дали и гласът остава непроменен чак до смъртта?

— Не може да не си ни простил вече. След толкова много време. Не ти ли стига отмъщението?

Той се вираше в снимките на стените. Отмъщението бе дива справедливост — кой го бе казал? Не помнеше. Но отговаряше съвсем точно на чувствата му в момента.

— Моля те, Хю, моля те. Искаш да падна на колене ли? Добре, ето, на колене съм и те умолявам. — Тишина, после сподавено ридание, наситено с невъобразима горчивина.

Той затвори телефона.

Сладко е отмъщението — знаеше кой е написал това. Байрон. Да. Байрон е разбирал как любовта се превръща в омраза и изгаря душата ти.

Сега вече се чувстваше прекалено неспокоен, за да седне да работи. Чуваше как Клодия се върти в леглото си. Дали и на нея ѝ бе трудно да заспи? Слезе долу в кухнята, направи чаша горещ шоколад и ѝ я занесе.

Преди да почука на вратата, се послуша и чу шум от прелистване на страници.

— Клодия? Може ли да вляза? Донесох ти чаша горещ шоколад. Ще ти помогне да заспиш.

— О, чудесно! Точно от това имах нужда. Не мога да заспя, това е проблемът.

Той остави чашата на нощната ѝ масичка.

— Не искам да будуваш цяла нощ от тревоги. Аз ще се оправя с тази история, обещавам ти. Тук си в безопасност, стига да не излизаш сама по тъмно.

— Няма, не съм глупачка. Но двете с Луиз се уговорихме да отидем на пазар в Антиб утре сутринта. Нямах нищо против, нали?

— Разбира се, че не. Не биха дръзнали да ти направят нещо през деня, особено ако си заедно с Луиз. Може ли да се отбиеш в английската книжарница край пристанището, за да вземеш няколко книги, които съм си поръчал?

— Разбира се. Ще мина оттам. — Тя взе чашата с горещия шоколад и я задържа между дланите си. Топлината ѝ подейства успокоително и тя наведе лице към нея. — Ммм. Чудесно ухание.

Хю погали с ръка косата ѝ — рядко срещан жест на нежност.

— Приличаш пак на малко момиченце в тази стара нощница. Хубаво е да си пак тук, липсваше ни. И на Луиз, и на мен. Лека нощ.

Той бе единственият баща, когото познаваше. Родният ѝ баща бе само някакъв смътен спомен. Дори не бе сигурна дали изобщо има спомени от него. Може би си спомняше стари снимки, които са ѝ показвали през детството, или весели случки, свързани с него, които майка ѝ е разказвала, за да поддържа паметта му жива. Често си мислеше, че ако Хю не бе заел мястото на баща ѝ, животът ѝ би се стекъл по съвсем различен начин. Какво ли би правила, ако бе сама след смъртта на майка си? Дали щяха да ѝ намерят осиновители? Или

щяха да я пратят в приют? В наши дни всички знаеха колко нерадостен и опасен е животът на децата в такива места. Тя бе имала късмет, дължеше на Хю много повече, отколкото би могла да му даде в знак на благодарност.

Изгаси лампата и след няколко минути заспа. В съня си чу гласове в градината, които крещяха. Единият бе на Хю, другият също бе познат, но тя не се сецаше чий е.

— Негодник такъв, ще те убия! — извика Хю.

— Преди това сам ще идеш в ада! — отвърна другият, давейки се. Чу се измъчен писък, последван от шумно плясване във вода.

Тя се събуди, плувнала в пот, седна и се послуша, но навън бе съвсем тихо. Чуваше се само лекото шумолене на вятъра в листата. Отиде на пръсти до прозореца и вдигна щорите, но градината бе празна и тиха. Спусна ги отново, върна се при леглото и пак се въртя известно време, преди да заспи.

Събуди се едва когато Луиз вдигна щорите сутринта. Клодия извърна глава, за да избегне ярката светлина в лицето си.

— Колко е часът?

— Девет. Искях по това време вече да съм на пазара. Доста си бледа — да не ти е зле? Започнах да се тревожа! Спеше като мъртва, влизах два пъти, но ти изобщо не помръдна. Ето, донесох ти закуска. Още ли искаш да ходим в Антиб?

— Да. Боли ме главата, явно съм спала много дълго.

Главата я цепеше ужасно. Дали е мигрена? — почуди се тя. Не, от съня е — беше спала десет часа. Не помнеше да е спала толкова дълбоко и толкова дълго. Обикновено имаше пристъпи на мигрена, когато не е спала добре. Разбира се, вчерашният ден съвсем не бе обичаен.

Луиз се намръщи и я огледа втренчено.

— Май е по-добре да отида до пазара сама. Ти ще идеш друг ден.

— Не, ще се оправя, щом изпия кафето си. Дай ми петнайсет минути. — Хю щеше да пише до обяд, Клодия не искаше да се мотае сама из вилата цяла сутрин. Нервите ѝ нямаше да издържат.

Когато Луиз излезе, тя взе хапче против главоболие, после един бърз душ, за да се разбуди, седна на леглото, изяде приготвения кроасан и изпи чаша силно черно кафе.

Когато слезе при Луиз, облечена с дънки и пуловер на бели и сини моряшки райета, който бе носила години наред като ученичка и в който все още изглеждаше удивително добре, тя бе съвсем разсънена и главоболието ѝ почти бе изчезнало. Хю работеше вече в кабинета си. Жул почистваше басейна и махна на Клодия, когато тя излезе от къщата.

— Как си?

— Добре, мерси. А ти?

— Аз? Горещо-долу — сви рамене той. После опря длан на гърба си, приведе се леко и изохка. — Ужасни болки в гърба.

— Ето пак започна — оплаква се от гърба си. Само се опитва да си спести копаенето и разнасянето на тежки неща — измърмори Луиз, докато се качваше в малкото червено рено пред къщата.

Двамата се дърлеха като деца по цял ден, но Клодия знаеше, че всъщност са много привързани един към друг, макар и да не си го признават.

Навярно Жул бе изкарал колата от двойния гараж, за да ги улесни. Той винаги се стремеше да помага на Луиз, отглеждаше ѝ зеленчуци в градината зад вилата, покриваше ги със специални навеси, за да не влизат в тях съседските котки, изнасяше торбите с боклука, миеше прозорците на вилата. Луиз може и да мърмореше, но и тя разчиташе на него.

Клодия седна на шофьорското място, затвори вратата и внимателно пое по хълма. Сенките на дърветата танцуваха по асфалта.

Когато стигнаха края на отбивката и излязоха на широкия път, яркото слънце я накара да примижи. Луиз забеляза това.

— Старите ти слънчеви очила още са в жабката, където ги остави.

— О, страхотно! — Клодия ги извади. Бяха черни и елегантно семпли. Сложи си ги и въздъхна с облекчение. — Така е по-добре.

В жабката имаше и касета на една певица, по която Клодия бе луда, преди да замине за Париж — Вероник Сансо. Първата песен бе най-известното парче на Сансо — „Както си представям“. По-рано Клодия обожаваше този сексапилен меланхоличен глас. През онази последна година преди да замине бе лудо влюбена в един мъж и винаги си мислеше за него, когато слушаше тази касета. Сега дори не

си спомняше лицето му, само знаеше, че някога краката ѝ се бяха подкосявали от усмивката му.

— Не съм чувала песента много отдавна!

— По-рано слушаше само тази касета!

Клодия се усмихна, развълнувана. Касетата бе много скъпа за нея, но не си бе давала сметка, че някой друг е забелязал това. Как се казваше онзи мъж? Как бе възможно да изпитва такива дълбоки чувства тогава, но да го забрави напълно за толкова кратко време!

— Спомняш ли си наистина? Пускаш ли си я понякога?

Луиз направи гримаса.

— Аз? Това изобщо не е по вкуса ми. Предпочитам Пиаф.

— Тя също е чудесна.

Докато учеше в колежа, Клодия караше реното всеки ден. Въпреки че Хю го бе купил на старо, то още се държеше доста добре.

Като тръгна за Париж, тя остави малкото рено на Луиз, а с част от парите от наследството си купи пикап. Бе на двайсет и една години.

Пикапът бе много по-полезен, имаше достатъчно място, където да товари съдовете и храната, а Зигфрид и Пати се настаняваха на предната седалка до нея.

Все пак бе много приятно да кара отново малкото си рено. То ѝ напомняше за най-ранната ѝ младост — за момичето, което вярваше в мечтите си, но се боеше, че няма да успее да ги осъществи. Е, бе успяла. Поне до известна степен.

С изключение на мечтания любовник, който би трябвало да я чака някъде. Той още не се бе появил.

Спряха на един от паркингите край пристанището и тръгнаха пеша по стръмната уличка към закрития градски пазар. И двете обичаха да се мотаят край сергиите, да вдишват ароматите, да оглеждат всичко, което се продава: от евтините, ръчно изработени музикални инструменти — като барабаните, направени от африкански тикви и намазан с восък памук, флейтите от издълбани клонки, дайретата от тиквички, пълнени с дребен боб, — до зеленчуците и плодовете, домашния хляб, докаран от фермите край града, сиренето, месото, прясно уловената в залива риба.

Луиз се заплете в спор с един от търговците на риба относно съставките на рибената чорба. Барбуни, морски дяволи, лангусти, миди, скариди, раци, омари блестяха под ярките светлини на лампите.

Изборът бе огромен, а рибата вероятно бе уловена по-рано същата сутрин.

Клодия продължи да обикаля сред красивите цветя, струпани в божествен хаос в кофи, кашони и кошници. Уханието на рози, дъхави карамфили и лавандула замая главата ѝ, но то със сигурност бе за предпочитане пред мириса на риба.

— Клодия?

Тя се обърна изненадана и видя една млада жена в напреднала бременност, широко усмихната.

— Аз съм, Жан. Жан Февро, не ме ли помниш?

Спомни се веднага името, но ѝ отне още няколко секунди, преди да разпознае лицето с изпъкнали скули, тънък нос и пронизателни черни очи. Не бяха се виждали от седем години. Момичето, което бе познавала, се бе превърнало в тази млада жена насреща ѝ.

— Жан! Не можах да те позная. Изглеждаш толкова различна!

Жената се засмя:

— Има си хас — чакам бебе.

— Забелязах. Но си се променила доста, лицето ти е различно. — По-меко, не така ъгловато, очите грееха по-ярко, устните и бузите бяха по-налети. Като момиче Жан бе съвсем кокалеста. Бременността явно ѝ се отразяваше добре.

— Толкова съм напълняла! Последния път, когато се видяхме, имах тънка талия и малки гърди. Гледай ме сега! — Жан докосна леко гърдите си и се намръщи. — Толкова си мечтаех да имам големи гърди, но никога не съм си представяла, че това е начинът да се сдобия с тях.

Двете се засмяха, както се бяха кикотили преди десет години, зад навеса за велосипеди в училище. С всяка минута Жан ѝ се струваше все по-близка.

— Това първото ти бебе ли е?

— Да. Стана случайно. С Луи не бяхме дори женени, защото още не искахме деца и не бързахме със сватбата. Обаче отидохме на едно парти, прекалихме с пиенето и един месец по-късно се събудих бременна.

— Луи радва ли се за бебето? — Клодия смътно си го спомняше от последния клас в училище. Двамата с Жан ходеха от години и всъщност си бяха като женени. Луи играеше ръгби — широкоплещест,

весел местен младеж, чиито предци някога са били рибари, а впоследствие бяха станали счетоводители и адвокати.

— О, страхотно се зарадва! Приятелите му го потупват по гърба и го черпят в кръчмата и така се чувства по-възрастен. А майка му и баща му са на седмото небе. Това ще е първото им внуче! Майка му предложи да гледа бебето, ако реша да се върна на работа. Ами ти? Още ли се занимаваш с готвене?

— Да, имам малка фирма в Париж. Готвя за частни партита. Справям се доста добре.

— Браво! Дошла си на почивка ли?

— Да, искам да отдъхна за няколко дни.

— От години не съм срещала никой съученик, почти всички се преместиха да живеят другаде. Няма да е зле човек да се отдаде малко на носталгия по безгрижната младост.

— С удоволствие, но не съм сигурна кога ще съм свободна. Дай ми номера си и ще ти звънна.

Жан записа номера на едно листче.

— Нали няма да забравиш?

Луиз се приближи към тях, натоварена с голяма торба риба.

— Здравей, Жан, чух, че очакваш бебе! Ела ни довечера на гости да хапнеш рибена чорба.

— С удоволствие бих хапнала от твоята рибена чорба, Луиз. Още помня как ни готвеше, когато идвахме да плуваме в басейна. Но вече имам съпруг, който очаква да съм приготвила вечерята, когато се върне от работа. Може би някой друг път?

За миг Клодия си представи живота на съученичката си — старомоден, разглезен съпруг, отгледан според френската традиция, че мъжът има тежката дума в семейството, и властна свекърва, която постоянно ще се меси в живота им.

— До скоро, Жан!

Докато я гледаха как бавно се отдалечава, подпряла с длан гърба си, Луиз каза:

— Добре изглежда. Кога се очаква бебето? Скоро, ако съдя по вида ѝ. Тя не бе най-добрата ти приятелка, нали? Бяхте най-близки с малката Шантал. Колко ужасно бе да умре толкова млада!

Клодия се намръщи при спомена, който се бе опитвала да не допуска в мислите си, защото бе прекалено болезнен.

— Тя не умря, Луиз! Беше убита от онзи гадняр, за когото се ожени. Дано никога не го пуснат от затвора.

Когато Клодия прочете за станалото, бе ужасена. Луиз ѝ бе изпратила няколко броя от местния вестник, в които бяха описани подробности около нещастиято и съдебния процес.

През цялото време в училище Шантал бе най-добрата ѝ приятелка, дребно момиче с нежно лице и благ характер. Клодия още не можеше да повярва, че е мъртва.

Ако се бе опитвала да предскаже бъдещето на трите си най-близки приятелки от училище, тя би предрекла точно на Шантал щастлив брак и много деца. По онова време си представяше Жан като жена с кариера и Ан Мари — като монахиня. Съдбата и на трите се бе стекла по различен начин. Ан Мари бе станала танцьорка в нощен клуб и се подвизаваше, покрита само с няколко яркозелени пера на стратегически места.

Поне тя имаше някакво бъдеще. Шантал бе умряла от насилствена смърт, пребита от пияния си съпруг.

Сега Жан споменаваше, че ще се върне на работа, но с такъв съпруг и свекърва, тя вероятно щеше да роди още няколко деца и да се окаже претоварена от грижи.

А тя самата... никога не бе мечтала да стане майстор готвач. Беше си представяла как става журналист или писател като Хю.

Но обожаваше сегашния си живот. Това се бе оказал добър избор за нея. Печелеше предостатъчно пари, запознаваше се с много интересни, дори вълнуващи личности и имаше простор за изява. Можеше да импровизира, да измисля нови ястия. Никога не ѝ бе скучно или досадно. Понякога си мислеше, че може да напише книга с рецепти, съвсем различна, илюстрирана с акварели от Лазурния бряг.

— Ще занеса тази риба в колата, после ще отида до града да обиколя някои магазини — каза Луиз. — Ще дойдеш ли с мен?

— Трябва да взема едни книги от английската книжарница, Хю ме помоли. По-добре да се срещнем направо в кафето, когато свършиш.

— До книжарницата ли?

— Да. След колко време да те чакам?

— Половин час.

Двете тръгнаха заедно по стръмната улица, като се криеха под сенките на дърветата, и се разделиха до пристанищната стена. Луиз се отправи към паркинга, за да остави рибата в колата, а Клодия изкачи няколкото стъпала към тясната пешеходна уличка, на която бе разположен битпазарът.

Тук всичко бе евтино — вехти мебели, старо огледало с резбована дървена рамка, поднос за сервиране с изрисуван ренесансов паж, жълти и сини порцеланови съдове, купчини подвързани в кожа антикварни книги.

Клодия си купи една тъмнозелена порцеланова купа с форма на зелка, която щеше да свърши чудесна работа при сервиране на салати. Продавачът на сергията зави купата във вестници и Клодия я пъкна в кошницата си, после се отправи към книжарницата. Книгите, които Хю бе поръчал, го чакаха. Клодия ги мушна под купата и тръгна към старинната крепостна стена на Антиб, от която се разкриваше чудесна гледка към невероятно синьото море.

Колко спокоен изглеждаше светът тази сутрин! Трудно можеше да повярва, че нещо може да смути приказния пейзаж. Над Ил де Лерин висеше лека мараня, хоризонтът бе опушеносин.

Белите платна на яхтите проблясваха под слънчевите лъчи, плажовете бяха осеяни с пъстри чадъри, а край брега имаше множество сърфове.

Във вилата Жул навярно подрязваше клончетата на кипарисите, за да ги оформи, окопаваше розите и метеше пътеките. Хю бе затворен в кабинета си, глух и сляп за външния свят. Дори тесните пътища на полуострова бяха тихи.

Тук живееха много по-малко хора, отколкото в другите части на крайбрежието. Обикновено единствените шумове, които се чуваха, бяха плискането в някой от съседните басейни, крясъците на свраките в боровете, рядкото изръмжаване на някоя кола по пътя или дрънченето на камиона, който ежедневно минаваше да събира боклука. С този спокоен живот бе израснала, но днес всичко ѝ изглеждаше различно — заради онези мъже от Париж.

Отказът на Хю да сподели тайната с нея бе почти толкова тревожен, колкото и това, което ѝ се бе случило в апартамента. Това положение поставяше под въпрос всичко, което си бе мислила, че знае за Хю, и я изпълваше със съмнения. Хю — крадец? Беше богат,

Клодия знаеше, че печели доста добре от книгите си и макар че той никога не говореше за миналото си, Клодия някак предусещаше, че Хю произхожда от заможно семейство. Притежаваше някои много старинни мебели и предмети и като съдеше по разни случайно изпуснати фрази, Клодия бе възприела, че той ги е наследил от семейството си.

Какво точно бе намерил в развалините от комина? Защо го бе задържал? Кой искаше да си върне това и докъде бе готов да стигне?

Усети, че главата ѝ отново пулсира от болка. Опря пръсти в слепоочието си. Спомни си съня си, в който Хю бе крещял и заплашвал някого с убийство, после шумното плясване във водата — като от тяло, паднало в басейна.

Не, това бе само сън. Когато се бе събудила, навън бе съвсем тихо. Но сънят също бе породен от съмненията, които я измъчваха заради Хю.

Беше му се доверявала напълно. Сега... дали продължаваше да му се доверява така безусловно? Само децата се доверяват без колебание, а тя вече не бе дете.

Главоболието ѝ се бе върнало. Имаше нужда от чаша силно кафе. Трябваше да спре да се тревожи. Хю бе от добрите — разумът ѝ подсказваше това. Или просто ѝ се искаше да е така? Беше богат човек. Не би откраднал от алчност. Явно имаше основателна причина да задържи това, което бе открил в деня, когато майка ѝ бе починала.

Тя никога нямаше да забрави мълнията, попаднала в комина, срутения покрив, смъртта на майка си малко по-късно. Според нея всичко това бе дело на съдбата. Може би и Хю го възприемаше по този начин?

Спусна се по стръмния склон от крепостната стена и се отправи към кафенето до книжарницата. На терасата отвън имаше само няколко човека. Клодия се настани на една свободна маса и си поръча кафе.

Колите профучаваха край нея, отправени към пристанището или нагоре по хълма, към старинните крепостни стени.

Но на терасата човек можеше да забрави за натовареното движение. Тук бе малък оазис на спокойствието.

Някой бе забравил последния брой от местния вестник на масата. Точно когато ѝ донесоха кафето, една снимка на първа страница

привлече вниманието ѝ. Тя се напрегна, сграбчи вестника и се взря в снимката на мъжа с мишото лице. Какво правеше той на първа страница на вестника?

После видя заглавието. *Убийство*. Тази една дума я накара да се вкамени.

Убийство? Той ли бе убил някого? Кого? Ръцете ѝ се вледениха. Дочете заглавието на статията. *Убийство на брега в Антиб*. Статията продължаваше на трета страница.

Ръцете ѝ трепереха, докато разгръщаше страниците. Шрифтът ѝ се стори нечетлив. Затвори очи, отвори ги отново, фокусира погледа си и прочете набързо кратката бележка, после бавно я изчете повторно.

Напълно облеченото му тяло било открито на плажа от един рибар, тръгнал на нощен риболов. Полицията го определяше като убийство, въпреки че до момента не бяха открили причината за смъртта. Бяха взели снимката му от ламинираната му карта за самоличност, която полицаите намерили в джоба на сакото му, в кожен портфейл, съдържащ и други лични документи.

Казвал се Жак Руле и бил частен детектив. Частен детектив? Нова вълна на шок и отчаяние. Това значеше, че някой бе платил на него и партньора му да претърсят апартамента ѝ.

Но това не даваше отговор на въпросите, които препускаха в главата ѝ. Как ли бе умрял този мъж? Кой го бе убил? И защо? Клодия нервно и с отвращение се взираше в лицето му.

Точно неговият глас ѝ се бе присънил.

Но единственото, което бе чула със сигурност през нощта, бяха обичайните нощни звуци на градината: далечния прибой на морето, плискането на водата в басейна, шумоленето на вятъра в листата, крякането на жабите, песента на щурците, виковете на совите.

Сънищата бяха смущаващи, но не доказваха нищо.

— Здравсти.

Шокирана, вдигна глава, щом чу този глас. Лицето ѝ бе мъртвешки бледо, погледът ѝ още не можеше да се фокусира.

Последния път, когато бе видяла мъжа с мишото лице, той разговаряше с Бен пред летището. Дали Бен не е бил с него, когато е умрял? Дали Бен не го е убил?

Черните му вежди се повдигнаха нетърпеливо:

— Няма нужда да ме гледаш, сякаш съм убиец.

— А не си ли? — Не можа да сдържи въпроса си.

Погледът му стана суров:

— Какво говориш, за бога? Казах ти, че ще дойда в Антиб. Ти не ми каза, че също имаш такива планове. Откога си тук? Мислех, че Хю ти е само хазяин. Защо си дошла да го видиш? Каза ли му, че искам да говоря с него? Звъних му поне пет пъти, без да получа отговор. Ходих до вилата тази сутрин, но той не ми отвори. Трябва да го накараш да говори с мен. Не мога да остана още дълго, а имам да му съобщя нещо много важно.

Клодия не чуваше това, което Бен ѝ говореше. Мислите ѝ още бяха заети с прочетеното във вестника и от съмненията за ролята на Бен в цялата история.

Появи се сервитьорът.

— Какво ще желаете, господине?

— Кафе и кроасан, моля. — Бен се настани на масата ѝ и повдигна учудено вежди заради отнесения ѝ вид. — Няма да умреш, ако седна при теб, нали?

Не му отговори, само му подаде вестника и се вгледа в лицето му, за да види каква реакция ще последва. Той не обърна никакво внимание на вестника и се намръщи:

— Не искам да чета вестник. Искам да говоря с теб. Извинявай, че реагирах така прибързано вчера. Просто избухнах и наистина съжалявам. Не можем ли да забравим случилото се и да започнем наново?

— Мисля, че трябва да прочетеш това — посочи вестника тя.

Бен погледна къде сочи пръстът ѝ, взря се в снимката, след малко ѝ хвърли още един поглед и взе вестника от ръката ѝ.

— Виждал съм този мъж някъде. Не помня къде, но знам, че е било някъде тук. — Прочете бавно статията и се намръщи: — Горкият човек! Сигурно е отишъл да плува през нощта и водата е била ледена. Може да се е схванал и да се е удавил. Често се случва, ако човек не познава теченията.

— Да отиде да плува напълно облечен, и то нощем?

Сарказмът ѝ го накара отново да се намръщи:

— Може да е бил пиан!

— Полицаите смятат, че е убийство.

— Знам, нали прочетох статията. Но не е задължително това да е истина. Може и да не ти е известно, но журналистите често преувеличават. Трябва им сензация, така че ако историята не е достатъчно интересна, понапомпват я с нещо по-голямо. Както и да е, защо искаше да прочета това? Познаваш ли го?

— Мислех, че ти го познаваш! Видях те с него вчера на летището!

Очите му се присвиха и я погледнаха изпитателно:

— Видяла си ме вчера на летището? Можеше да ме вземеш със себе си до вилата на Хю. Не е било особено любезно от твоя страна. Ако ме бе завела ти, можеше да вляза и да поговоря с него веднага.

— Той не искаше да те види.

— Е, ще му се наложи, рано или късно. — Бен отново погледна вестника. — На летището? Права си. Там го видях. Спря ме, докато излизах от терминала, и ме попита как се стига до Антиб.

Клодия се усмихна недоверчиво.

— Невероятно съвпадение! Особено ако се вземе предвид, че той бе нахлул в апартамента ми предишната нощ, само няколко часа преди ти също да нахълташ и да го претърсиш. Наистина ли искаш да повярвам, че не си го познавал?

Лицето му почервения:

— В какво точно ме обвиняваш сега? Че съм накарал този човек да влезе в апартамента ти? Мислиш ме за гангстер, така ли? А явно и за убиец. Имаш много живо въображение.

— Нищо не си въобразявам. Просто събирам две и две.

— И получаваш четирийсет и четири.

Тя не обърна внимание на думите му:

— И двамата идвахте в апартамента ми да търсите нещо. И двамата пристигнахте тук. Видях ви заедно на летището. Този мъж и партньорът му ми предадоха заплашително съобщение за Хю, ти — също. Не можеш да очакваш да повярвам, че всичко е само съвпадение. Мисля, че в полицията ще се заинтересуват от това, което мога да им разкажа.

— Какво искаш да кажеш с това заплашително съобщение? Какво съобщение?

— Не се преструвай, че не знаеш за какво ти говоря. Сигурна съм, че ме разбираш. Веднага щом споменах за теб на Хю, той се сети

кой си!

Устата му се изкриви:

— Казах ти, че ще стане така. Съвсем си объркала нещата, Клодия. Знам, че изглежда като невероятно съвпадение, но наистина е такова. Не познавам този мъж. Не съм го убил. Убийствата се правят с мотив, а аз нямам такъв. Каза, че този мъж претърсвал апартамента ти. Какво търсеше?

Тя отмести поглед:

— Нямам никаква представа.

— А какво съобщение поиска да предадеш на Хю?

— Щом не знаеш, няма да ти кажа!

— На мен ми се струва, че Хю е имал мотив за убийство!

Шокът я порази като ледена вълна. Шок. Не изненада. Защото подсъзнателно вече си бе дала сметка, че Хю е имал мотив. Но бе обезпокоително, че някой друг бе стигнал до същото заключение.

Не можеше да е вярно. Не можеше да повярва, че Хю би могъл да убие друго човешко същество. Не, той не бе способен на това.

Но доколко добре го познаваше всъщност? Беше си мислила, че го познава, до вчера би настоявала, че той не е способен да извърши нещо нечестно. Вчера той бе признал, че е задържал това, което бе открил в срутения комин. Ако намериш нещо в дома си, със сигурност имаш право да го задържиш. Хю живееше в тази вила от години. По закон всичко в къщата му принадлежеше.

Тя потрепери при спомена за странния си сън от предишната нощ. Виковете, писъците, плисъкът във водата.

Сън ли бе наистина?

Бен изучаваше напрегнатото ѝ лице. Тя усещаше погледа му, кожата ѝ пламваше и от това усещане за близост се изпълваше с тревога и паника, но и със странната, объркваща комбинация от удоволствие и привличане. Онзи ден, когато се бяха срещнали на кея, реакцията ѝ към излъчването му бе незабавна, чувствена, еротична и смуцаваща. Никога преди не бе изпитвала нещо такова. Това чувство бе странно познато, сякаш се бяха срещали по-рано, в сънищата си, преди много, много години.

Не можеше да разбере откъде се е взел образът на Бен или защо сякаш го бе разпознала от пръв поглед. Бе необяснимо и смуцаващо.

— Имаш прекрасни устни — каза той неочаквано. — Нямам търпение да ги целуна.

Устните ѝ пламнаха, сякаш вече ги бе целунал. Луди, невероятни мисли изпълниха главата ѝ. Ако я докоснеш, дори само с един пръст, тялото ѝ сигурно щеше да избухне в пламъци.

Разтреперана и поруменяла, забеляза, че Луиз се спуска по склона към кафенето.

— Човекът, когото очаквам, идва — каза с облекчение.

— Приятелят ти ли? — намръщи се той.

Не се наложи да му отговори.

Луиз пристигна и веднага се отпусна на един стол, пъшкайки.

— Ох, краката ми! Ужасно ме заболяха. Вече съм прекалено стара за толкова ходене. Антиб е целият в хълмове. Ходих до пощата, после още нагоре, до един магазин на гарата и пак дотук! — Тя погледна сервитьора, който се появи, и му се усмихна: — Кафе с много мляко, господине.

— Веднага, госпожо.

Когато сервитьорът се отдалечи, Луиз хвърли кос поглед на Бен. На лицето ѝ се изписа любопитство и тя видимо се почуди дали да бъде любезна с него или не.

— Добър ден, господине.

Той се усмихна и сърцето на Клодия се присви заради чара му. Толкова ли силно ѝ действаше? Дали и той не бе просто една маска? Или бе нещо истинско?

— Аз съм Бен, очарован съм да се запознаем, мадам — каза той и протегна ръка на Луиз.

Тя се ръкува с него. Веднага долови акцента му.

— Англичанин ли сте?

Той кимна, изправи се и остави няколко монети на масата.

— За мен бе удоволствие да се запознаем, госпожо. Но се страхувам, че трябва да тръгвам. — Обърна се за миг към Клодия: — Пак ще се видим.

Това заплаха ли бе или обещание? Тонът му не подсказваше нищо, но нервите ѝ бяха опънати до скъсване.

Клодия продължи да го гледа, докато високото му грациозно тяло изчезна по посока на стария град. Искаше ѝ се да знае повече за него, да разбере какво се крие зад сексапилната му усмивка.

Стомахът ѝ се присвиваше от страх или желание — или и от двете.

— Кой е той? — попита Луиз нетърпеливо. — Много е красив. Някоя филмова звезда ли е? Сигурна съм, че съм го виждала преди. Познаваш ли го или се опитваше да те сваля?

Клодия не би се изненадала, ако гласът ѝ прозвучеше също толкова странно, колкото се и чувстваше. Всъщност бе съвсем нормален, макар и малко дрезгав:

— Един фотограф. Запознах се с него преди два дни, правеше снимки на партито на Рекс Валъри.

— И е дошъл заради теб дотук? — Луиз изглеждаше въодушевена. — Влюбен ли е в теб? Всъщност това си помислих, щом забелязах как те гледа точно преди да седна на масата ви.

Клодия преглътна трудно.

— Как ме гледаше?

— О, знаеш как! Сякаш бе готов да те изяде!

— Въобразяваш си — промълви Клодия с пресъхнала уста.

Луиз я изгледа разочаровано:

— Е, поне на мен така ми се стори. Не го ли харесваш?

— Кафето ти пристига — забеляза Клодия. — Трябва да тръгваме след малко, за да успеем да приготвим обяда. Рибата е за довечера, нали? Какво си планирала за обяд?

— Нещо леко, което се приготвя бързо. И без това цял следобед ще готвя рибената чорба. Сега ще задуша миди в бяло вино, а ти направи салата.

— Чудесно. Ще направя салата „Никозия“.

Двете тръгнаха заедно към паркинга, като си проправяха път сред тълпата. Клодия усети нещо да докосва косата ѝ и рязко дръпна глава. Обърна се да изгледа сърдито този, който я бе докоснал, но зърна само силуета на бързо отдалечаващ се мъж.

Когато се качиха в колата, Луиз я погледна стреснато:

— Какво, за бога, е станало с косата ти?

Клодия докосна с ръка главата си и напипа някакви неравни кичури. Погледна се в огледалото и с ужас откри, че един голям кичур коса отдясно на главата ѝ е отрязан. Сигурно с бръснач, ако се съдеше по острите върхове на останалата част от кичура.

— Кой би направил подобно нещо? — възмути се Луиз.

— Усетих, като стана. Току-що. Някой докосна косата ми, но когато се извърнах, видях само гърба на един мъж, който бягаше. Не предположих, че може да е отрязал от косата ми. Защо, за бога, някой ще прави такова нещо?

— Пресвета Дева Марийо! Какви ли не луди хора се навъртат наоколо! Сещаш ли се за приятелката ми Агнес, която работи в хотела до пристанището? Тя ми каза, че някой крадял бикини от простряното пране!

Клодия тъжно докосна косата си.

— Как ще скрия това? Трябва веднага да си запиша час за фризьор.

Когато пристигнаха във вилата, Клодия разпозна белия ситроен, паркиран отпред, и затаи дъх.

— Този пък кой е? — Луиз надникна в колата, докато минаваха край нея. Беше празна. Бен не се виждаше никакъв и на сенчестата алея.

Страхът скова нервите на Клодия.

СЕДМА ГЛАВА

Още преди да влезе в къщата, чу двамата мъже да спорят, но не можеше да долови какво точно казват. Гласовете им, повишени и сърдити, подплашиха кацналите в градината гълъби и чайки и те бързо отлетяха. Тази част на полуострова бе толкова спокойна и тиха, че нетипичният шум отекваше надалеч. Обитателите на съседните вили, зад оградите от кипариси и каменните зидове, сигурно чуваха шума и се чудеха кой крещи. Повечето вили се даваха под наем на немци, англичани или американци, които идваха тук заради тишината и спокойствието. Богаташите не обичаха нищо да смущава почивката им. Нали затова бяха дошли в Антиб — за да се чувстват в безопасност и разкош.

Луиз изненадана погледна към прозорците на дневната:

— Кой си позволява да крещи на Хю по този начин? Знаеш ли чия е колата отпред, Клодия? Не я разпознах, но мисля, че и друг път съм я виждала, паркирана отпред. Не помня точно кога.

— Вчера, точно след като пристигнах.

— Да, май си права! Имаш добра памет! Не мисля, че щях да си спомня. Познаваме ли собственика на колата? Дошъл е да види Хю, но Хю ми каза да не го пускам. Беше англичанин. Със сигурност имаше английски акцент, но Хю не искаше да говори с него, нито да го вижда.

Луиз отиде да извади покупките от багажника. Охранената ѝ котка — Бел — се появи откъм цветните лехи в дъното на градината и веднага се отърка в краката ѝ. Луиз се наведе да я погали по копринената козина и котката изви доволно гърба си.

— Аха, усещаш мирис на риба, а? Добро обоняние имаш! Е, ще трябва да почакаш, докато направя рибената чорба.

Клодия отнесе двете пазарски торби в кухнята. Остави ги върху работния плот, без да разопакова покупките, и изтича по стъпалата към дневната.

Прозорците бяха отворени и в къщата навлизаше хладният бриз откъм морето.

Хю, облечен в тъмносиня риза с отворена яка и бледосин памучен панталон, бе с гръб към нея. Бен стоеше срещу него, обърнат с лице към вратата. В първия момент никой от двамата не я забеляза — и двамата бяха прекалено заети с кавгата помежду си.

— Как можеш да откажеш? Ще ти отнеме само два-три дни. Идваш със самолет, прекарваш само няколко минути с него, после се връщаш. Какъв е проблемът? Ако ти се свидят парите за билета, аз ще го платя.

При тази хаплива забележка Хю реагира като ужилен от оса:

— Няма нужда от обиди, по дяволите!

Бен се намръщи:

— Добре, съжалявам, детинско беше да се заяждам. Но истината е една — той умира. Каквото и да ти е направил, сега е на смъртно легло и иска да те види, преди да умре. Има нужда да чуе, че му прощаваш.

— Смъртта не може просто така да измие злото, което той ми причини! Почакай теб някой да те предаде, а после виж как ще се чувстваш! — След малко добави рязко: — Приемам, че са ти разказали цялата история?

Бен поклати глава.

— Майка ми каза, че е прекалено лично, за да ми го разкаже.

Хю се засмя дрезгаво:

— Има си хас! Хелена никога не е разкривала неприятните истини, освен по принуда. Чудесно умее да защитава спокойствието си!

— Стига толкова! Няма да слушам неприятни забележки за майка си! — избухна Бен. Лицето му бе станало моравочервено. Ръцете му се свиха в юмруци. Бе очевидно, че обича майка си и е готов на всичко, за да я защити. На Клодия ѝ хареса това, то бе показателно за характера и произхода му.

Раменете на Хю също се напрегнаха, сякаш бе готов да се нахвърли срещу младия мъж, но всъщност остана неподвижен.

— Тя изстрада толкова много през последните месеци. Не е лесно да се грижиш за болен на смъртно легло. Отслабнала е поне десет килограма. Никога не е била особено силна, но сега изглежда ужасно бледа и измъчена.

Клодия пристъпи напред и Бен я забеляза. Изражението на лицето му накара и Хю да се обърне към нея.

— Какво, за бога, е станало с косата ти? — попита Бен. — Изглеждаш, сякаш някоя крава я е дъвкала.

Тя вдигна ръка към косата си и се намръщи.

— Някой ми отрязва кичур коса, докато бях в Антиб.

— Какво?! — възкликнаха двамата в един глас, после се спогледаха намръщено.

— Кой? — настоя Хю.

— Не знам, не видях. Усетих нещо да докосва косата ми. Когато се обърнах, някакъв мъж се отдалечаваше тичешком. Видях само гърба му. Дори не бях разбрала, че е отрязал от косата ми, докато Луиз не забеляза.

Хю се намръщи:

— Това никак не ми харесва.

— Някой фетишист — предположи Бен. — Някой ненормалник, който се възбужда, като краде кичури коса от жени. Изглежда, че е използвал бръснач, което звучи още по-откачено.

— И опасно — отбеляза Хю рязко. — Мъж, който разнася бръснач и напада жени с него, е много опасен. По-добре да се обадим в полицията и да им съобщим за случилото се. Може да е някой, който се вихри навред из Ривиерата.

— Не! — възрази тя. — Не се обаждай на полицията. Не съм ранена, просто се притесних. — Пое си дъх, после смело попита: — Вие двамата за какво спорехте?

— Ти откога ни подслушваш? — изръмжа Хю. Думите му прозвучаха, сякаш бе опитвала да научи някаква тайна, сякаш бе врагът, от когото тайната трябваше да се опази. Изгледа го, изплашена и шокирана.

Хю вдигна ръка в неумел опит да се извини и за миг затвори очи.

— Извинявай. В ужасно настроение съм. Виж, изпрати го, ако обичаш. Разговорът ни приключи, така че той си тръгва.

— Не съм свършил!

— Аз обаче съм. Затворих вратата към семейството си още преди ти да се родиш. Нямам намерение никога да я отворя! Не изпитвам нищо срещу теб лично. Но баща ти не означава за мен нищо.

— За бога, той умира. Няма ли капка човечност у теб?

Хю се засмя нервно:

— Не ми говори за човечност! Имаше време, когато исках да го убия, когато се молах да умре от някаква ужасна болест! Сега просто не ме интересува дали ще живее, или ще умре. Това е напредък, не мислиш ли?

Бен гледаше като втрещен.

— Не мога да повярвам, че го мразиш толкова!

— По-добре повярвай. Защото го мразя. Сега ще напуснеш ли дома ми, ако обичаш?

— Само ако ме изслушаш. Това е последното, което ще ти кажа, обещавам! Той ме помоли да ти предам колко много съжالياва и че те моли за прошка, че иска да се помирите, преди да умре. Щом си напуснал Англия още преди аз да се родя, значи не си го виждал от двайсет и осем години. За бога, това е един човешки живот — моят живот. Не помня да съм те виждал, нито дори да съм чувал да споменават името ти.

Хю подметна хапливо:

— Виновните предпочитат да забравят прегрешенията си.

— Какво толкова ти е направил?

Хю сви рамене:

— Не съм аз човекът, който ще ти каже. Попитай него. Попитай майка си.

— И двамата ли са замесени? — изви вежди Бен. — Да не би баща ми да е отнел майка ми от теб? И ти ли си бил влюбен в нея, преди да се оженят?

Хю не отговори. Бен продължи:

— Той каза, че си дава сметка какво ти е причинил и че иска да ти се извини лично. Станало е толкова отдавна. Би трябвало да си го превъзмогнал досега.

— Не. Не. Не! — извика Хю.

Обърна се и бързо се отправи към горния етаж. След минута се чу как затръшва вратата на кабинета си. Бен погледна изумено Клодия:

— Какво, по дяволите, може да му е причинил баща ми?

— Баща ти?

— Неговият брат.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Неговият брат?

— Престани да повтаряш всяка моя дума, по дяволите!

— Баща ти е брат на Хю? — Това обясняваше приликата, която бе забелязала още първия път.

В очите му блесна насмешка.

— Проумя ли го най-сетне? Бавно загреваш, но все пак успя!

Тя го изгледа сърдито. Първо Хю я обиди, сега и Бен. Защо мъжете си позволяваха да държат такъв тон на жените — като учители, които говорят със сарказъм и подигравки на глупавите си ученици?

— Не ми говори по този начин! За мен е шок да науча, че Хю има някакви роднини — никога не е споменавал за тях. Мислех, че е кръгъл сирак. Как се казва баща ти?

— Рейф.

— Рейф? Звучи като френско име. Има ли френска кръв в семейството ви? Често съм се чудила. Хю много прилича на французин, дори кожата му е тъмна. Винаги съм си мислила, че има френски прадеди, но той не е споменавал подобно нещо.

— Прадядо ми се оженил за французойка, с която се запознал по време на Първата световна война във Франция. Тя умряла много преди да се родя, но Хю сигурно я е познавал като дете. Баща ми казва, че Хю учил една година в Сорбоната, след като завършил университета в Оксфорд. Сигурно тогава му е харесал френският стил на живот, а може да се е интересувал от Франция заради френската жилка в кръвта си. Може баба му да го е научила на френски още като дете.

— И за нея не ми е разказвал никога. Не е споменавал никого от семейството си. Знаеш ли, това, което му е причинил баща ти, сигурно е било много сериозно, щом го е накарало да напусне Англия и никога повече да не се върне там. В някои отношения обаче той си е англичанин. Още носи английски дрехи през цялото време, четете най-новите английски книги. Какво може да му е направил баща ти?

— Ще трябва да попиташ него. Баща ми не ми каза нищо. Просто заяви, че се скарали, преди аз да се родя, и че не е говорил с Хю оттогава. Дори до миналата седмица не знаех за съществуването на Хю. Баща ми бе научил адреса му в Париж от семейния адвокат, който явно е поддържал връзка с него през цялото време. Но Хю не отговорил на нито едно от писмата, които баща ми му написал, след като научил, че е неизлечимо болен. Предполагам, че Хю ги е получил?

— Ако са пристигнали на адреса на апартамента, аз веднага съм ги препратила. Понякога пристигат писма от Англия, винаги ги препращам. Значи затова не си знаел, че той всъщност живее тук почти постоянно.

Бен кимна.

— Знаех само това, което Бенскин — това е семейният адвокат — ми каза. Дори се опитах да се свържа с издателите на Хю, но те отказаха да ми дадат каквато и да било информация, просто ме насочиха към Бенскин, с когото вече бях говорил. Мислиш ли, че ще можеш да го убедиш да дойде в Англия, за да се види с баща ми?

Клодия погледна към стълбите за горния етаж и се намръщи:

— Не знам. Никога не съм го виждала толкова разстроен. Не знам дали ще иска да говори с мен. Добре е ти да си тръгнеш. Помоли Луиз да ти отвори външната врата, за да излезеш. Къде си отседнал? Ще ти се обадя, ако Хю промени решението си.

— В Антиб. Хотел „Александр“.

Смътно си спомни хотела. Старомоден, с избледнели от времето зелени дървени капаци на прозорците, на Площада на Републиката. Имаше доста добър ресторант на първия етаж, който се простираше и на площада отпред. Двамата с Хю понякога ходеха да вечерят там през лятото, под шумолящите дървета и странната жълта светлина на поставените в стъклени кълба лампи на ресторанта. Почти непрекъснато между масите се появяваше някой да забавлява гостите: ту певец с акомпанимент на акордеон или китара, ту мим с бяло лице, ту танцьори, жонгльори или гълтачи на огън. След като завършеха представлението си, те обикаляха масите с шапка, за да съберат пари от доволната публика. Повечето хора им даваха — приятно бе да те забавляват, докато вечеряш.

— Знаеш ли къде е? — попита Бен и тя кимна.

— Ще ти се обадя утре.

Мъжът тръгна по стълбите към кухнята.

Клодия взе от масичката вестника и се отправи към кабинета на Хю. Поколеба се, преди да почука на вратата.

Обикновено се чуваше лекото бръмчене на компютъра, тихото шумолене по клавишите. Колко пъти бе стояла така през годините, заслушана в шумовете от стаята, без да дръзне да почука, умираща от

любопитство да прочете това, което Хю пише, или да научи нещо за самотните часове, които той прекарва в кабинета.

Животът на Хю ѝ се струваше изпълнен с тайнственост и блясък. Копнееше той да я пусне в кабинета си. Болезнено ѝ се искаше първа тя да прочете книгите му, но така и никога не събра куража да го помоли за това.

Приятелките ѝ в училище бяха луди по една тетралогия, която Хю бе написал петнайсет години по-рано — странни фантазии за друг свят под земята, в който бледи таласъми живеят в паралелен на човешката вселена свят. Хю бе измислил всичко да изглежда толкова истинско — животът им в пещерите и тунелите в планините или под океаните. Сякаш го познаваше, сякаш се чувстваше като у дома си в уютните къщички на тези същества.

Заглавието на първата книга — „Хората от лабиринта“ — се бе превърнало в заглавие на цялата поредица. Децата си правеха клубове на лабиринта, пишеха пламенни писма на автора, използвайки странния език, който той бе измислил за съществата, носеха значки с образите на главните герои и какво ли не още. Възрастните бяха не по-малко запалени.

Предната година бяха излезли два критически труда, посветени на Хю и неговите фантазии. Създателите им бяха почти убедени, че такъв свят наистина съществува и че Хю го е посещавал или че самият той е таласъм. Тъй като авторът никога не даваше интервюта и не позволяваше да го снимат, тези теории изглеждаха доста правдоподобни. Потайността му бе част от мистериозния чар на тетралогията.

Той се забавляваше с реакциите към книгите му:

— Глупаци! Трябва да идат на психиатър!

Но и двете критически книги се бяха продали в доста голям тираж, което повлия положително и на неговите продажби.

Никоя от другите му книги не бе имала такъв отзвук. Приятелките на Клодия отчаяно настояваха тя да ги запознае с Хю, за да му зададат всички въпроси, които ги измъчваха. Но когато той се запозна с тях, със сериозно изражение им събщи, че не му е позволено да разказва за лабиринта и хората, живеещи в него. Всъщност Клодия често стоеше пред кабинета му, заслушана в танца на пръстите му върху клавишите на компютъра.

Сега откъм стаята не се чуваше нищо. Дали изобщо бе вътре, или бе отишъл в спалнята си?

Клодия прехапа устни. Дали да рискува да почука? При нормални обстоятелства не би дръзнала. Веднъж така се бе разгневил, задето го е прекъснала, че тя не би посмяла да повтори грешката си.

Натисна предпазливо дръжката на вратата.

— Махай се! — изръмжа той. — Кой е?

Тя преглътна нервно. Отвърна му с разтреперан глас:

— Клодия. Хю, добре ли си?

— Той отиде ли си?

— Да. Качих се да те питам... реших, че може да искаш да поговорим.

— Не искам. Сега работя. Сутринта работата ми бе смутена и изостанах от графика си.

— Хю, мисля, че трябва да видиш днешния вестник... Има нещо...

— По-късно ще го видя!

В отчаянието си тя изстреля на един дъх:

— Един от мъжете, които идваха в апартамента ми, е бил убит! Снимката му е на първа страница!

— Какво? — Вратата се отвори. Той взе вестника от ръката ѝ и се намръщи. Беше блед. Обикновено той си вземаше душ и се бръснеше рано всяка сутрин. Промяната в навиците му означаваше, че нещо много сериозно е ангажирало мислите му.

— Това е мъжът, който заплашваше да ме изнасили! Написали са името му, виждаш ли? Хю, бил е частен детектив. Как мислиш, кой го е наел? Дали те са го убили? Или някой друг? — Страхуваше се да спомене за съня си. Ами ако не е било сън? Ами ако този мъж е бил убит тук, в градината?

Без да отделя поглед от вестника, Хю заяви:

— Кажи на Луиз, че ще обядвам по-късно от обикновено. Загубих прекалено много ценно време тази сутрин. Не искам повече да ме безпокоят, ясно ли е?

Вратата се затръшна пред лицето ѝ.

Клодия подскочи от изненада. Усети, че е плувнала в пот от нерви. Когато се държеше така, Хю я плашеше. Не посмя да му каже и дума повече.

Отиде в стаята си, застана до прозореца и започна да вдишва дълбоко топлия летен въздух. Опитваше се да се успокои. Погледна надолу да види дали Бен си е тръгнал. Колата му я нямаше.

Синият басейн проблесна примамливо под яркото слънце. Клодия веднага усети копнеж да се потопи в хладната му вода. Съблече се, пусна дрехите си в плетения кош за пране, облече обикновен черен бански костюм и пъкна краката си в чифт черни сандали. Пътеката до басейна бе от чакъл, като малка бе нарязвала краката си толкова пъти, че вече никога не стъпваше боса на нея.

Застана пред огледалото и тъжно уви отрязания кичур около пръста си. Трябваше да направи нещо с косата си. Взе ножица и внимателно подряза неравните краища, после среса косата така, че подългите кичури наоколо да скрият отрязаното. Косата щеше да порасне след няколко месеца, но дотогава щеше да ѝ създава проблеми.

— По дяволите! — помисли си и се извърна. Слезе долу, загърната в черен хавлиен халат и с пъстра плажна кърпа в ръка.

Пред кабинета на Хю спря за миг и го чу как крачи нервно напред-назад. Дали мислеше за убийството? Или се опитваше да прогони всички мисли, за да се концентрира върху новата си книга? Той много държеше на навиците си, пишеше всеки ден и докато работеше, успяваше да забрави всичко останало.

— Отивам да поплувам, Луиз — извика тя.

Не се чу никакъв отговор. Луиз сигурно бе погълната от обработката на онази риба — трябваше да отреже главите и опашките, да махне вътрешностите и да я измие добре. Щеше да използва изрезките за бульона, а после котката щеше да ги излапа. Луиз бе пестелива френска домакиня от старата школа — не ходеше в супермаркетите и не взимаше готова храна. Купуваше само пресни продукти, колкото по-евтини, толкова по-добре, и готвеше всичко сама.

Клодия пусна халата и кърпата на един шезлонг, изрита сандалите си и бавно слезе по мраморните стъпала във водата.

Призори водата винаги бе студена, но слънцето постепенно я затопляше. Прохладната вода подежда като балсам за нагрятата ѝ кожа.

Преплува бавно дължината на басейна и тъкмо се обръщаше, когато чу шум от скок във водата. Някой се бе гмурнал откъм дълбокия край на басейна. В първия момент пръските ѝ попречиха да види кой е,

после забеляза черна коса, златиста кожа, широки голи рамене — и устата ѝ пресъхна.

Веднага щом успя да проговори, тя се придвижи към него:

— Преди час ти казах да си тръгнеш! Какво правиш още тук?

Той плуваше по гръб редом с нея.

— Тъкмо си тръгнах, когато забелязах една странна кафява катерица да тича по електрическите жици, и спрях да я погледам. Не бях виждал такъв цвят катерица преди. В Англия са сиви или — много рядко — червени. Тукашните са и по-големи. После тъкмо се канех да си ходя, когато чух шумно плисване във водата и те видях в басейна. Изглеждаше толкова съблазнителна във водата, че реших да се присъединя към теб.

Изчервена, ядосана, глупаво възбудена от думите му, тя промълви смутено:

— Ти... ти... нямаш право. Това е частна собственост. Излизай веднага!

Тялото му се изви и тя потрепери безпомощно, когато краката му докоснаха за миг нейните. В този момент осъзна, че мъжът не носи бански костюм. Просто бе съблякъл всичките си дрехи и се бе гмурнал в басейна. Сърцето ѝ едва не спря от шока.

— Ще си отида, не се притеснявай. Само да поплувам малко. — Бен заплува към далечния край на басейна.

— Ако не излезеш веднага от басейна и не си тръгнеш, ще извикам полиция! — заплаши го.

Той се обърна с грациозната непринуденост на някоя голяма риба. Телата им се сблъскаха във водата. Тя политна и се задави с вода, при което сграбчи раменете му, за да се изправи. Ръцете му се обвиха около нейните, краката му се преплетоха с нейните. Като някакъв безпощаден крокодил той я замъкна до дълбоката част на басейна, сякаш я водеше към смъртта ѝ. Телата им се превъртаха във водата, докато накрая отново изплуваха на повърхността сред фонтан от пръски.

Клодия се вкопчи в него, обви ръце около врата му, завладяна от усещането за допира на тялото му към нейното. Вдигна глава към него, но слънцето я заслепи и видя само как лицето му се доближава към нейното.

Устните им се срещнаха.

Тя забрави всичко. Очите ѝ се затвориха. Заля я водопад от ярки цветове и тялото ѝ затрепери от чувствена възбуда. Ръцете му не спираха. Докосваха я навсякъде. Кипналата ѝ кръв сякаш следваше пътя на пръстите му. Гърдите ѝ се напрегнаха и зърната им набъбнаха под тесния бански. Бе готова да се предаде на съблазънта. Желаше го до полуда.

Той отдели устните си и двамата се погледнаха втренчено.

— Сега знаеш колко много те желая. — Гласът му бе станал дрезгав. — Виждаш.

Тя погледна надолу и лицето ѝ пламна от смущение при вида на възбудената му плът.

— Може да ни видят от къщата!

Вдигна глава към прозореца на Хю и ѝ се стори, че долавя нечие движение зад стъклото, сякаш някой бързо се е дръпнал назад.

Клодия прехапа устната си:

— Мисля, че ни гледа!

Бен не се впечатли:

— И какво толкова? Ти си зряла жена, не си дете. Им ли значение какво ще си помисли той? Започвам да се чудя каква точно е връзката помежду ви. Той не ти кръвен роднина. Защо е толкова важен за теб?

— Проблемът са твоите отношения с него, не моите. — Тя го избута и преплува разстоянието до страничната стена на басейна, издигна се на ръце и облече халата си.

Бен също излезе от басейна и Клодия извърна поглед от голото му тяло.

— Можеш да използваш кърпата ми!

— Благодаря. — Водата се стичаше по краката му и образуваше локвичка върху плочите. Той набързо се изсуши и уви кърпата около кръста си.

— Къде са дрехите ти? — Дръпна се леко настрана, борейки се с желанието отново да го докосне. Мокрите му рамене проблясваха като златни под слънчевите лъчи.

— Ей там, под бора.

— Хайде, обличай ги тогава. Преди това обаче провери да не са ги полазили мравки. Градината е пълна с тях, почвата наоколо е много песъчлива, тук по-рано е било гора. По-големите мравки хапят много неприятно.

Вместо да отиде да вземе дрехите си и да се облече, той се разположи на един шезлонг, прозя се и се протегна. Имаше тънка талия и дълги мускулести крака.

— Не си девствена, нали?

Клодия усети как лицето ѝ пламва. Отвърна му ядосано:

— Това пък какво те засяга? Искам да си отидеш! Веднага!

Той затвори очи, усмихнат.

Не можеше да отмести поглед от него, бе най-сексапилния мъж, когото познаваше.

— Откога?

— Какво?

— На колко години за пръв път прави секс? Аз бях на петнайсет. Получих първия си урок от майката на един приятел. Тя беше нимфоманка. Другите момчета ми бяха казали, но аз не им повярвах. Майките не правят така, мислех си. Моята е различна. Всъщност моята майка е много старомодна. Никак не си пада по шумните веселия. Двамата с татко винаги са предпочитали да са заедно. Но онази жена бе съвсем друго нещо. Прекарах по-голямата част от лятото в имението им в провинцията и тя ме прелъсти още първата нощ. Правихме го през целия август, в гората, в полето, в къщата.

Клодия не можа да скрие изумлението си:

— Ами съпругът ѝ?

— Беше в армията, на хиляди километри разстояние през цялата година.

— Приятелят ти разбра ли какво правите?

— Разбира се. Той почти не ми проговори през последните две години в училище и като го видя сега, се преструва, че не се познаваме. Но други приятели, които им бяха гостували, ме попитаха дали съм го направил — тя беше прелъстила и тях. Така че за него не е било изненада. Трябва да е знаел що за стока е.

— Сигурно се е чувствал ужасно, горкичкият! Това би могло да го отвори от секса за цял живот!

— Е, поне от секса с жени. Той е гей.

— Нищо чудно! Ти как би се чувствал, ако майка ти...

— Знам, мислил съм по въпроса. Често се питах дали тя не е спала и с него.

Клодия потръпна от отвращение:

— Не може да говориш сериозно!

— Де да беше така! Ами ти? Хайде, аз ти казах тайната си. Сега е твой ред. Как стана първия ти път? Беше ли влюбена?

— Във всеки случай бях заслепена — призна тя иронично. — Бях почти на седемнайсет, той бе с една година по-голям. Капитан на училищния отбор по ръग्би, висок метър и осемдесет и силен като вол. Би могъл да има всяко момиче от класа ми. Толкова се развълнувах, когато избра мен. Веднъж бяхме на рожден ден. Измъкнахме се от къщата и се любихме на лунна светлина в боровата горичка.

— Звучи много романтично.

— Ужасно болеше! Аз лежах върху проклетите борови иглички и освен това... ами няколко дни едва ходех. Казах ти, че бе като вол — не само в тялото, но и на акъл. Изобщо не му бе хрумвало, че щом съм девствена, трябва да действа по-внимателно. Аз от гордост не виках. Просто тихо си страдах. А той се похвали на всичките си приятели още на следващата сутрин. Мислех, че ще умра от срам.

— Горкичката! Надявам се, че си го зарязала.

— Той ме заряза. Щом спа с мен, прехвърли се на друга. — Тя се обърна към терасата. — Отивам да се облека. След десет минути да си изчезнал.

Той ѝ помахаша с ръка:

— Чао!

— Ако дотогава не си си тръгнал, Хю ще накара градинаря да те изгони.

Устните му се извиха присмехулно:

— Ще го чакам тук!

Клодия го изгледа безпомощно. Погледът ѝ обходи тялото му от краката до мократа черна коса. Беше мускулесто и стегнато. Жул бе много по-едър, но не се знаеше дали Бен няма да е по-бърз и безразсъден, ако се стигне до бой. Сигурно. Толкова приличаше на Хю!

— Защо си толкова досаден? — попита тя риторично и той се разсмя.

— Такава ми е природата — отвърна доволно на английски.

— Говори на френски!

— Защо, сигурен съм, че ме разбираш и че говориш английски достатъчно добре. След като си живяла с него през всичките тези

години, би трябвало да си научила езика му. Толкова е типично за французите! Винаги се преструват, че не говорят английски, въпреки че всъщност го говорят съвсем прилично. Това сигурно е една от формите им на протест срещу световното господство на английския език.

— На американския по-точно — сопна му се тя на френски. — Англичаните отдавна не са световна колониална сила. Просто са имали късмет да насадят езика си в достатъчно много страни. Ако не бяха го направили, сега никой нямаше да си спомня за тях.

— Колко типично френска реакция! Но нали обичаш Хю, а той е англичанин. Показа ли му днешния вестник?

Този въпрос я втрещи. Бен не знаеше за съня ѝ.

— Показа ли му го? — настоя той и Клодия се почуди дали и той не подозира нещо. Но мъжът не можеше да прочете мислите ѝ, нито знаеше за металната кутия, освен ако не е притежавал вилата преди Хю. А това бе невъзможно.

Вероятно знаеше за Хю повече от нея. Защо е напуснал Англия като начало. Баща му може би му е казал.

Би трябвало да има сериозна причина Хю да не иска да се върне в родината си. А как можеше да е съвпадение, че Бен се е появил в Париж в деня, когато непознатите бяха нахлули в апартамента ѝ?

— И как реагира той? — продължи с въпросите си Бен.

— Нямам представа! Показах му вестника, той го взе и се прибра в кабинета си, без да каже и дума. — Някакъв мигновен спомен нахлу в главата ѝ. Един стих, който бе учила в училище. — „Тръгна, без да каже и дума. Аз останах разплакала.“

— Какво каза?

— Нищо.

— Каза нещо, чух те. Но нищо не разбрах.

— Просто един стих от Жак Превър.

— Кой?

— Не си ли чувал за него? Известен френски поет от средата на този век. Цитирах ти едно от най-известните му стихотворения — „Закуската“. Написано е изцяло в минало свършено — затова често го има в учебниците. Всяко френско дете знае тези стихове.

— Я го кажи пак.

— Тръгна, без да каже и дума. Аз останах разплакана. Стихотворението е за двама души, които се скарват, докато закусват. Много простичко и много вълнуващо.

Очите на Бен изучаваха лицето ѝ.

— А ти?

— Какво аз?

— Разплака ли се?

— Глупости. Това са последните думи на стихотворението. Попита ме как е реагирал Хю, когато му показах вестника. А аз ти обясних, че той просто взе вестника, без да каже и дума, и се прибра в кабинета си. Не допуска нищо да прекъсва работата му сутрин. Навярно ще го прочете по-късно.

Бен продължи да я гледа втренчено.

— Ти се страхуваш от него, нали?

— Не се страхувам! — възрази тя, после въздъхна: — Разбира се, труден характер е, но аз го обичам много. Винаги е бил добър с мен.

— Но не е бил добър със семейството си.

— Сигурно има причина да...

— Каква причина може да извини мълчание от трийсет години? Неговите родители, моите родители — никой не го е чувал и виждал през цялото това време.

Не можеше да не се съгласи, че е странно.

— Чудя се какво ли е обяснението на всичко това — промълви замислена.

— Попитай го — опита се да я предизвика Бен. — Но не би посмяла да го направиш, нали?

Тя вирна брадичката си и очите ѝ пламнаха:

— Грещиш! Ще го попитам още днес!

— Ела да обядваш с мен утре и тъкмо ще ми разкажеш какво си научила.

Клодия се изправи:

— Трябва да помогна на Луиз в приготвянето на обяда.

Той стисна китката ѝ. Продължаваше да се излежава усмихнат на шезлонга и Клодия с мъка отмести поглед от красивото му тяло.

— Ще се срещнем ли утре?

— Къде? В колко часа?

— Ще те взема оттук по обяд. Мислех да обядваме във Валбон. Казаха ми, че там има доста добри ресторанти.

— Да. — Тя се поколеба, после кимна. — Добре, до утре.

Издърпа ръката си и влезе в къщата. След като си взе душ и се облече, забеляза с облекчение, че Бен си е отишъл. Градината бе празна.

— Знаеше, че не си е отишъл, нали? — обвини тя Луиз, когато слезе в кухнята.

— Племенникът? — Погледна я с невинно изражение Луиз. — Каза, че иска да разгледа градината, не виждах причина да не го пусна, нали е от семейството!

Бен веднага бе съобразил как да спечели Луиз. За нея, както и за повечето французи, семейството бе свещено нещо, а домът бе крепост, в която рядко се пускат чужди хора.

— Ако наистина е този, за когото се представя! Как можем да сме сигурни?

— Показа ми паспорта си, не съм толкова глупава, че да не проверя. Поисках да го видя. Има същата фамилия като Хю. Освен това прилича на него. Защо не ми каза кой е още сутринта, в Антиб? Нали седяхте и си говорехте. Ясно беше, че се познавате добре. Сигурно си знаела кой е!

— Не знаех! Открих го току-що!

— Странно как не си забелязала приликата.

— Ти също не я забеляза.

— Казах ти, че ми изглежда познат.

Луиз се обърна към печката.

— Трябва да сложа мидите. Подай ми дъската, вече нарязан лук, чесън и подправките. — Тя ги изсипа в голям тиган, добави бяло вино и малко вода и леко засили котлона.

Въздухът се изпълни с чудесно ухание. След малко Луиз намали огъня и остави бульона да къкри. На масата имаше голяма купа почистени миди. Луиз ги премести до печката.

— Ще прибавя мидите след десет минути. Ти ще направиш ли салатата или не?

— Ей сега. — Клодия натърка една голяма керамична купа с чесън, накъса маруля, прибави отгоре зелен боб, домати, нарязани на четвъртинки, репички, няколко черни маслини, твърдо сварени яйца,

фино нарязан лук, отвори една консерва с риба тон и наръси с нея салатата, след това прибави малко аншоа, червен пипер, киселец и заля всичко със сос от бял оцет и зехтин, разбити с пипер и подправки.

— Какво ще кажеш?

— Изглежда страхотно. Сега иди се срещи, изглеждаш, сякаш са те влачили през живия плет. Отрязаните краища са щръкнали.

Клодия изохка.

— Трябва да си запиша час за подстригване.

— Преди това извикай Хю да слиза за обяд.

Клодия огледа недоволно щръкналата си коса и бързо я среса с четката, опитвайки се да ѝ придаде някаква форма. Нямаше нужда да вика Хю — чу го да слиза по стълбите. Лицето му бе напрегнато и мрачно. Клодия се почуди дали не я е видял с Бен в басейна.

Тя се изчерви, но се насили да зададе въпроса, както бе обещала на Бен.

— Хю, какво те е накарало да напуснеш Англия и никога повече да не се върнеш?

Мъжът отиде до прозореца и се загледа над градините към морето.

— Не искам да говоря за това, Клодия, най-добре смени темата.

Тя видя, че ръката му се е вкопчила в каменния парапет и кокалчетата му са побелели от напрежение. От кухнята дойде уханието на мидите, които вече бяха в тигана. Това напомни на Клодия за толкова минали лета. Мирисът на море, вино, чесън, който селяните в планините още слагаха под езика на новороденото, за да му даде сила и да го обича, когато порасне.

— Не може да оставиш брат си да умре, без да...

— Не искам да говоря за това!

Не трябваше да му задава повече въпроси. Настроението му бе прекалено опасно. Вместо това му каза:

— Ще хапнем съвсем лек обяд, мариновани миди и салатата. Гладен ли си?

Той поклати глава. Това не бе изненадващо. Тя също не бе гладна.

Луиз изнесе храната на терасата. Вече бе подредила сламени подложки, прибори и чаши, а една бутилка се изстудяваше в кофата с лед.

— Хайде, сядайте! — извика им тя, когато постави голямата купа миди в средата.

Те я послушаха. Мидите се топяха в устата, крехки и ароматни от подправките. Изядоха всичките, дори и соса, в който се бяха готвили.

— Шоколадов мус или ябълков сладкиш? — попита тя, но и двамата отказаха десерта.

Докато пиеха кафе, чуха шум от кола. От терасата се виждаше само покривът на колата. Клодия затаи дъх.

— Защо, по дяволите, идват полицаи? — възкликна Луиз.

— По-добре иди да им отвориш. Ще ти обяснят — предложи ѝ Хю спокойно.

Луиз бързо се отправи към вратата.

ОСМА ГЛАВА

— Върви в стаята си и стой там, освен ако не те повикам.

Тя се поколеба и Хю я изгледа смръщено:

— Клодия, върви горе. Веднага!

Все още се отнасяше с нея като с дете. Ядоса се на тона му, но реши да не спори. Беше разтревожена и любопитна да научи причината за посещението на полицаите, но не държеше да бъде подложена на въпросите им. Още преди да стигне до горния етаж, чу гласа на Хю:

— Инспектор Бурие? Добре изглеждате. Семейният живот очевидно ви понася чудесно.

Клодия остана на площадката, но така, че да не се вижда отдолу. Ако се изключеха туристите и чужденците, които прекарваха в Антиб само летния сезон, местното население на полуострова бе съвсем малобройно. Повечето хора познаваха полицаите по име или поне по физиономия.

Гласът на полия прозвуча плътен и дружелюбен:

— Да, семейният живот е чудесно нещо, благодаря, господине. Хубаво е да се прибере човек къщи и там да го очаква сготвена вечеря и любяща съпруга. Сега прекарвам много по-малко време по баровете.

Хю се засмя.

— Браво. Мари е добра жена и чудесна готвачка, от време на време ходех да хапна в кафенето ѝ и още помня омлетите ѝ. А е и красавица, имате късмет! Предайте ѝ много поздрав.

— Ще го направя, благодаря. А как сте вие, сър? Надявам се да сте добре. Прочетох най-новата ви книга. Много увлекателна. Аз съм голям почитател на научната фантастика. А вие описвате всичко така живо и убедително! Това е голяма дарба.

— Благодаря ви. Радвам се, че ви е харесала. Мога ли да ви изкуша с малко коняк?

— Не, не. Чака ме още доста работа. Трябва да пазя ума си бистър. Някой друг път може би. Чухте ли за убийството, с което се

занимаваме?

— Трупът на плажа ли? Разбира се, целият град говори за него. Вие ли поехте случая? Поздравления!

— О, просто помагам с черната работа. Съдия-следователят има някои теории. Убитият не е местен, а нашият господин Карняк смята, че всички парижани са престъпници. Ако някой от тях е убит, то това е дело на собствената му банда. От нас не се очаква да мислим, само да следваме инструкциите му. Той ми нареди да се отбия у вас. Проблемът е, че намерихме един бележник у жертвата. В него фигурират името и адресът ви.

— Шегувате ли се! — възкликна Хю удивено. — Моето име? Защо? Не го познавам. Видях снимката му във вестника и лицето изобщо не ми се стори познато.

Звучеше толкова естествено, толкова спонтанно! Човек никога не би предположил, че Хю лъже. Но той й бе казал, че убитият не е идвал в дома му, че никога не е виждал този човек, така че формално погледнато, говореше истината.

— Сигурен ли сте? — Гласът на полицая прозвуча разочаровано. — Може ли да погледнете снимката още веднъж? Сигурен ли сте, че не сте го виждали?

Кратко мълчание, после Хю заяви спокойно и дори с известно съжаление:

— Съжалявам, не, никога не съм го виждал. Не мога да ви помогна. Не мога да си обясня защо името ми е било в бележника му.

— Честно казано, там имаше доста имена — но само вашето бе с адрес в Антиб. Човекът е бил частен детектив от Париж и е бил тук по работа. Попитахме партньора на убития дали ви е познавал и той твърдеше, че не е чувал такова нещо.

— Партньорът му? Мислите ли, че той може да е замесен в убийството?

— Не бих се изненадал. Ако трупът бе намерен в Ница, бихме предположили, че е дело на някоя местна банда. Но в Антиб? Не е особено вероятно. Тук стават доста кражби и обири по вилите. Но убийства? Не. Така че партньорът на убития може да е свързан по някакъв начин или обяснението да се крие в случая, по който са работели. Както и да е, благодаря ви. Ако се сетите нещо, ще ми се обадите в участъка, нали?

— Разбира се. Но всъщност, знаете ли, може да е бил мой почитател. Получавам доста писма от читатели. Освен това...

Гласовете заглъхнаха. Клодия влезе в стаята си, легна на леглото и впери поглед в тавана. Слънчевата светлина се отразяваше от бялата му повърхност и я заслепяваше. Навън се чу шум от потегляне на кола и скърцане на гуми по чакъла. Полицаят си заминаваше. Дали бе повярвал на Хю? Или щеше да се върне отново? Искаше ѝ се да знае дали Хю има пръст в смъртта на онзи ужасен тип. Но се и страхуваше да научи.

Заспа и сънува Париж, движеше се по познати улици, по кея край Сена, всичко около нея се променяше с главоломна скорост и въпреки че тя побягна паникьосана, усещаше, че някой я преследва и иска да я убие.

Сърцето ѝ туптеше до пръсване, тялото ѝ бе плувнало в пот и тя се събуди, завладяна от ужаса си в съня.

В стаята бе сумрачно, навън валеше, дъждът се стичаше по прозорците и водостоците и напояваше напечената земя. Шумоленето на капките ѝ поддейства успокоително и тя се заслуша, като в същото време се опитваше да си спомни подробности от съня си, но всичко бе прекалено накъсано. Звуци от стъпки, които я следват по паважа. Дишане. Гласът на Бен.

Стана от леглото, отиде в банята и си взе душ. После облече къса бяла пола и тениска. Още преди да стигне до кухнята, усети силния аромат на рибена чорба. Сякаш цялото море бе нахлуло в къщата и навсякъде се носеше ухание на чесън и шафран.

Луиз я погледна разтревожено:

— Добре ли спа? Качих се по едно време и те чух през вратата.

— Хърках ли?

— Не. Просто дишаше толкова дълбоко, сякаш нямаше намерение да се събудиш.

Бе сънувала кошмари, свързани с Бен, но не искаш да разкаже на Луиз за тях. Вместо това вдигна капака на голямата тенджерка и вдъхна уханието на рибата.

— Къде е Хю? Това е почти готово, нали? Ммм... мирише превъзходно.

— И аз не съм го виждала. Не вярвам обаче да е легнал да подремне. Чух го да крачи напред-назад. Подът в кабинета му

скърцаше. Викай го вече.

Хю слезе почти веднага. Лицето му бе напрегнато сурово. Клодия мразеше да го вижда такъв — така нямаше да е разговорлив, а се налагаше да говори с него. Видът му направо я плашеше. Винаги ли е бил така суров или се бе променил с годините — заради раздялата със семейството си?

Ядоха вътре заради дъжда. Хю не каза почти нищо, хранеше се съсредоточено, свел глава над супата си. След вечеря пиха кафе и слушаха един от концертите на Моцарт. Дъждът бе спрял, жътварките пак запяха и в далечината се чуваше шумът от вълните, които се разбиваха в скалистия бряг.

И двамата с Хю продължаваха да мълчат. Клодия се страхуваше да наруши мълчанието. В десет часа отиде да си легне, въпреки че бе спала толкова дълго следобеда. Чете няколко часа, слуша шумоленето на боровете и далечния тътен на морето. Бурята се бе преместила и сега светкавиците проблясваха в далечината.

Сутринта, когато слезе за закуска, изненадана откри Хю да пие кафе и да яде кроасани на терасата. Обичайно по това време на деня той вече бе в кабинета си.

Наля ѝ кафе и побутна кошничката с кроасаните към нея. Една дебела кафява катерица скачаше от дърво на дърво през градината. Пухестата опашка ѝ служеше за уравновесяване, но в един момент нещо стана и катерицата се свлече надолу по клоните. След малко възстанови равновесието си, седна на по-нисък клон и започна да издава сърдити звуци. Откъм съседните градини се чуваше детски смях. Плискане в нечий басейн. Вагнер откъм вилата, в която бяха отседнали група немци.

Чуха тромбона от велосипеда на пощальона и го видяха как им махва весело, докато пуска пощата в кутията на оградата.

Хю също му махна, после попита Клодия:

— Е, какво смяташ да правиш днес?

Луиз отиде да вземе пощата. За Хю винаги пристигаха купища писма. Читателите не спираха да му пишат.

— Искате ли още кафе? — подаде пликите Луиз.

И двамата поклатиха глави. Хю прегледа писмата, повечето бяха от Англия, имаше няколко от Америка и само две — от Франция.

Отвори първото и се намръщи.

— Сметката за електричеството.

Второто писмо прошумоля, докато го отваряше. Той погледна в обикновения бял плик. Клодия го чу как си поема дълбоко дъх и веднага се разтревожи:

— Какво има?

Той обърна плика наопаки и изсипа съдържанието му върху дланта си. Първо сгънат лист хартия, после малък кичур коса. Светлокестенява коса, която блестеше като златна под слънцето.

Стомахът на Клодия се преобърна. До този момент бе вярвала, че някой откачен е отрязал косата ѝ и че я е избрал съвсем случайно. Беше сгрешила. Той знаеше името и адреса ѝ.

— По дяволите! — изскърца със зъби Хю.

Едната къдрица изглеждаше по-тъмна и някак лепкава.

Хю я стисна с пръсти, после я подуши.

— Кръв. Разлял е кръв отгоре ѝ. Ама че ненормално копеле!

По средата на сгънатия лист хартия бе напечатан ред с големи черни букви. Дори и наопаки, можа да го разчете:

„Можеше да е гърлото ѝ.“

Можеше.

Преструвайки се на спокойна, тя взе в ръка чашата си. Ръката ѝ трепереше толкова силно, че горещото кафе се разля и я опари.

Остави чашата с разтреперани пръсти.

— Не мислиш ли, че е крайно време да се обадим на полицията?
— прошепна тя.

— Ти видя ли лицето му? — попита я рязко Хю.

— Не.

— Как беше облечен?

— Тениска и дънки.

Хю я изгледа иронично:

— Това описание пасва на хиляди мъже. Какъв смисъл има да звъним на полицията? Тези хора действат по нечия поръчка. Ще изчакаме този някой да се появи лично.

— Но кой? Кой е той? Очевидно ти знаеш кой стои зад всичко това. — Гласът ѝ трепереше, почти на границата на истерията, и тя с

усилие се овладя. — Ако знаеш кой е, не можеш ли да се свържеш с него?

— Чакам го да се появи. Сега се качвам да работя. Ще се видим по-късно. Само не излизай сама и няма да има проблеми.

Клодия не му каза, че Бен ще дойде да я вземе на обяд. Хю можеше да ѝ забрани да се вижда с племенника му.

А тя искаше да го види — не, не само искаше. Копнееше.

— Няма да съм тук за обяд — съобщи тя на Луиз, след като Хю се качи в кабинета си. — Мога ли да ти помогна за яденето на Хю? Какво си планирала?

— Пъпеш и агнешко със сос от френско грозде. Хю казва, че англичаните го правели така. Съвсем просто, без подправка, без чесън или розмарин, само един сладък сос. Няма да имам нужда от помощ, всичко става съвсем лесно. Ти върви и се пригответи за срещата с онзи симпатичен млад мъж. — Луиз развеселена видя как Клодия се изчерви.

— Защо мислиш, че ще се виждам с него? — опита се да прозвучи невъзмутимо Клодия.

Луиз ѝ се усмихна, но не каза нищо.

— Добре де, наистина ще обядвам с него. В края на краищата той е племенник на Хю. Ще опитам да убедя Хю да го поканим на вечеря. Мисля, че е време двамата да се опознаят по-добре.

— Семейството си е семейство — съгласи се Луиз. — Няма нищо по-важно. Странно е, че Хю никога не е споменавал роднините си, нито веднъж за всичките тези години, откакто го познавам. Племенникът му каза ли ти какво е причинило тази семейна вражда?

— Казва, че и той не знае.

— Мислиш ли, че казва истината?

— Да. Помоли ме да питам Хю, но аз не смея. Добре, щом не ти трябва помощ, ще отида да се приготвя, а после ще се попека в градината, докато Бен дойде.

Луиз я изгледа дяволито:

— За да можеш да отвориш вратата веднага щом той звънне и да потеглите, преди Хю да го е забелязал ли?

Клодия излезе от кухнята, без да потвърди думите ѝ. Луиз знаеше отговора.

Реши да облече рокля, вместо дънки — една зелена копринена рокля с къси ръкави и дълбоко деколте. Беше с подплата, така че не прилепваше по тялото ѝ, а шумолеше приятно, когато се движеше.

Избра чифт съвсем леки бели сандали с токчета, които бяха елегантни, но не прекалено високи. После се потруди известно време върху косата си, опитвайки да скрие отрязания кичур, и накрая се спря на една фиба с камъчета.

Когато я видя, Луиз подсвирна:

— Изглеждаш прекрасно, скъпа. Много красива рокля. Не съм я виждала преди!

— Разбира се, че си я виждала! Купих я миналото лято и я обличах няколко пъти. Ако Хю попита къде съм, кажи му истината — че съм на обяд с Бен във Валбон.

— Валбон? О, обзалагам се, че ще те заведе в „Кодро солей“. Не е прекалено скъпо, но храната е фантастична.

Клодия се засмя:

— Искаш да кажеш, че на теб ти се е сторила такава. Е, ако Бен не е избрал, ще му предложи да идем там. Харесвам салатите им.

Телефонът иззвъня и след малко се включи секретарят. Дали не се обаждаше Бен да каже, че няма да дойде? Клодия отиде в дневната и се заслуша.

— Клодия, обажда се Рекс, Рекс Валъри.

Луиз извика въодушевено зад гърба ѝ, поруменяла от вълнение.

— Скъпа, представленията ми в театъра най-после свършиха и имам няколко свободни седмици, преди да започнат репетициите за новата постановка. Нуждая се от почивка, ужасно съм преуморен. Така че двамата с Юан решихме да отидем във вилата ми в Кан за две-три седмици. Видях онова красиво момче, Зигфрид, да сервира на едно парти миналата вечер и той ми каза, че ти си в Антиб. Чудя се дали ще мога да те ангажирам за едно парти, докато сме тук — лятно градинско парти. Вкусна храна — нали сме във ваканция: артишок, пълнен с трюфели и грах, омари, розово шампанско. Ще го направиш заради мен, нали? Доведи и персонала си за уикенда — всички обожаваме Зигфрид, макар да е така отегчително хетеросексуален. О, доведи си и ти някой приятел, скъпа.

Съобщението свърши с няколко изщраквания.

— Ще отидеш, нали? — попита Луиз нетърпеливо. — Трябва! Сигурно всички знаменитости ще бъдат там. Може да идеш с Бен.

— Ако е още тук.

Отвън се чу шум от кола. Клодия бързо надникна през прозореца.

— Подранил е. Тръгвам.

Докато излизаше, погледна за миг към вилата и забеляза Хю край прозореца на кабинета си с намръщено лице.

Тя бързо обърна глава и затвори вратата след себе си, преди той да успее да ѝ направи знак да се върне.

Бен бе много по-небрежно облечен — светли дънки и бледосиня тениска. Устата ѝ пресъхна от напрежение още докато се качваше в колата. Всеки път, щом го видеше, го желаше все повече. Това бе много тревожно. Никога преди не бе изпитвала такъв пронизващ копнеж. Тялото ѝ сякаш пламваше само при вида му.

— Хю знаеше ли, че ще излизаш с мен?

Тя поклати глава.

— Значи затова се бе намръщил! А ти разправяш, че не те е страх от него.

— Просто в момента му се е струпало много. Не искам да го разстройвам допълнително.

Колата потегли и се отправи към Грас по стария Наполеонов път, по който императорът бе повел армията си след бягството от Елба и при опита да възвърне трона си. Клодия посочи на Бен големите бетонни блокове край пътя, на които бяха гравирани огромни пчели — символа на Бонапарт.

— Какво ли щеше да си помисли, ако можеше да ги види сега? Доста са вулгарни, а? — отбеляза Бен язвително.

— Сигурно щеше да е благодарен, че французите още се гордеят с паметта му.

— Но нали той не е бил французин, а корсиканец?

— Но е обичал Франция — а това е важното за французите. — Докато се изкачваха по хълма към Валбон, тя попита: — Къде си решил да обядваме?

— Вече направих резервация в един ресторант, който ми препоръчаха от хотела. „Шанделри“.

— Да, знам го. Хубав е.

Тръгнаха пеша по старинните улици с високи тесни къщи. Ресторантът бе съвсем в центъра. Площадът бе пълен със сергии и хора, които си купуваха екологично чисти зеленчуци, козе сирене с чесън и подправки от близките ферми, чудесен домашен хляб с маслини или орехи, мед и лавандулов сапун. От множеството силни аромати човек се замайваше. Навсякъде цареше весело оживление и от всички страни се чуваха английски гласове. Старинният град бе заобиколен от квартали с нови вили, в които живееха основно англичани.

Докато обядваха, Клодия попита Бен колко време ще остане.

— Рекс Валъри пристига след две седмици и иска да ме ангажира за едно голямо парти. Покани ме да си заведем и някой приятел — какво ще кажеш?

— Благодаря, но се съмнявам да съм тук след две седмици.

Сърцето ѝ се сви, но тя се усмихна широко:

— Вярно, дотогава ще си се върнал в Англия.

Той я погледна косо:

— Е, винаги мога да взема самолета и да дойда пак.

Клодия се постарала да не покаже радостта си:

— Ще те известя за точната дата, когато с Рекс уточним подробностите.

Обядваха няколко часа, смееха се, бърбеха и ядяха бавно. Ресторантът бе съвсем малък. Имаше маси навън и в малкия сумрачен салон вътре, който създаваше впечатление за пещера. Масата им бе застлана с дантелена покривка, по средата имаше ваза с цветя — няколко червени розови пъпки и яркожълти ириса.

Пиха „Бом де Вени“ — сладко бяло вино от долината на Рона, което идеално подходеше на обяда им: заек с мед и горчица, сервиран с пресни картофи, грах и марули. Отвън глухо се чуваше гълчавата на старинния град. Звучеше музика.

— Моцарт — разпозна мелодията Бен. — Не ми казвай, че не го харесваш, защото ще размисля и няма да се влюбя в теб.

— Обожавам Моцарт — увери го тя.

Той се пресегна през масата и погали с пръст ръката ѝ от рамото до пръстите. Тя потрепери от удоволствие.

— Кожата ти изглежда като медена на тази светлина.

— Започнах да възвръщам тена си. Бях го загубила в Париж.

— Искам да те снимам — взел съм фотоапарата си, в багажника е.

Беше почти четири, когато той започна да я снима. Клодия се чувстваше сънлива от жегата, виното и обилния обяд. Бен ѝ купи кремава сламена шапка и книжен японски чадър за слънце. После я настани на едно каменно стъпало и ѝ направи безброй снимки как седи, почти задрямала, под чадъра. Когато минаха край един цветарски магазин, той се втурна вътре и ѝ купи огромен букет цветя. Украси с няколко цвята шапката ѝ и я накара да хване останалите в скута си.

— Сега приличаш на овчарка.

Фотоапаратът му продължи да щрака.

Клодия се прозя, едва удържаше очите си отворени. Едно куче се доближи и седна до нея. Клодия го погали, а Бен я снима с кучето и двамата отново се засмяха.

— Никога не изпускаш интересен кадър! Готов си да снимаш всичко, което привлече погледа ти!

Той свали шапката ѝ и се опита да оправи разрошената ѝ коса. В този миг Клодия се сети за писмото, пристигнало сутринта.

Когато му разказа за него, Бен пребледня от гняв.

— Боже господи! Какъв изверг! Клодия, не му позволявай да те изплаши.

Тя потрепери.

— Лесно ти е да го кажеш. Аз направо се побърквам, като си помисля, че е отрязал косата ми и после ми я праща, окървавена.

Бен я погледна намръщено и каза:

— Не мога да те виня. Но историята никак не ми харесва. Този човек е абсолютно откачен. И защо, по дяволите, Хю не се обади на полицията? Дали да не се обадя аз? Щом той не иска. Полицаяте трябва да научат какво е станало.

— Изглежда, Хю знае кой стои зад тази работа и не иска да замесва полицията. Изчаква нещо.

— Какво? — възкликна Бен ядосано. — Да ти прережат гърлото ли?

— Недей. — Тя отново се разтрепери.

Двамата закрачиха мълчаливо. Една кола, която се движеше прекалено бързо по тесния път, едва не ги блъсна.

Клодия се залепи за стената, бяла като платно. Бен се обърна и видя лицето ѝ, вдигна фотоапарата си и я снима между каменните гербове на града.

— Приличаш на призрак — отбеляза той.

Застанала в сянката на крепостната стена, така се и чувстваше. Изтича на слънце, разтреперана от студ и ужас.

— Къде тръгна? Не сме натам — подвижна ѝ Бен. После ѝ направи нова снимка, както стоеше до една порутена къща със стени, покрити с бръшлян.

— Уморена съм — оплака се тя. — Не може ли да спрем вече? Краката ме болят, гърбът също.

— Добре, да тръгваме — съгласи се Бен с неохота и прибра апарата в калъфа.

Клодия се качи в колата и заспа почти веднага. Събуди се, когато той слагаше книжни торби с череши и праскови в скута ѝ.

— Заповядай, това е хонорарът ти, че ми позира.

Свежият аромат я разсъни.

— Откъде ги намери?

— От сергията отсреща.

Изядоха черешите, докато пътуваха. Клодия му подаваше плодовете до устните и Бен целуваше върховете на пръстите ѝ, преди да ги лапне.

Когато спря пред вилата, той се обърна към нея, вгледа се в сънените ѝ очи и наведе глава да я целуне.

Устните му имаха вкус на череши.

— Сладка си — прошепна ѝ. — Толкова си сладка! Мога да те изям.

Езикът му се стрелна между устните ѝ. Тялото ѝ се разтопи от наслада, тя обви ръце около врата му и отвърна страстно на целувката.

— Не мога повече да се сдържам — прошепна той.

— Нито пък аз. — Никога не бе усещала тялото си да изгаря от такъв болезнен копнеж. Желаше го толкова отчаяно, че бе готова да се любят още там, в колата му, на улицата, на ярката дневна светлина.

Той изстена и вдигна глава:

— Можем да отидем в стаята ми в хотела. Хайде, Клодия, върни се с мен.

Преди да успее да му отговори, чуха как вратата се отваря. Хю ги гледаше ядосано.

— Къде ходиш, по дяволите? Вече се канех да звъня в полицията! Нямахте те часове!

Клодия бързо слезе от колата и тръгна към него. Косата ѝ бе разрошена, роклята — намачкана и изцапана от черешите, а лицето — зачервено от слънцето.

— Чао! — измърмори на Бен, без да го поглежда.

— Ще ти се обадя — извика той след нея и тя кимна.

После Клодия обясни на Хю:

— Обядвахме във Валбон, Луиз не ти ли каза, че сме отишли там?

— И обядвахте толкова дълго?

— После се поразходихме и Бен ме снима.

Хю тръшна вратата зад гърба ѝ. Колата потегли със свистене на гуми.

Щом влязоха в къщата, тя се отпусна на канапето и се прозя.

— Слънцето е толкова силно, а и май пих прекалено много вино.

— Не трябваше изобщо да излизаш.

— Бен ти е племенник, не може да подозираш, че е замесен.

— Защо не? Най-лошите предателства обикновено стават в семейството. Близките умеят да нараняват най-силно. Случва се всеки ден. Баща му открадна жена ми.

— Твоята... жена? Но... аз не знаех, че си бил женен. Кога е станало това? Тоест не говориш за майката на Бен, нали?

— Да, точно за нея.

Смисълът на казаното достигна постепенно до съзнанието ѝ. Хю е бил женен за майката на Бен, която го е напуснала заради брат му? Не бе очаквала предателството да се окаже толкова сериозно.

— Майката на Бен — повтори тя, опитвайки се да осмисли факта.

— Хелена. — Произнесе името, сякаш го държеше с ръжен, на разстояние от себе си, за да не се изгори.

— Но... кога си бил женен за нея?

— Преди Бен да се роди. С Хелена израснахме от съвсем малки. Тя бе на годините на Рейф, брат ми — три години по-малка от мен. Семействата ни се познаваха добре. Живеехме в доста отдалечен

провинциален район. Нортъмбрия. В горния северен край на Англия, близо до границата с Шотландия. Там животът се върти около светските събирания. Панаири, пазари и партита. Така е било през Средновековието, така е и сега, само дето в наши дни хората се срещат много по-често от преди.

— И в селските части на Франция е било така — замисли се тя. — Преди туризмът да промени всичко.

— Не може да помниш онези времена! Прекалено млада си!

— Така е, но Луиз ми е разказвала. Винаги говори за миналото с носталгия.

Погледът му се смекчи:

— Ти много я обичаш, нали?

— Тя не ми е майка, както ти не си ми баща, но предполагам, че тъй като няма свои деца, винаги се е отнасяла с мен, сякаш съм родната ѝ дъщеря. Наистина я обичам.

— Хелена беше разглежено дете. Баща ѝ я обожаваше. Те бяха от местните големци, все още са. Семейство Морел притежават доста голяма част от земята в района. Поколения наред са командвали цялата област. Били са кметове, съдии, свещеници. Някои са отивали в армията. Почти нямаше сфера на живота по нашия край, в която да не бе замесен някой Морел. Бащата на Хелена бе от заможните издънки на семейството — не богат, но доста заможен.

— С какво се занимаваше?

— Обработваше няколкостотин акра плодородна земя, където сееше зърно, а по високите пасища отглеждаше овце. Имаше добър доход. Беше Морел и принадлежеше към най-влиятелната фамилия в околността. Искаше драгоценната му дъщеря да се омъжи за богаташ. Аз не бях зетят, когото би харесал за дъщеря си.

— Твоето семейство не беше ли богато и влиятелно?

Той се изсмя горчиво:

— Не. Баща ми също имаше ферма, но земята не бе плодородна. Беше неравна и хълмиста. Ние също отгледахме овце. Но домът ни бе наполовина по-малък от дома на Хелена. Тя живееше в имение. Ние — във фермерска къща от шестнайсети век, ужасно студена през зимата, със скърцащи подове и стълби.

— И ти още не си бил започнал да пишеш, така ли?

— Не. Учех в Оксфорд. Помолих Хелена да се омъжи за мен през последната ми година в университета. Бях на двайсет и една и ми бяха предложили работа в лондонски вестник. Вярвах, че ще стана богат и известен, вярвах с онази луда увереност, която човек има само в младините си.

Клодия си го представяше — възторжен и уверен, красив младеж с велико бъдеще. Как би могло да му устои някое момиче? Сигурно малцина студенти са изглеждали като Хю, а още по-малко са притежавали удивително силното му излъчване.

— Тя красива ли беше?

— Красива? Това е слаба дума. Бе ослепителна. На осемнайсет години имаше най-прекрасното лице и най-идеалната и бяла кожа, която бях виждал. Но и това не бе всичко — усмивката ѝ спираше дъха и можеше да разбие всяко мъжко сърце.

— Тя също ли учеше в Оксфорд?

— За бога, не. Не си падаше по науките. Изкара курс за секретарки и се върна у дома, където помагаше на баща си.

Това звучеше скучно. Колкото и красива да е била тази жена, тя не би могла да е достойна за чара и интелигентността му.

Хю отгатна мислите ѝ и се усмихна иронично:

— Но водеше трескав светски живот. Мъжете чакаха на опашка, за да излязат с нея. Страхувах се, че ако не се ожения час по-скоро, някой друг ще я спечели. Предложих ѝ женитба след един летен бал. Бяхме на лунна светлина, в градините на колежа. Бях планирал всичко като военна операция. Бе най-романтичната и приказна обстановка, която човек можеше да си представи. Откъм френските прозорци се чуваше музика, а луната обливаше градините в сребристо. Носех бутилка шампанско и две чаши. Танцувахме, после я целунах и ѝ предложих.

— И я замая напълно. — Той може и да го е планирал, но момичето сигурно е било заслепено от шампанското и лунната светлина. Човек лесно се заблуждава, че е влюбен, когато е на осемнайсет години. На тази възраст любовта е най-чудната, вълнуваща и опияняваща игра. Тогава не мисли за последиците, за бъдещето. Живее единствено в настоящето. Утрешният ден не съществува.

— Както и да е, тя каза „да“. Бях толкова луд по нея, толкова влюбен, че нито за миг не ми хрумна, че може да не ме обича по същия

начин.

Как е било възможно жена му да не го е обичала така лудо! — зачуди се Клодия, но не каза нищо.

— Сега си мисля, че просто ѝ е харесала идеята да се омъжи. Но баща ѝ побесня. Отначало отказа да даде съгласието си. После тя някак го убеди.

— Пищна сватба ли беше?

— Беше голямо светско събитие, със стотици гости. Тя бе на деветнайсет и изглеждаше като принцеса от приказките. Бе облечена в сватбената рокля на прабаба си, много красива — сатен и коприна с цвят на слонова кост и златна корона над булото. Бе невероятна гледка, повярвай ми.

— Звучи прекрасно.

— Но бе просто една илюзия. Всичко се сгромоляса след сватбата. Моята работа изискваше да живеем в Лондон, а Хелена мразеше градския живот. Мислех, че е щастлива, защото аз съм щастлив. Не бе трудно да се заблудя.

— Започнахте да се карате ли?

— Не, Хелена не бе такъв човек. Тя просто мълчеше. Но аз изобщо не забелязвах това — чак сега си давам сметка какво е ставало. Отчуждавахме се с всеки изминал ден. Почти не се виждахме.

— Тя започна ли работа?

— Да, в един офис, но мразеше работата си там толкова много, че напусна само след месец. Аз се подразних от това. Имахме нужда от парите, които тя печелеше. После си намери друга работа, но се разболя от грип и получи някакви усложнения. Замалко да се превърне в пневмония. След като оздравя, отиде у дома да се възстанови, защото лекарят препоръча чист въздух. Повече не се върна. Тогава е започнала да се вижда с брат ми. Нали в края на краищата са били роднини. — Устните му се извиха в саркастична усмивка.

Клодия искрено му съчувстваше.

— И ти изобщо не си подозирал какво става?

— Ни най-малко. Бях прекалено зает, напълно погълнат от работата си, пътувах в чужбина и понякога отсъствах по няколко седмици. Вече бях станал чуждестранен кореспондент.

— И кога научи?

— Когато ми казаха. Мисля, че родителите ми са знаели какво става, но брат ми винаги е бил техният любимец. Те застанаха на негова страна.

— О, не, не може...

— Може, и още как! От деня на раждането му те му бяха давали всичко, което бе пожелавал. Така той получи и жена ми. — В гласа му звучеше горчивина, а лицето му бе напрегнато. Хю никога не й бе споменавал за семейството си, тя не знаеше нищо за родителите му, но защо биха насърчили брат му в подобно предателство? Как бе могъл брат му да го направи? Изневярата е винаги болезнена, но когато в нея е замесен собственият ти брат, сигурно боли десет пъти повече.

— Той приличаше на баща ми. Двамата имаха много общи интереси. И той обичаше фермерството и селския живот. Аз се отегчавах от това. Тъй като бе най-малкото дете в семейството, майка ми го обожаваше. Той си остана нейното бебче дори когато порасна и стана мъж. Аз не принадлежах към щастливата им семейна идилия.

— И как ти го съобщи жена ти?

— Получих писмо — най-неочаквано. Съвсем кратко. Жестоко. Хелена ми пишеше, че очаква бебе от брат ми и че иска развод, за да могат да се оженят.

Клодия прехапа устната си, разстроена от резкия му глас.

— О... Хю...

— Не мога да твърдя, че съм бил добър съпруг. Бях я пренебрегвал, бях проявил егоизъм и липса на чувствителност. Бях толкова въодушевен от работата си като чуждестранен кореспондент, за младеж като мен това бе бляскав, вълнуващ живот. Но аз все още я обичах. През цялото време й бях абсолютно верен, макар да бях имал много възможности да спя с други жени. Тя пишеше, че съжالياва. Не искала да ме нарани, но била сигурна, че и аз съм осъзнал истината, че сме прекалено различни и бракът ни е ужасна грешка.

Клодия не знаеше какво да му каже. Имаше чувството, че той е стигнал до края на историята.

— Веднага щом се овладях, й се обадох по телефона. Тя отказа да говори с мен. Била прекалено разстроена. Аз избухнах, скарах се с него и го предупредих, че тя трябва да ми каже всичко в лицето. Взех следващия влак на север. Когато пристигнах, открих, че са избягали. Бяха отпътували.

Клодия можеше да разбере страха им, гневът на Хю бе наистина ужасяващ. Той бе труден характер, но когато бе ядосан, ставаше направо страшен.

— И къде бяха отишли? Намери ли ги?

— Не, въобще не ги потърсих. Те наели малка къща в Прованс — не че знаех по онова време. Аз ѝ дадох развод — какъв избор имах, щом жена ми носеше детето на брат ми и бе избягала от мен? Бих станал за посмешище, ако бях отказал. Ожениха се в деня след развода и бебето — Бен — се роди няколко дни по-късно.

Бен твърдеше, че няма представа каква е причината за враждата между двамата братя. Когато научеше истината, щеше да е не по-малко шокиран от нея.

— И оттогава не си ги виждал? — През всичките тези години Хю се бе измъчвал заради стореното от брат му и никога не бе склонил да прости? Клодия потрепери.

— Не. Дойдох във Франция като кореспондент на един английски вестник и останах да живея тук.

— Не трябва ли да разкажеш и на Бен това, което сподели с мен? — Болката бе изкривила лицето му. Дали още обичаше Хелена? Как би могъл да обича жена, която не е виждал от трийсет години?

— В никакъв случай — заяви той категорично. — Родителите му трябва да направят това.

— Но той казва, че баща му умира — не можеш ли вече да му простиш? Не разбирам защо да не се съгласиш да го видиш за няколко минути.

— Не. Нищо не може да върне времето назад. Сега животът ми е тук. Нямам семейство в Англия. Смъртта на брат ми не може да промени нищо.

Как би могла да го съди, щом тя никога не бе преживяла подобно нещо? Той погледна часовника си.

— Извинявай, трябва да излизам. С Луиз ще ходим на едно парти — двапетгодишнината от сватбата на кмета. Искаш ли да дойдеш?

Тя поклати глава:

— Спи ми се и съм уморена.

— Е, и ние няма да се бавим. Ще има само шампанско и десерт, нищо особено. Но ще вечеряме по-късно от обикновено — може би

към осем и половина. Луиз планирала салата и студен пудинг, става ли?

— И без това никак не съм гладна. На обяд ядох толкова много. Ще дремна, после може да се произлежавам във ваната, докато ви чакам.

Хю и Луиз излязоха в шест часа. Клодия си легна и заспа почти веднага. Половин час по-късно я събуди телефонът и тя слезе долу, като се чудеше дали да отговори.

Оказа се Пати.

— Добре ли си? Звучиш странно.

— Бях заспала.

— Извинявай. Не се сетих, че може да спиш, още е шест и половина. Звъня да питам кога ще се връщаш.

— Не знам.

— Получаваме доста заявки и се налага да отхвърлям поне половината — оплака се Пати. — Обаче изкарваме повече пари от когато и да било, така че нямаме нужда от повече ангажименти. И така сме добре.

— Не се преуморявай, Пати. Карай я по-леко. Приемай ангажименти само ако мислиш, че ще успеете. Скоро ще ти се обадя.

Бе започнало леко да се здрачава — онзи странен час, в който небето потъмнява, а светът става сребристосин. Клодия пусна водата във ваната и започна да се съблича. Намери кутия ароматизирани свещи, които Хю ѝ бе подарил за предната Коледа, и ги запали в банята. Спусна щорите на прозорците, но не светна лампите.

Тъкмо се канеше да стъпи в топлата вода, когато някой позвъни на вратата.

Тя се напрегна, застина неподвижно и се послуша.

Не очакваше Хю и Луиз да се върнат толкова рано, а и те нямаше да звънят, Хю щеше да отвори с ключа си.

Уви се в една хавлиена кърпа и отиде в стаята си, за да надникне през прозореца.

Колата на Бен бе паркирана отвън и Клодия го видя как се качва обратно в нея.

Тя се върна и се отпусна във ваната. Затвори очи и си представи изминалия следобед, най-романтичния и прекрасен в живота ѝ, Валбон, цветята, виното, целувките на Бен. Бе чудесно.

Но... о, боже, как можеше да продължава да се вижда с него, щом родителите му бяха наранили Хю така жестоко? Не можеше да избира между него и Хю.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Стаята се размаза пред погледа ѝ, светлината на свещите я заслепи, а ароматът им изпълваше въздуха — лавандула, роза, лилии. Протегна се за сапуна. Мократа ѝ кожа блестеше под светлината на свещите.

Не можеше да отлага повече срещите си с Бен.

Насапуниса се, отми пяната и в този момент чу странен стържещ звук. Сякаш по мебелите в къщата подскачаше катерица.

Или плъх? Потрепери от погнуса. Мразеше плъховете.

Стържещият звук продължи ритмично. Клодия се надигна и водата се разплиска наоколо. Не беше катерица или плъх.

Излезе от ваната и грабна белия хавлиен халат от кукичката. Толкова бързаше, че не спря дори да изгаси свещите или да светне лампите.

Тръгна надолу по стълбите, после спря рязко и се загледа към дневната. Преди час бе заключила стъклените врати, но бе забравила да спусне алуминиевите щори на прозорците.

Ноцта вече се бе спуснала.

През стъклената врата се открояваше тъмна сянка.

Не виждаше физиономията на мъжа. Той носеше качулка, която криеше по-голямата част от лицето му.

Режеше кръг в стъклото. След миг пред погледа ѝ той хлътна навътре и се разби на пода.

Мъжът пхна ръка през дупката и натисна дръжката на вратата, за да се отвори.

Клодия усети как паниката я помита. Обърна се и изтича нагоре по стълбите с разтуптяно до пръсване сърце.

Той се втурна бързо след нея, прескачайки стъпалата като голяма черна котка. Застигна я на площадката.

Тежкото му тяло се блъсна в нейното и Клодия започна да пищи. Бе прекалено късно. Мъжът се стовари върху нея.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тя опита да се надигне и да го избута. Докато се бореше с него, той успя да затисне раменете ѝ към пода, след което насила раздалечи коленете ѝ. Халатът ѝ се разтвори. Очите му блеснаха похотливо в тъмнината. Гледката го възбуди и разгорещи.

Не! — искаше ѝ се да изкрещи. Бореше се разярено с него, удряше го в лицето и гърдите.

Той наведе глава и влажната му уста се вкопчи в гърдата ѝ.

Клодия се паникьоса. В ужаса си постъпи съвсем инстинктивно. Протегна ръце към лицето му и заби двата си палеца в очите му.

Той изпищя.

— Кучка! Шибана кучка! Боли!

Удари я през лицето, толкова силно, че главата ѝ се завъртя. Ушите ѝ заглъхнаха. Мъжът се вкопчи в китките ѝ и ги затисна заедно над главата ѝ.

Тя се извиваше и дърпаше, но не успя да освободи ръцете си.

Той се изсмя на безпомощните ѝ усилия. Пак наведе глава към гърдите ѝ, но този път ги ухапа. Клодия изпищя от болка.

Усети, че смъква панталона си с една ръка. Беше се намърдал между бедрата ѝ и другата му ръка я опипваше между краката.

Тя се протегна, потрепери, но преди той да успее да я обладае, на долния етаж се чу трясък.

Мъжът бързо оправи панталона си и се изправи, за да посрещне новодошлия.

Клодия непохватно уви халата около тялото си. Дори и в тъмнината тя веднага разпозна широките рамене на Бен. Той се нахвърли срещу нападателя ѝ.

Успя да му забие само един юмрук, преди мъжът да грабне медната ваза от масичката на площадката. Стовари вазата върху главата на Бен и Бен се строполи, без да издаде звук.

Клодия достигна ключа на осветлението. Примижа от внезапната ярка светлина.

Нападателят извърна лице, така че Клодия да не го види, прескочи тялото на Бен, побягна надолу по стълбите, след което изскочи през отворената врата към градината.

Клодия разплакана коленичи до Бен.

— Бен... о, Бен...

Той се размърда леко, надигна глава и се огледа:

— Къде е?

— Избяга.

Бен опипа главата си.

— С какво, по дяволите, ме удари така?

— С това. — Посочи му вазата. — Много ли боли?

— Ще го преживея. — Клодия го подхвана през кръста и той опита да се изправи. — Ами ти? — попита я. — Направи ли ти нещо?

Клодия видя изражението на лицето му.

— Канеше се да ме изнасили, когато ти се появи.

— Но не успя, нали? — Чу облекчената му въздишка.

Тя поклати глава.

— Не, само ме удари няколко пъти. — Тя се насили да се засмее. — За да смекчи съпротивата ми. — Не му разказа подробности за болезненото хапане и ужасното опипване.

— Цялата трепериш — забеляза Бен и я прегърна. — Естествено. Божичко, това продължи прекалено дълго! Този път аз ще се обадя на полицията.

Тя се опита да му възрази:

— Не, недей, Бен! Не искам да говоря с тях. Изчакай Хю да се върне.

— Хю няма да им се обади, нали? Не знам какво точно става тук, но е крайно време то да спре.

Той слезе долу, затвори стъклената врата и натисна бутона на щорите. Те се спуснаха от външната страна на стъклата.

Краката на Клодия трепереха толкова силно, че не можеше да се задържи права. Седна на най-горното стъпало и извика умоляващо:

— Не се обаждай на полицията, Бен! Моля те! Хю ще се вбеси, ако го направиш.

— Ау, много ме е страх от него! — присмя се той и вдигна слушалката на телефона. Набра само три цифри. Номерът за спешни случаи, сети се Клодия. — Свържете ме с полицията, моля.

Клодия слуша минута-две, после изтича в стаята си и затръшна вратата след себе си. Още трепереше.

Светна лампите, седна на леглото и се втренчи в стената.

Чувстваше се омърсена.

Разтвори леко халата и се огледа. Видя моравия кръг от ухапаното.

Вратата се отвори. Клодия скочи и придърпа халата си.

— Първо се чука и после се влиза!

Бен се намръщи.

— Извинявай, не се сетих. Какви са тези червени следи, по дяволите? — Гледаше я напрегнато.

Тя обърна глава настрана:

— След колко време ще дойдат полицаите?

— Утре.

Главата ѝ отново рязко се завъртя.

— Утре?

— Решиха, че случаят не изглежда спешен и били много заети. Оказва се, че са станали няколко обира, един мъж бил убит при сбиване в бар, така че не могат да изпратят никого тази вечер. Доста назад в списъка им сме — нищо не е откраднато, никой не е ранен.

— Не им ли каза, че мъжът се опита да...

— Не, стори ми се, че не искаш да говоря за това.

Усмихна му се признателно.

— Благодаря ти, Бен.

— Но според мен трябва да им кажеш. Не виждам причина да го криеш.

— Ами той не успя... така че няма да могат да вземат ДНК проби или нещо друго, по което да го разпознаят.

— Сигурно не. Е, осуетеният опит за кражба няма да привлече вниманието им, особено след като им казах, че крадецът е бил с ръкавици. Все пак поръчаха да не пипаме мястото, през което е влязъл, и да не разчистваме счупените стъкла. Не бяха оптимистично настроени за вероятността да го заловят. За нещастие аз не видях лицето му, нито чух гласа му. А ти?

Тя поклати глава.

— Нищо ли не каза?

— Не знам, не си спомням... — Чувстваше се объркана и не бе съвсем сигурна. — Може и да е казал нещо, не помня... А, да, ругаеше ме. Но не разпознах гласа му. Мога само да кажа, че със сигурност беше французин. Не видях лицето му. Тук беше тъмно и той носеше качулка. О... нищо не помня! Не мога... да мисля...

Бен приседна на леглото и я прегърна през раменете.

— Добре ли си? Силно ли те удари?

Тя поклати глава.

— Каж ми за следите на гърдата ти, видях ги, Клодия.

Тя не отговори.

— Приличаха на следи от зъби.

Тя кимна, свела поглед.

— Той ли те ухапа? — Бен реагира, сякаш не можеше да повярва.

— Ухапал те е там?

— О, стига, млъкни! — избухна тя и отново се разтрепери.

Бен я прегърна още по-силно.

— Всичко е наред, Клодия, вече си в безопасност... Аз съм тук... той си отиде. Шшшш... шшшш...

Тя се обърна към него и усети топлината на тялото му.

— О, Бен... Бен, мислех, че... че той ще... нямаше да го понеса, бях изплашена до смърт.

Той я залюля в прегръдката си като бебе. Тя зарови обляното си в сълзи лице във врата му. Усецането за кожата му ѝ подейства успокоително.

— Толкова се изплаших... толкова... — Нуждаеше се от него, искаше да остане завинаги в прегръдката му, да се чувства в безопасност. Когато бе малка и сънуваше кошмари, майка ѝ я прегръщаше по същия начин, за да я успокои.

— Тук съм, вече никой няма да те нарани — прошепна той и тя повдигна лице към неговото. Устните ѝ трепереха.

Той нежно ги целуна и тя обви силно ръце около врата му.

— Не ме пускай. Не ме пускай.

Устните им се вкопчиха и телата им пламнаха. Тя се притисна още по-силно към него. Бен политна назад и падна върху леглото. Тя падна с него, засмя се спонтанно и се вгледа в очите му.

Никой не бе я гледал така досега. Дъхът ѝ почти секна.

При падането халатът ѝ пак се бе разтворил. Бен внимателно плъзна ръка и погали кожата на корема ѝ.

— Толкова си красива! Луд съм по теб. Знаеш го, нали?

— И ти си красив, Бен. Но... Хю... знаеш ли защо мрази родителите ти?

— Забрави за Хю.

— Не е нещо, което той ще забрави. Те са го наранили сурово. Не мисля, че някога ще им прости.

Той се намръщи:

— Всичко е станало преди трийсет години и няма нищо общо с нас.

— Не, но те са твои родители, а Хю ми е почти като баща и...

Бен я бутна да легне, коленичи над нея и я целуна нежно, после отново и отново, докато тя не престана да мисли за всичко друго, а тялото ѝ се разтопи от докосванията му.

Устните му се спуснаха по врата ѝ, по рамото и той съвсем леко целуна мястото, където стоеше червеният белег.

— Ако можех с целувки да излекувам болката! Бедничката ми! Не ти причинявам болка, нали? Каж ми, ако искаш да спра, само една твоя дума и... Ммм... кожата ти ухае като мед... къпала си се, нали? Усещам уханието на сапуна по кожата ти. — Ръката му продължи да обхожда тялото ѝ. — Каж ми, ако искаш да спра. — Устните му следваха пръстите и в същото време той се разсъбличаше.

Тя изстена от наслада. Неговите ласки щяха да променят начина, по който щеше да си спомня тази вечер. Споделените копнежи, удоволствието — получено и дадено — щяха да прогонят лошите спомени. Тя очакваше да се любят от мига, щом го бе видяла за пръв път. Извика, пометена от сладостната мъка.

— Последен шанс да размислиш — прошепна той, надвесен над нея. — Не или да?

— Да. Да.

Изви тяло, за да го посрещне, докато той бавно, съвсем бавно я обладаваше. Точно за това бе копняла. Сега празнотата в нея бе изчезнала. Двамата се сляха, останаха неподвижни за миг, за да се насладят на усещането за пълнота, сплели ръце и устни.

— Познаваме се само от няколко дни, но мисля, че съм влюбен в теб — каза той почти толкова изненадан и объркан, колкото бе и тя. —

Откачено ли ти се струва?

— Не, струва ми се чудесно. Аз също те обичам. — Тя погали гърба му, широките му силни плещи, стегнатия ханш.

— Скъпа... толкова силно те желая — промърмори дрезгаво и отново започна да се движи. Всички мисли напуснаха главата ѝ. Останаха усещанията, горещината на телата им, напрегнатото дишане. Ритъмът се засили, двамата стенеха и трепереха, вкопчени един в друг и плувнали в пот.

— По-бързо, по-бързо! — изплака тя, пометена от огнения стремеж към върха в този миг на пълна забрава. Вълните на насладата я връхлетяха така силно, че се изплаши да не се пръсне на малки парченца.

Бен я настигна само след миг и цялото му тяло се разтресе неудържимо.

— Клодия... О, боже...

Едва сега тя осъзна колко силен шум вдигаха. Бен се отпусна отгоре ѝ и зарови пламналото си лице в рамото ѝ.

Къщата бе напълно тиха. Щом дишането им започна да се нормализира, чуха гласове на долния етаж. Бен се претърколи настрана и седна в леглото.

— Върнаха се! Не можаха ли да постоят още малко! — изруга ядосано.

— Бързо. Заклучи вратата! — Клодия се ужаси, че Хю или Луиз може да се появят в стаята.

Той стана и бързо изтича до вратата, за да я заклучи.

Клодия се изкикоти, като го видя как търчи гол към вратата, после скри устата си с ръка и също стана. Отиде да си извади дрехи. Бен вече се обличаше.

— Ужас! Какво ще правим, ако Хю се качи и опита да отвори вратата?

— Моли се да не го направи.

Тя се изправи пред огледалото и среса косата си. Бен застана зад нея и целуна врата ѝ.

— Обичам те.

Погледите им се срещнаха в огледалото.

— И аз те обичам, Бен.

— Побъркали ли сме се?

— На кого му пука?

Откъм долния етаж се чу ядосаният вик на Хю:

— Какво, по дяволите, е станало тук? Целият под е в стъкла.

Клодия мислеше трескаво.

— Стой тук. Ще ида да му обясня.

— Не, няма да се крия тук, докато той ти крещи!

— Ще се запита какво сме правили горе.

— Нека се чуди. И двамата сме възрастни. Не го засяга. — Бен отвори вратата и тръгна надолу, а Клодия го последва.

— Ти ли си влязъл по този начин в къщата? — изръмжа Хю насреща му, а тялото му се напрегна враждебно.

— Не. В къщата бе влязъл крадец.

Луиз ахна ужасена:

— О, не! Имах лошо предчувствие още като видях счупеното стъкло. Какво стана? Взели ли са нещо?

Хю се взираше разтревожен в Клодия:

— Добре ли си?

Тя кимна.

— За щастие Бен ме чул да викам.

— Бил си тук, когато крадецът е влязъл, така ли? — Гласът му зазвуча още по-ядосано: — За бога, колко пъти съм ти казвал да спускаш щорите веднага щом се стъмни? Знаеш колко е опасно! Крадците само това чакат!

— Съжалявам, забравих.

— Забрави? Как може да си толкова глупава?

— На всеки може да му се случи да забрави — прекъсна го Бен.

— Сигурно ти си бил тук и си я разсейвал? — сопна му се Хю.

— Не, не беше тук! Отидох да си взема вана и... просто забравих, Хю. Съжалявам, наистина беше глупаво.

Той въздъхна.

— Добре. — Но пак се обърна навъсен към Бен: — А ти какво правеше тук?

— Бях спрял колата си отвън. Мислех, че всички сте излезли, защото никой не ми отговори, когато позвъних на вратата. После чух Клодия да пици, така че се покатерих на покрива на колата и оттам се прехвърлих през оградата. Крадецът явно е минал през оградата отзад, защото иначе щях да го видя.

Хю гледаше разтревожено Клодия.

— Какво стана, Клодия? Ти беше още във ваната ли?

— Чух, като счупи стъклото, и слязох по стълбите. После го видях как пъкна ръка, за да си отвори отвътре, и побягнах обратно нагоре. Сигурно тогава съм изпищяла.

— Аз я чух. Изкатерих се и успях да се появя точно когато онзи я бе съборил на пода и... и я нападаше.

Луиз извика уплашено, после притисна ръка към устата си.

— Нападаше я? — попита Хю веднага.

— Опита се да ме изнасили — каза Клодия, защото предпочиташе да изрече думите сама, вместо да ги чуе от Бен.

Луиз бързо отиде до Клодия, прегърна я и ѝ зашепна успокоително:

— Бедничката ми, о, бедничката ми.

— Аз дръпнах копелето настрана, сбихме се, но той ме удари с някаква метална ваза — ей онази на пода, не я докосвайте. Обадих се на полицията...

— Какво си направил? — изръмжа Хю.

Бен продължи невъзмутимо:

— Но се оказа, че са прекалено заети и ще дойдат едва утре. Казаха да не пипаме уликите, преди да са проверили за отпечатъци от пръсти. Не че ще има някакви отпечатъци — мъжът бе с ръкавици. Очевидно бе професионалист.

— Нямам си никакво право да звъниш на полицията. Това е моят дом и...

Бен го изгледа с хладен и презрителен поглед:

— Някой трябваше да го направи. Не искам да мисля какво щеше да се случи с Клодия, ако не бях се появил. Просто успях да дойда навреме.

Луиз съвсем пребледня:

— Наистина ли си добре, скъпа? Нарани ли те онзи мъж?

— Не, Бен го спря навреме. — Клодия не искаше да говори за това. Не искаше и да мисли за случилото се. Опитваше се да го изтрие от паметта си и да остави там спомена за преживяното с Бен.

Хю прокара пръсти през косата си. Слепоочията му бяха покрити с капчици пот.

— Изглежда, правилно си постъпил. Опитвах се да държа полицията настрана. Но те са разбрали, че могат да ме атакуват чрез Клодия, за да постигнат своето. Мисля, че трябва да заминеш, Клодия. Докато всичко не свърши. Имаш нужда от почивка. Много пъти си казвала, че искаш да отидеш в Гърция. Това е идеалната възможност. Аз ще платя всички разноси.

Тя поклати глава. На лицето ѝ бе изписана непреклонност.

— Няма да замина. Докато ме няма, може да те убият. Не, ще остана тук, с теб.

Бен се намеси:

— Кой са тези хора? И какво търсят в крайна сметка? Не може ли просто да им дадеш това, което искат?

В този момент се чу някакъв пронизителен звук. Всички се огледаха, сепнати и недоумяващи.

— Мобилният ми телефон! — сети се Бен и го извади от джоба на самото си. — Ало?

— Ще ида да направя горещ шоколад, искате ли? — обади се Луиз.

— Чудесна идея. Благодаря ти — прошепна ѝ Клодия.

Бен пребледня и лицето му се напрегна.

— Да. Разбирам. Не, не иска. Съжалявам, направих всичко възможно, но без успех.

Клодия усети как сърцето ѝ се присвива. За какво говореше Бен? Дали в края на краищата не бе част от цялата тази зловеща история?

После той каза:

— Да, тръгвам веднага. Ще хвана първия полет, може би утре рано сутринта.

Клодия се вцепени от внезапен прилив на тъга. Той заминаваше. След всичко, което се бе случило помежду им тази вечер, той заминаваше, изоставяше я.

Значи толкова струваха приказките му за любов! Дали всичко не е било само преструвка, за да я вкара в леглото?

Тя потисна сълзите си. Нямаше да се разплаче пред него. Той не заслужаваше сълзите ѝ. Бен затвори телефона и погледна Хю.

— Беше майка ми. Лекарите са казали, че положението на татко съвсем се влошава, остават му само няколко часа. Може да умре всеки момент.

Клодия прехапа устни, засрамена от това, което си бе помислила.
Докосна ръката на Бен:

— Съжалявам.

— Благодаря — стисна ръката ѝ той.

Лицето на Хю оставаше ледено и безизразно.

— Нищо ли няма да кажеш? — попита го с горчивина Бен. — Той умира. Това нищо ли не значи за теб?

Хю излезе от стаята, без да отрони дума, отиде в кабинета си и затръшна вратата.

Бен остана, загледан след него. Лицето му бе болезнено бледо и под очите му имаше сенки.

Клодия си спомняше какво е да умира някой от родителите ти. Бе като ампутация, сякаш част от собственото ти тяло си отива, оставяйки сянка в душата ти. Болезнено напомняне, че всеки е смъртен, усещане, че си по-стар, че вече никога няма да бъдеш цял.

— Трябва да тръгвам — промълви той замислено.

— Разбира се, майка ти се нуждае от теб.

Той я целуна страстно.

— Защо не дойдеш с мен? Хю е прав, трябва да се махнеш оттук за известно време. Ела с мен, ще се запознаеш с близките ми. Искам да те опознаят.

— Моментът не е подходящ, Бен. По-късно с удоволствие ще се запозная с тях, но не мога да се натрапвам сега, в скръбта им. Майка ти ще се нуждае от теб. А и аз не мога да оставя Хю. Тревожа се за него, страхувам се, че може да му се случи нещо.

Той въздъхна.

— Добре, поговори с него, опитай да го убедиш да дойде в Англия или поне да се обади на майка ми, да ѝ каже, че прощава на баща ми. Моля те, опитай.

Тя кимна, макар да осъзнаваше, че няма вероятност Хю да се съгласи или дори да я послуша. Бен погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам. Ще се опитам да си намеря билет за следващия полет. Ще ти се обадя.

Тя го изпрати до външната врата. Двамата се целунаха в сенките. Дали щеше да го види отново?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Париж
1940

Това му се стори най-дългата, най-студената, най-скучната зима през живота му.

— Мразя това чакане — оплака се на Уолис. — Предпочитам бойните действия да започнат утре. Може би тогава ще ми възложат някаква работа. Омръзна ми да седя зад бюрото си или да обикалям по инспекции, а после да пиша отчети, които никой не чете.

Тя лежеше на един шезлонг, подпряла глава на куп копринени възглавнички, четеше някакъв американски вестник и дори не вдигна поглед към него. Колко прекрасна изглеждаше — застинала като за снимка, въпреки че бяха сами. Всичко у нея бе идеално — косата, лицето, тялото. Напомняше му за майка му, която винаги бе с перфектна фризура, елегантна и стилна. Уолис обаче нямаше да се зарадва, ако ѝ кажеше това. Тя мразеше майка му, както можеше да се очаква, след като тази жена бе отказала да се запознае с нея.

— Но защо? — бе попитал той настойчиво. — Защо не искаш поне да се запознаеш с нея? Как можеш да прецениш що за човек е, без да си я виждала?

— Знам що за човек е тя, Дейвид. Евтина авантюристка. Ако наистина се ожениш за нея, ще бъдеш третият ѝ жив съпруг.

Тези думи го нараниха прекалено силно и той не продължи да настоява. Тръгна си, така разтреперан от гняв, че едва ходеше.

Уолис се прозя и погледна часовника си:

— Като говорим за щаба, не трябваше ли да си там преди половин час?

— Тръгвам. — Той отиде да я целуне, но тя отмести глава.

— Дейвид, току-що си сложих червило.

Той докосна с устни косата ѝ и си тръгна като смъртен ученик. Майка му винаги го караше да се чувства така — тромав и несръчен.

Когато Уолис се държеше хладно с него, това разваляше настроението му за целия ден.

А този ден трябваше да посети британския Главен щаб. Лорд Горт го представи на повечето командващи и офицери и подчинените им. Хари, херцогът на Глостър, също обикаляше военния лагер.

Заради мълчаливия му и затворен характер между двамата никога не бе съществувала близост, каквато имаше между Дейвид и Бърти или Джордж. От четиримата братя Хари най-много приличаше на баща им. Беше набит, пълен, с изпъкнали сини очи, дълъг нос, големи уши и мустак, с който изглеждаше много по-стар.

Баща им смяташе, че военното възпитание се отразява добре на момчетата — командваше ги, изискваше пълно подчинение, подиграваше им се и ги дразнеше безмилостно.

Всички се плашеха ужасно от пристъпите му на гняв, от суровия поглед, изпъкналите му сини очи и от гръмовния глас, но Хари бе избрал да имитира държането на баща си. Военната служба му харесваше, беше стриктен и вманиачен на тема военни чинове и отличителни знаци. Сега двамата не си казаха почти нищо, докато се разхождаха из лагера, придружавани от група офицери, които отговаряха на въпросите им.

Хари спря да поговори с един стар приятел. Дейвид продължи с командира на полка, който му разказваше как неговите момчета играли футбол с отбор от френски войници предната седмица.

Неколцина от войниците на пост му отдадоха чест и Дейвид им отвърна машинално. Всички тези действия бяха негова втора природа: след толкова години, прекарани в армията, като престолонаследник, а след това и като крал, той бе свикнал да отговаря винаги когато му отдаваха чест.

Два дни по-късно го извикаха в щаба и му направиха рязка забележка, че не би трябвало да отговаря, когато козируват на брат му.

— Херцогът на Глостър има същия чин като вашия, но тъй като е член на кралското семейство, старшинството е негово. Той е по-висш офицер от вас — при всички обстоятелства! Ясно ли е това? Знаете много добре, че отдаването на чест е предназначено за най-старшия офицер и само той отвърща на поздрава. Следователно войниците са козирували на него, а не на вас. Запомнете това за в бъдеще, ако сте в негово присъствие или на друг, по-старши офицер.

Той се взря в мъжа от другата страна на бюрото. Лицето му пламна от унижение и гняв. Очите му забелязаха тържеството в погледа отсреща, радостта на този човек, че има възможност да го скастри.

Копеле! — помисли си Дейвид. — Копеле! Всички са копелета. А не можеше дори да му отвърне, бе прекалено поразен от наглостта.

Нуждаеше се от Уолис, която винаги успяваше да го успокои. С кого друг би могъл да поговори?

Когато се върна в къщата на булевард „Суше“ обаче, се наложи да я изчака да се освободи, защото тя имаше гости — един американец и съпругата му, дебела блондинка с черна сламена шапка и бяла рокля. Още по-дебелият ѝ съпруг носеше най-отвратителния костюм, който Дейвид бе виждал. Платът, кройката, моделът го накараха да потрепери от отвращение.

— Откъде сте, господин Мейсън?

— Хари и съпругата му са от Мериленд! — съобщи му Уолис с очи, потънали в носталгия. — Познавали са семейството на баща ми. Спомняш ли си, като ти разказвах за къщата на Престър Стрийт и за баба ми Уорфийлд? Семейство Уорфийлд бяха каймакът на висшето общество в Мериленд, а баба ми беше кралицата на това общество. Най-много от всичките си роднини обичах нея и леля Беси.

Много пъти бе слушал за семейство Уорфийлд и тяхното положение в обществото. Уолис явно вярваше, че те са били нещо като кралското семейство във Великобритания.

Господин Мейсън заговори нетърпеливо:

— Аз съм в оръжейния бизнес. Тук съм, за да подпиша голям договор с френското правителство. Не бихме дръзнали да посетим съпругата ви, но ви носим съобщение от един общ приятел — Чарлс Бедо, който, както знаете, е в същия бизнес. Видяхме го миналата седмица в Ню Йорк и той ни предаде писмо за вас.

— Много мило от ваша страна. — Той пое чашата вино, което Уолис му подаде, надявайки се ръката му да не се разтрепери. Трудно му бе да любезничи с непознати, когато се чувстваше така разстроен.

Те останаха цяла вечност, а Уолис бе толкова доволна да види свои сънародници и да чуе американска реч, че продължаваше да разговаря с тях, въпреки че никой не умееше по-добре от нея бързо да прекратява подобни срещи и да се отървава от досадни посетители.

Накрая все пак те си тръгнаха и тя отиде да ги изпрати до вратата, където се застоя още дълго и продължи да се смее и да бърбри с тях, въпреки мразовития зимен вятър. Дейвид потрепери от студеното течение, въпреки че лицето му продължаваше да гори.

Високите ѝ точета затракаха по коридора към него, но когато той се обърна да я погледне, откри, че на лицето ѝ е изписано ледено изражение.

— Трябваше ли да се държиш толкова хладно с тях? Смятах да ги поканя на вечеря, но ти демонстрира съвсем недвусмислено, че нямаш търпение да си тръгнат. Хората не са глупави, усетиха, че присъствието им не ти е приятно.

Когато бе в такова настроение, той се плашеше от нея и затова се престори на учуден:

— Надявам се, не съм показал, че...

— Показва чувствата си съвсем ясно! Беше груб, ужасно груб. Аз ги харесах, толкова ми беше приятно да си поговоря с някого за Мериленд, за роднините си, да чуя клюки за стари приятели. А ти се появи и започна да се мусиш. Съсипа приятната атмосфера.

— Не очаквах да сваря посетители. Искях да бъдем сами. — Гласът му трепереше, а ръцете му бяха станали, леденостудени.

— Предполага се, че си научен как да общуваш с непознати, как да бъдеш мил и любезен с всички, независимо от социалното им положение, но това май не се отнася за американците. — Сарказмът ѝ бе съвсем очевиден.

Той възрази, още по-разстроен:

— Знаеш, че не е вярно! Обикновено ми е приятно да разговарям с американци, но... — Преглътна буцата в гърлото си и очите му се напълниха със сълзи. — О, Уолис... от часове чакам да поговоря с теб, да ти кажа какво ми причиниха. — Коленичи до нея и опря глава върху идеално лъснатата ѝ обувка, за да покаже колко съжалява за държането си. Когато тя бе в такова настроение, единственият начин да се сдобие с прошката ѝ бе да се държи като неин роб. — Моля те, моля те, прости ми, ако съм те обидил. Знаеш, че никога не бих го направил нарочно. — Чу се сподавено ридание, после още едно. Той целуна изящния крак в обувката.

Тя докосна с ръка брадичката му, повдигна главата му и се взря в пълните със сълзи очи.

— Прощавам ти. Сега стани и ми кажи какво се е случило.

— Ттт... той... мм... ме извв... извика. — Не можеше да се овладее и да спре да заеква. Брат му, Бърти, заекваше така постоянно. Веднъж бе чул Елизабет да казва, че Бърти заеква, защото се страхува от майка им и баща им. Родителите им караха Бърти да се чувства тромав и нескопосан, сякаш се бе провалил напълно. Той се страхуваше да проговори, за да не сбърка нещо, и затова винаги заекваше. На Дейвид също понякога му бе трудно да говори, когато бе изплашен, а на моменти Уолис го ужасяваше.

Тя постави пръст на устните си:

— Шшшт. Тихо. Чакай, поemi си дълбоко дъх, после говори. Няма нужда да бързаш. Ще изчакам да се успокоиш.

Той се притисна към топлото ѝ тяло, усети уханието ѝ и го вдиша дълбоко. Като момче винаги мечтаеше майка му да го прегърне така.

Майка му бе толкова красива, с руса коса и сини очи, които придобиваха цвета на лятно небе, когато се усмихваше. Той си представяше как седи в скута ѝ, как тя го милва и целува, но това никога не се случваше. Дори и когато някой от тях бе болен. Тя следеше дали за тях се полагат възможно най-добрите грижи и се държеше като главна сестра в болница с колосана бяла одежда и надменна усмивка, която минава от стая в стая, раздава лекарствата, но никога не проявява любов или привързаност.

Пое си дълбоко дъх. Успя да се овладее и разказа на Уолис какво се бе случило.

Тя не може да повярва.

— И всичко това само защото си отвърнал на едно козируване? Не разбирам защо да не го направиш, щом ти отдават чест?

— Мислех, че козируват на мен! Отвърнах съвсем машинално. Но копелето се възползва от това и си достави удоволствието да ме унижи, да ме накара да чуя къде ми е мястото. Не ми стига, че Бърти ме пренебрегва постоянно и не отговаря на обажданията ми. Сега и Хари иска да ми натрие носа, да демонстрира, че е по-важен от мен, защото има кралска титла. Скоро ще трябва да се моля на собствения си адютант.

Уолис също бе побесняла:

— Как смеят? Прав си, доставя им удоволствие да те унижават! Но за мен ти все още си крал и винаги ще бъдеш!

Тя погали косата му, целуна го нежно, нашепна му успокоителни думи. После се изправи, накара го да седне на стола ѝ и се настани в скута му. Прегърна го силно и топлината на тялото ѝ постепенно прогони мрачните му мисли.

Един час по-късно той прочете писмото от Чарлс Бедо, което семейство Мейсън му бяха донесли.

— Чарлс се връща в Париж следващата седмица! Кани ни на вечеря в „Риц“, ще бъдем само тримата. Искане да говорим за нещо важно. Казва да не му се обаждаме в хотела преди това, защото е сигурен, че от френското разузнаване ще подслушват телефона му. Твърди, че телефонистката в хотела била техен агент.

— Чудя се дали не подслушват и нашите разговори?

— Ако открия, че го правят, ще вдигна скандал! — Но гласът му не звучеше съвсем уверено. Каквото и да казваше, кой щеше да му обърне внимание? Той нямаше никаква власт. Тази мисъл се забиваше като отрова в кръвта му.

— Понякога се чудя дали и собствените ни слуги не ни шпионират — намръщи се Уолис.

Той започваше да вярва в това. Дори и Фрути Меткалф вече не бе такъв приятел, както по-рано.

— Дори и Фрути — прошепна той и Уолис го погледна напрегнато.

— Колко пъти съм ти казвала, че според мен той е изпратен при нас от тайните служби.

Той въздъхна:

— Никак не ми се иска да се окажеш права. Познавам го от толкова време. Приятели сме от години.

— Когато беше престолонаследник, може и да ти е бил верен. Когато стана крал, също. Но сега вече не може да се възползва от теб. Ти нямаш нито влияние, нито власт.

Той с мъка преглътна горчивата истина. Нямаше влияние. Нямаше власт. Вече нямаше истински приятели. Когато се отказа от короната, те всички го бяха изоставили. Уолис бе права.

Една седмица по-късно вечеряха с Чарлс Бедо, който бе пристигнал от Америка същата сутрин и изглеждаше доста изморен.

— Пътуването бе ужасно. Всички се страхувахме да не ни атакуват от някоя подводница. Презокеанските пътувания вече не са

като едно време. Никакъв блясък. Войната си е война, дори и на кораба. — Той огледа фоайето на „Риц“ и въздъхна. — Поне тук всичко изглежда постарому.

Сервитьорът им поднесе шампанско и Чарлс нетърпеливо грабна чашата си.

— Определено се нуждая от питие.

В малкия бар един пианист свиреше джаз и веселите звуци достигаха и до ресторанта. Отвъд градината му отекваше движението по парижките улици.

Всичко изглеждаше същото като предишната година. Тук човек би могъл да забрави за войната. Единственото, което напомняше за нея, бяха черните завеси на прозорците, които се спускаха при въздушни атаки.

Сервитьорите бяха дискретни, както винаги. Посетителите на ресторанта се усмихваха доволно. Кой би помислил, че Франция е във война?

Поговориха непринудено за парижките светски клюки, за модата, за общи приятели.

— Предполагам, че сте доста зает покрай армията? — попита Чарлс, след като изядоха гъшия дроб, сервиран върху пасирано зеле с масло.

И Дейвид, и Уолис хапнаха съвсем малко, въпреки че харесаха ястието. Както казваше Уолис, човек не може да е прекалено богат и прекалено слаб. Затова ядяха малко, но държаха храната им винаги да е първокласна.

— Не ми говори за армията — оплака се Дейвид.

— Нещо не е наред ли? — попита Чарлс и го погледна замислено.

— Французите са ненормални. Седят в окопите и чакат немците да ги нападнат. Насочили са всичките си оръжия в една и съща посока. Ако немците нападнат от друго място, с Франция е свършено.

— Тук храната е невероятна, както винаги. Войната не е променила това — отбеляза Чарлс, когато сервитьорите им поднесоха патица от Ла Брезе, идеално стотвена, крехка, с розово месо, сервирана в сос, подправен с естрагон.

Чарлс настоя да плати сметката, така че те го поканиха на вечеря в дома си след два дни. Той бе единственият им гост. След вечеря

седнаха в хола на кафе и ликьор и си пузнаха френска танцова музика по грамофона. Бяха приближили столовете си един до друг. Чарлс говореше съвсем тихо и млъкваше всеки път, когато му се стореше, че край стаята минава някой прислужник. Черните завеси бяха спуснати и външният свят бе напълно изолиран, чуваше се само воят на зимния вятър между замръзналите клони на дърветата в градината. Когато Чарлс пристигна, навън валеше сняг на парцали.

— Така ми се иска да бяхме на Ривиерата! — промълви Уолис и потрепери въпреки буйния огън в камината. — Мразя студеното време. О, Дейвид, спомняш ли си колко горещо бе в Унгария, когато бяхме на меден месец в ловната хижа на Чарлс? Още сме ти благодарни, че ни предложи да идем там, Чарлс!

— Удоволствието бе изцяло мое. Надявам се скоро пак да мога да съм ви полезен. Войната няма да трае вечно!

— Слава богу! — възкликна Уолис. — Кога смяташ, че ще бъде нападението?

— Не преди пролетта. Зимата не е добра за водене на война. Ако бях на ваше място, щях да се върна в Южна Франция преди Великден. После Париж няма да е особено безопасно място.

Уолис погледна Дейвид.

— А Негово кралско височество? Какво да прави той? Очакват от него да стои с полка си. Ако тръгне с мен, може да го арестуват.

— О, сигурно ще го направят — изскърца със зъби Дейвид. Това ще им хареса невероятно: да го изпратят в Англия под стража, като престъпник. Вече се чудеше дали не го бяха запланували още преди началото на войната.

— В такъв случай той трябва да остане в полка си и да изчака подходящия момент, в който да се присъедини към вас. Каквото и да прави, не трябва да се връща в Англия. Ако го поканят, под какъвто и да било предлог, дори и ако го викат брат му или майка му, не трябва да отива. Това би било много опасно. Може като нищо да се озове в затвора „Тауър“.

— Не биха дръзнали да го направят! Хората няма да им позволят!

— Хората няма да разберат. Няма да кажат на никого. Дейвид просто ще изчезне. Имало е достатъчно подобни случаи в миналото, не

забравяйте. Бивши крале, които са се озовавали в „Тауър“, за да бъдат екзекутирани.

Уолис ахна невярващо:

— Екзекутиран?

Чарлс Бедо сви рамене.

— По време на война може да се случи всичко — обясни саркастично. — В края на краищата те сигурно се страхуват, че може да се върнете и да поискате трона. Единственият начин да са сигурни, че това няма да стане, е да ви изпратят на разстрел в „Тауър“. Щом Франция падне, Англия ще я последва. Ваше височество, изключително важно е да останете тук, във Франция, за да сте готов, когато ви призоват да заемете отново мястото си на престола на Англия.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Франция

1999

Полицайте пристигнаха на следващата сутрин, за да потърсят отпечатъци и да направят снимки. Разпитваха Клодия половин час, после говориха с Хю и Луиз. Доста се ядосаха, когато разбраха, че Бен вероятно е напуснал Франция.

— Получи спешно обаждане от майка си — баща му може да умре всеки момент, трябваше да си отиде у дома — обясни им Клодия.

— Трябвало е да остане, докато говорим с него!

— Винаги може да дойде отново, за да вземете показанията му — увери ги Хю. — Той ми е племенник, няма да е проблем да се свържете с него.

Това ги поуспокои, особено след като не откриха никакви отпечатъци и разбраха, че нищо не е откраднато. Веднага класираха случая като неособено важен за разследване.

— Често се връщат отново, ако не са успели първия път, така че бъдете нащрек и не забравяйте да спускате щорите, преди да се е стъмнило.

— Няма, не се притеснявайте — кимна Хю. — Втори път няма да се опарим.

— Точно така. Вашето име и адрес не бяха ли в бележника на мъжа, който бе застрелян на плажа преди няколко дни?

— Застрелян? Мислех, че се е удавил.

— Не, беше прострелян в главата. Мислим, че може да е бил престъпник. Ако онова е било списък на подходящи къщи за обир, може би партньорът му е опитал да ограби дома ви. Ще трябва пак да поговорим с него. Да видим къде е бил снощи.

След като полицайте си тръгнаха, Хю се качи в кабинета си, а Клодия седна да изпие чаша кафе. Телефонът иззвъня. Тя изтича да го вдигне с надеждата да ѝ се обажда Бен, но се оказа Зигфрид, който звучеше много разтревожен.

— Имаме проблем. Пати загуби месечните счетоводни книги. Носеше ги със себе си, защото ги попълваше. Сложила ги в една голяма черна чанта и някой откраднал чантата.

Клодия изпъшка.

— Ама че работа! Сигурна ли е, че не я е забутала някъде у тях?

— Не, един моторист грабнал чантата от ръката ѝ, докато вървяла през Монмартр. Наистина са загубени. Какво да правим? Черновите на сметките също бяха там, дневникът на заявките, всичко. За щастие знаем, че за днес нямаме поети ангажименти, но имаше нещо за събота.

— Добре, ще се върна — реши Клодия. — Ще опитам да взема полет днес следобед. До скоро!

Тя позвъни на летището в Ница и си направи резервация за полета в четири часа, после се качи в стаята си да събере багажа.

Докато слизаше по стълбите с пътната чанта, срещна Хю. Той изгледа въпросително чантата.

— Реши да приемеш предложението ми за почивка ли?

— Не, трябва да замина за Париж по спешност. — Разказа му за кражбата. — За щастие имам копия на счетоводните книги в апартамента си, но ще трябва да поговоря с Пати и Зигфрид, да видя банковите извлечения и да проверя заявките. Не искам всичко да се обърне с краката нагоре само защото са откраднали чантата на Пати.

— Може би няма да е зле, ако останеш в Париж известно време. Там сигурно ще е по-безопасно за теб.

Тя поклати глава.

— Не, ще остана само колкото се налага. После ще се върна тук. Предполагам, ще ми отнеме само два-три дни.

— Честно казано, ще ми е по-спокойно, ако не си тук.

Тя го целуна по бузата.

— А на мен ще ми е по-спокойно, ако съм сигурна, че не си в опасност, така че ще се върна.

Всъщност Клодия се забави в Париж по-дълго, отколкото очакваше. Отне ѝ три дни да подреди всичко във фирмата си. Пати се бе справила много добре с ежедневната работа и педантично бе изпращала всички чекове в банката, но със загубата на счетоводните книги бе предизвикала пълна бъркотия, защото така не бяха сигурни на кои от доставчиците са платили предната седмица и на кои — не.

Четири дни по-късно Клодия пътуваше в самолета за Ница. Оттам взе такси до Антиб и пристигна в едно прекрасно лятно утро. Луиз ѝ направи чай и двете седнаха да си побъбрят в градината.

— Нищо не се е случвало, откакто замина. Само дето Бен се обади по телефона на Хю.

— Баща му? — попита Клодия разтревожено и Луиз кимна.

— За съжаление починал е, но Бен е успял да пристигне навреме, за да го види жив. Това е било поне малка утеха, предполагам. — Луиз я погледна лукаво. — Искаше първо да говори с теб, но му казах, че се е наложило да заминеш за Париж по работа и че ще се върнеш скоро. Звучеше доста разочарован.

Хю се зададе откъм къщата.

— Ето те и теб! Нали ти казах да останеш в Париж!

— И аз ти казах, че ще се върна, за да те държа под око!

Той се намръщи.

— Успя ли да се справиш с проблемите?

— Надявам се. Пати се извини хиляда пъти, но всъщност вината не е била нейна. Полицайте намерили чантата в една кофа за боклук, заедно с разкъсаните ни книги. Защо просто не са ги оставили в чантата? За какво им е трябвало да ги късат?

— Злоба. Чиста злоба. Джебчиите мразят хората, които имат нещо повече от тях — било пари, работа или кредитни карти. Затова задържат нещата, които ще им свършат работа, и съсипват всичко останало. — Хю погледна часовника си. — В колко часа ще обядваме, Луиз?

— След десет минути, не се тревожи! Навън или вътре?

— По-добре тук, такъв чудесен ден е. Бялото вино изстудено ли е? Ще си наляя една чаша, докато чакаме.

— Аз ще го донеса. — Клодия последва Луиз в къщата. Там постави върху една табла чаши и бутилката шабли, което се изстудяваше в хладилника.

Двамата с Хю бъбреха и отпиваха от виното. Изядоха с удоволствие простичкия обяд, приготвен от Луиз — домати с моцарела, нарязани на тънки филийки и подредени като ветрило, поръсени с пресен босилек, съомга с лимон, задушени пресни картофи и зелена салата.

— Погребението на бащата на Бен минало ли е вече? — попита тя предпазливо.

— Вчера — отвърна Хю с равен, студен глас.

Не се осмели да попита нищо друго, усещаше, че той не желае да говори с нея по този въпрос.

Два дни по-късно Хю предложи на Клодия да обядват в Кан. Бе прекрасен ранен следобед, много горещ, но с приятен хладен бриз откъм морето.

Хю остави колата на скъпия паркинг до пристанището и двамата тръгнаха пеш към „Кроазет“ — булеварда с хотелите, скъпите жилища и луксозните магазини с вълшебни имена, като Диор, Шанел, Армани.

Сезонът още не бе в разгара си, така че градът не бе задръстен от хора и коли, но движението тук бе натоварено по всяко време на годината и им се наложи да почакаат доста, докато успеят да пресекат булеварда.

Зад тях някой извика:

— Хю? Хю Хепбърн?

Клодия понечи да се извърне и усети как Хю се напряга. Тя стрелна поглед към него. Напълно безизразно, лицето му се обърна към кея.

Гласът идваше откъм голяма бяла яхта, завързана наблизко. На палубата стоеше висок мъж с посребрена коса.

— Значи най-накрая се появи лично, Роджър — каза Хю ледено.

Мъжът се засмя, сякаш Хю се бе пошегувал.

— Е, нали знаеш, че по това време обикновено обикалям Средиземноморието. Ела на борда да пийнем и да хапнем по нещо. Сам съм, компанията ти ще ми достави удоволствие.

— Благодаря, но сме тръгнали да обядваме в ресторанта отсреща.

— Мога ли да се присъединя към вас в такъв случай?

Хю погледна Клодия:

— Ще имаш ли нещо против?

Тя поклати глава, несигурна какъв отговор очаква от нея Хю.

— Това е кръщелницата ми Клодия Гийон — представи я на мъжа Хю.

— Очарован съм да се запознаем, Клодия. — Той погледна към другия мъж на палубата. Висок, силен на вид, с безупречно бели шорти и риза. Онзи се преструваше, че полира вече излъскания месингов парапет, но от време на време хвърляше бързи погледи във всички посоки, като куче пазач, подушило опасност.

— Тим, слизам на брега. Ще съм в ресторанта отсреща.

— Да, сър. — Безизразно лице, остър поглед. Моряк ли беше? Не приличаше на такъв.

Докато пресичаха улицата, Хю попита:

— Предполагам, че това беше бодигардът ти? — Роджър кимна.

Защо Роджър Морел се движеше с бодигард? Някой богаташ ли беше? Щом имаше толкова голяма яхта, сигурно бе доста заможен.

— Как е баща ти? — попита Хю и Роджър въздъхна.

— Здравето му е много крехко, но е цяло чудо, че е още жив. Получи удар преди двайсет години. Повечето хора не биха го преживели, но не и той. Оттогава почти не става от леглото. Години наред не можеше да говори и да се движи. Постепенно възвърна речта си.

— Чудесно — каза Клодия, трогната.

Той ѝ се усмихна:

— И ние много се зарадвахме. Разбира се, невинаги е с ума си. Понякога е съвсем объркан. Това е проблемът. Наели сме сестра да се грижи за него. Трябва някой постоянно да го наглежда. Синът ми, Гай, седи с часове при него, удивително търпелив е.

Сервитьорът донесе менюто и записа поръчките им за пиене. Хю попита:

— Колко деца имаш, Роджър?

— Три. Гай е най-големият, той е историк. Пише книга за семейството ни. Имам и две момичета, вече са омъжени. Клариса роди момче миналата година и го кръсти Стивън — на баща ми.

Хю погледна Клодия.

— Бащата на Роджър е генерал, служил е тук, във Франция, по време на Втората световна война. Генерал Морел. Един от нашите герои от войната.

Роджър се взря в пристанището, яхтите и синьото небе над тях. Тим още стоеше на палубата и ги наблюдаваше.

— Той помни ли още войната? — попита Хю и Клодия долови лекия сарказъм в гласа му.

На повърхността всичко изглеждаше съвсем безобидно — размяна на любезности между приятели. Но за какво говореха всъщност?

— Години наред не си спомняше нищо — отвърна Роджър спокойно. — Мислехме, че е получил сериозно увреждане на мозъка, но напоследък започна да си спомня разни неща от миналото. Всъщност само за това говори — за миналото. Има отделни проблясъци, но все пак... някои дни е по-добре, в други сякаш рухва стремително.

— Учудвам се, че не си в Лейлъндс. Бих предположил, че ще искаш да си с него възможно най-много, щом би могъл да умре всеки момент.

Клодия се изненада от този рязък упрек към мъжа, чийто баща умираше. По изражението на Роджър отгатна, че той е засегнат от забележката на Хю, но гласът му си остана спокоен.

Равен и спокоен като на политик, овладян, свикнал да прикрива чувствата си.

Как би могъл някой да се довери на подобен човек? — помисли си тя изведнъж. Как би могъл някой да отгатне какво всъщност се крие зад усмихнатото му лице?

— Прекарвам с него цялото си свободно време, понякога съм там по цели седмици. Но не мога да пренебрегна работата си, знаеш това. По време на парламентарните сесии трябва да съм в Лондон. Много съм зает. Ходя в Лейлъндс винаги когато мога, но преди две седмици изкарах грип. Последница от стреса, така каза лекарят. Чувствах се изтощен, имах нужда от почивка, от промяна на въздуха, ако щеш. Оставих сина си да се грижи за баща ми. Звъня им всеки ден, за да научавам как е. — Той замълча и на спокойното му лице изведнъж се изписа гняв. — Много обичам баща си!

Хю се намръщи.

— Знам, че е така. Винаги сте били сплотено семейство.

— И няма да позволя нищо да го разтревожи и нарани, Хю.

Погледите им се срещнаха за миг и напрежението помежду им нарасна. После Хю се обърна към Клодия и й каза:

— Роджър е член на британското правителство.

Тя се канеше да го попита кое точно министерство оглавява, но в този момент пристигна сервитьорът и им поднесе замразения плодов сироп. Добре са го направили, помисли си тя, като погледна кристализираната портокалова смес и изящните листенца, поставени за украса. Бяха сложили лимон, портокал и грейпфрут, откри тя, след като го опита.

— И е много амбициозен — добави Хю тихо, когато сервитьорът се отдалечи. — Нали така, Роджър? Надяваш се някой ден да стигнеш до самия връх. Винаги си се стремил настървено към успеха, дори и в училище. Това ви е семейна черта, нали? Наследил си я от баща си. А като те познавам, не се съмнявам, че ще се добереш до върха. Каквото и да ти коства, каквото и да се наложи да направиш.

Клодия ги гледаше, озадачена и несигурна. Усещаше, че си разменят някакви съобщения, но продължаваше да не ги разбира. Дали Хю просто се присмиваше на Роджър, или го заплашваше? И с какво?

— Баща ти също е все още жив. Видях го неотдавна, точно преди да замина — каза Роджър. — Здравето му обаче е доста крехко, а смъртта на Рейф явно е била тежък удар.

Клодия се напрегна и се вгледа в Хю, опитвайки се да отгатне как му се отразява споменаването на брат му. Лицето му бе бледо, но безизразно.

— Не си ходил на погребението, доколкото разбирам? — попита Роджър.

Хю поклати глава.

— Не си. И баща ти предполагаше, че няма да се появиш. Когато му казах, че ще пътувам насам и че може да те срещна, помоли ме да ти предам нещо. Исква да помниш, че човек трябва да бъде предан първо на семейството си.

— Дори когато самото семейство те е предало?

— Семейството винаги е на първо място.

— Дори преди краля и родината ли, Роджър? — Сарказмът му се бе върнал, но другият мъж отговори бързо и сърдито:

— Очевидно ти смяташ така — в края на краищата нали смени родината си и се премести във Франция преди толкова много години. Продължаваш да живееш тук. Или смяташ да се върнеш у дома някой ден?

— Не. Сега Франция е моят дом.

— Можеш да изоставиш семейството си, Хю, но не можеш да го замениш. Човек си остава такъв, какъвто е роден. Ти си англичанин. Такава кръв тече във вените ти.

Хю се усмихна иронично:

— Искаш да кажеш, че предателството е в гените ми, в кръвта? Да, сигурно е така.

— Някой не беше ли казал, че патриотизмът е последното убежище за мошениците?

— Доктор Джонсън, но той със сигурност би се съгласил, че истинският патриотизъм започва с преданост към приятелите и семейството. Ако предадеш тях, няма да се поколебаеш да предадеш и родината си.

Лицето на Роджър Морел почервения от гняв.

— Аз не бих предал родината си. Не бих предал, когато и да било. Обичах жена си. Не се ожених повторно, когато тя почина. Преди да си ме попитал, ще ти кажа, че нямам любовница. И със сигурност не бих предал родината си.

Замълчаха, после Хю някак омекна:

— Наистина не си представям, че можеш да предадеш някого. Сигурен съм, че си добър син и баща.

— Надявам се да е така. Моето семейство е моят живот.

— Тогава как би се почувствал, ако някой нахлуе в апартамента ти, претърси навсякъде, а после набие и изнасили дъщеря ти?

Клодия задържа дъха си, разтреперана. Недей, искаше ѝ се да извика на Хю. Не му говори за това! Не мога да понеса да се говори за това!

Роджър не я погледна. Гласът му бе съвсем спокоен:

— Бих се разгневил ужасно. Бих побеснял.

Сервитьорът се появи с основните им ястия. Настана мълчание. Клодия се взря в порцията си заек с горчица. Боцна едно парченце с вилицата си и го опита като професионален дегустатор. Заекът бе идеално сготвен, а сосът с дижонска горчица бе ароматен и леко лютив. Вкусно, заключи тя, но знаеше, че би могла да го приготви по-добре.

Когато приключиха с яденето, Роджър попита:

— Ще искате ли десерт?

Клодия и Хю поклатиха глави. В менюто имаше само банални пудинги, шоколадов мус, крем карамел и ябълкова тарталета. Навярно ги купуваха от друго място. Човек можеше да открие същите десерти по цялото крайбрежие.

— Тогава елате да пием кафе на яхтата. Не можем да говорим тук, Хю. Прекалено много хора могат да ни чуят. — Роджър се обърна и направи знак на сервитьора да донесе сметката. — Аз черпя.

— Не, аз ще платя — възрази Хю.

Клодия реши да ги остави насаме. Роджър очевидно искаше да поговори с Хю без чуждо присъствие.

— Ще ме извините ли? Не ми се пие кафе. Искам да си купя някои списания. Ще отида до вестникарската будка на „Кроазет“, после ще седна на някоя пейка наблизко. Ела да ме вземеш оттам, Хю.

— Добре. Купи ми английски вестници, моля те. Каквито имат. — Той ѝ подаде банкнота от двеста франка и тя я пъкна в джоба на дънките си.

Роджър се изправи и ѝ протегна ръка.

— Радвам се, че се запознахме, Клодия. Надявам се отново да се видим. — Замълча за миг и добави, без да я поглежда: — Съжалявам за нещастното ви преживяване в Париж. Дано такова нещо не ви се случи никога повече.

— Дано! — обади се Хю.

Клодия с облекчение ги изостави. Тръгна покрай пристанището, загледана в редиците елегантни скъпи яхти край кея. Власт и пари — това означаваха те, някои от тях струваха милиони долари и се обслужваха от екипажи от по 4–5 човека. Играчки за богаташи. Клодия не можеше да си представи дори колко пари трябва да има човек, за да си купи такава яхта.

От години Хю притежаваше лодка, която държеше на пристанището в Антиб. Плаваха с нея всяко лято, но тя бе съвсем малка в сравнение с яхтите, закотвени в Кан, разбира се. Едва побираше трима човека и каютата бе толкова тясна, че в нея влизаше само Хю. За него лодката не бе символ на богатство или власт — не бе дори играчка. Той я използваше за риболов — хапваха от наловената риба и раздаваха останалото на приятели. Имаше много приятели сред рибарите. Но напоследък те оредяваха все повече. В морето наоколо вече почти не се намираше риба. Рибарските лодки трябваше да

излизат по-навътре в морето и много от рибарите се отказваха. Напоследък все по-често се случваше в Антиб да внасят риба от Корсика или Алжир.

Клодия отиде до вестникарската будка, купи английски вестници на Хю и френски списания за себе си, после застана под дърветата. След няколко минути седна на една пейка близо до автобусната спирка и разгърна първото списание. Лъскавите страници с нови рецепти и красиви илюстрации веднага я завладяха. От време на време в тях попадеше на съвсем нов начин на употреба на традиционни съставки. Днес забеляза една алжирска рецепта за агнешко с мента, кайсии и кускус, комбинирани по странен начин. Звучеше страхотно. Някои от клиентите ѝ в Париж, които напоследък много харесваха кускус, щяха да се зарадват на това ястие. Клодия реши да я залепи в тетрадката си, когато се върне във вилата. В Париж имаше вече десетина от тях.

Обръщаше страницата, когато някакъв мъж седна на пейката до нея. Стори ѝ се, че е прекалено близо и се отмести, без да го погледне. От него се носеше силен мирис — смесица от чесън и тръпчив афтършейв, който ѝ бе смътно познат. Тя се обърна да го погледне отново и усети как нещо убожда ръката ѝ. Извика от болка и изненада. Върху кожата ѝ имаше само малък червен белег.

— Какво ми направи?

— Какво ви става? — отвърна мъжът хладно и тя отново усети тревожното чувство за нещо познато. Беше чувала този глас и преди.

Разтри сърдито ръката си.

— Нож ли беше това? — Не беше го виждала, в това също бе сигурна. Трябваше да се махне надалеч. Понечи да се изправи, но той сграбчи ръката ѝ и рязко я дръпна към пейката.

— Не ме пипай! — Отново опита да се изправи.

Но коленете ѝ бяха някак омекнали и залитна. Мъжът също стана и я прегърна през кръста.

— Зле ли ви е?

Тя се опита да го избута, но движенията ѝ бяха като на изтощен плувец. Какво ѝ ставаше? Чувстваше се премаляла и замаяна.

В главата ѝ се надигнаха тревога и страх. Какво ѝ бе направил?

Опита се да тръгне сама, но той насочваше отпуснатото ѝ тяло към една кола, спряна край тротоара, зад автобуса.

Мъжът се наведе и отвори задната врата. Клодия се насили да избяга, но не можеше да разсъждава трезво, камо ли да изпищи или да се бори.

Мислите ѝ се движеха на бавни обороти и тя осъзна, че мъжът не я бе убол с нож, а с игла. Беше ѝ инжектирал някакъв опиат.

Тялото ѝ се катурна странично в колата и тя загуби съзнание.

Тим и Роджър слязоха долу. Хю остана на палубата и се подготви за разговора, който му предстоеше. Знаеше какво ще му каже Роджър и какво ще отговори той. Следващият половин час нямаше да е никак приятен.

Но в момента се наслаждаваше на лекото полюшване на яхтата върху водата, на слънчевата светлина и блясъка на месинговия парапет. От доста време не бе излизал със своята лодка. Бе прекалено зает с новата книга. Двамата с Клодия трябваше да отидат за риба. За него нямаше по-голямо удоволствие от ден, прекаран в морето в началото на лятото, с добър, равен вятър в платната и блеснала от слънчевите лъчи вода.

Всъщност Роджър не бе виновен. Хю му се сърдеше за станалото през последните две-три седмици, но в същото време го съжаляваше. Лош късмет за Роджър — да му се стовари точно това на главата! Сигурно се чувстваше потресен и ужасен.

Мъжът се появи с поднос с кафе и бутилка френско бренди. Остави го на масата и се обърна към Хю с тренираната си усмивка на политик:

— Как го пиеш?

— Черно, без захар.

Роджър наля в две малки чашки.

— Бренди?

— Не, благодаря. Ще трябва да шофирам, забрави ли?

— Тя няма ли книжка? — Той замълча, очевидно напрегайки се да си спомни името. Накрая успя — още един от триковете му на професионален политик — каква ли система използваше, за да се подсеца? Асоциации? Азбуката? — Клодия?

Хю забеляза изражението му. Бе доволен от себе си.

— Проблеми с паметта ли, Роджър? — попита Хю, после съжали, че го е подразнил, защото видя страха и болката в очите на противника си.

— Винаги ми е било трудно да запомням имена. Не е по наследство. Татко загуби паметта си чак след удара.

— Да, разбира се. Сигурен съм, че имаш чудесна памет. Разбира се, Клодия има книжка и шофира добре. Хайде, сипи ми, но съвсем малко.

Двамата седнаха и за миг замълчаха, докато отпиваха от чашите си. Слънцето приличаше в гърба на Хю.

— Върни ми ги, Хю — каза неочаквано Роджър. — Било е толкова отдавна. Всички замесени са мъртви или скоро ще бъдат. Само ще съсипеш репутациите им и ще нараниш още живите.

— Съжалявам, но истината си е истина, Роджър. Хората имат право да научат какво точно се е случило.

— Не бъди толкова принципен! Не го правиш в името на справедливостта! Правиш го, за да си отмъстиш на Хелена. От години търсиш възможност да я нараниш така, както тя нарани теб.

Лицето на Хю се напрегна и преbledня от гняв и болка.

— Това няма нищо общо с нея или със собственото ми семейство!

— Разбира се, че има. Искаш да си отмъстиш на всички. Някога двамата с теб бяхме добри приятели, Хю — как можеш да обърнеш гръб на всичко това? Да ни предадеш?

— Не бих използвал думи като предателство, ако бях на твое място. — Хю бе толкова вбесен, че повиши глас и минувачите по кея започнаха да обръщат глави към тях.

Лицето на Роджър стана тъмночервено.

— По-тихо, дяволите те взели!

— Внимавай какво говориш, Роджър, ако не искаш да изгубя търпението си. — Хю остави чашата и се изправи. — По-добре да тръгвам.

Роджър също се изправи, ръкува се с Хю и хладно добави:

— Това е последното ми предупреждение, Хю. Ако не ми върнеш документите, ще съжаляваш!

— Не ме заплашвай, Роджър. Вече си си навлякъл достатъчно неприятности. Мъжът, когото намериха мъртъв на брега — той

работеше за теб, нали? Клодия го разпозна. Бил е един от двамата, нахлули в апартамента ѝ.

— Не знам за какво говориш! — Лицето на Роджър бе преbledняло и напрегнато до крайност. Той знаеше нещо за убийството. Дали бе по негова поръчка, или някой друг бе убил наемника му?

— Не бих предположил, че си способен на такива насилствени действия, Роджър. Замесен ли е още някой? И двамата знаем, че доста хора биха искали да ме накарат да млъкна. Да не би да съм изправен срещу тайните служби? Или може би френските тайни служби? Сигурно имат достатъчно причини да искат да погребат миналото.

— Какъв глупак си, по дяволите! Задаваш прекалено много въпроси! Опасно е да се завираш в тъмните ъгълчета, не разбираш ли? Прояви малко здрав разум. Или унищожи документите, или ми ги предай.

Хю поклати глава:

— Върви си в Англия, Роджър. Ако нещо се случи, кълна се, че ще разкажа на полицията всичко и след това никоя сила на земята няма да може да върне духа в бутилката.

Слезе по мостика, без да се обръща повече назад. Роджър стоеше на палубата, под яркото слънце. Хю изпита някакво съжаление към него. Той бе добродетелен мъж, попаднал в капана на миналите грехове на собственото си семейство.

Хю взе колата си от паркинга до пристанището и подкара по „Кроазет“, без да поглежда към яхтата на Роджър.

Когато стигна до вестникарската будка, намали. Клодия не се виждаше никъде. Продължи напред, после обърна колата и подкара обратно, поглеждайки към магазините, с надеждата, че ще я зърне, загледана в някоя витрина.

Малко по-напред се бе освободило място за паркиране и той бързо го зае. Започна да обхожда околните улици. Дали не бе тръгнала по Рю д'Антиб, която бе успоредна на „Кроазет“ и по която бе пълно със скъпи бутици? Спря и погледна часовника си. Почти четири! Бе минал един час, откакто бяха излезли от ресторанта. Къде, за бога, бе отишла?

Дали не ѝ се бе случило нещо?

Главата му се изпълни със страхове, от които кръвта му се вледени. Върна се в колата си и подкара край пристанището. Роджър не се виждаше на палубата. Яхтата му се оттегляше в открито море.

Пулсът на Хю се ускори. Спря на забранено място и побягна към кея, но бе прекалено късно. Разстоянието бе много голямо, за да скочи.

Бодигардът, Тим, бе на палубата и съсредоточено навиваше въжето, без да поглежда към сушата.

Хю му извика:

— Накъде сте тръгнали?

Тим се огледа, забеляза го и направи жест към ухото си, показвайки, че не чува добре.

— Закъде сте тръгнали? — извика Хю още по-силно, но в този момент яхтата започна да завива и Тим не му отвърна, само сви рамене и махна с ръка към Ница.

Хю не можеше да повярва. Не биха изоставили такова добро място в Кан, за да отидат до Ница. Никак не бе лесно да намериш добра позиция на кея, а по суша разстоянието между двете пристанища бе съвсем малко. Човек можеше да стигне с кола от едното до другото за около час.

Хю гледеше втренчен яхтата и се чудеше как да постъпи. Може би Роджър се бе отказал и смяташе да се върне в Англия.

Но къде бе Клодия?

Дали не е срещнала някоя стара приятелка и не са отишли да пият кафе? Или пък се е залисала и не е обърнала внимание колко е часът.

Роджър бе умен човек. Не би рискувал да отвлече Клодия. Не можеше да я е качил на борда. Или можеше? Дали не бе стигнал до границата на отчаянието?

Беше заложил прекалено много — кариерата, семейството, целия си живот.

Вилата вече е била продадена на Хю, когато старецът е разказал на сина си защо тази собственост не трябва да напуска семейството. Преди това Роджър получил пълномощно да се разпорежда вместо баща си и той подходил делово — набързо разчистил неуредените въпроси, модернизирал набора от акции, продал къщите, които стояли неизползвани и занемарени.

Когато баща му започнал да се възстановява от удара, Роджър най-после научил истината. Хю можеше да си представи какъв шок е било това за стария му приятел. Роджър бе консерватор и старомоден патриот. Сигурно е бил отвратен от признанията на баща си за действията му преди и по време на Втората световна война.

Колко ли време му е трябвало да осъзнае какво е пожертвал, за да вземе пари в брой?

Когато бяха млади, двамата с Роджър често играеха шах. Бяха равностойни противници, познаваха слабостите и силните си страни. По онова време бяха добри приятели. Хю още харесваше Роджър, но познаваше начина му на мислене и знаеше, че е способен на безмилостни действия. Роджър бе способен да отвлече Клодия. Но дали го бе направил?

Ако я бе отвлякъл и тя бе на борда на яхтата му, това предоставяше на Хю нова дилема.

Ако се обадеше на полицията да застигнат яхтата на Роджър в открито море, имаше голяма вероятност той да се отърве от нея, преди полицията да го настигне.

Беше способен на такава бруталност, за да се спаси. Щеше да убие Клодия и да я изхвърли през борда, за да е сигурен, че няма да свидетелства срещу него.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Клодия се събуди с главоболие, гадеше ѝ се. В първата секунда не си спомни какво се бе случило. Опита се да отвори очи, но клепачите ѝ не помръднаха. Опита отново. Завъртя глава и чу някакво прашене. Тогава се сети. Очите ѝ бяха превързани с нещо хладно и стегнато.

Първата ѝ мисъл бе, че са ѝ направили операция на очите.

После откри, че устата ѝ също е залепена. Сега вече бе будна и мислеше трескаво. Къде се намираше?

Спомни си всичко — от мига, в който седна на една пейка в Кан, до момента, когато някакъв мъж бе забил в ръката ѝ игла.

Мислите ѝ продължаваха да препускат. Явно бе загубила съзнание. Не помнеше нищо друго. Сигурно бе припаднала.

Но къде беше сега? Не виждаше и не можеше да помръдне, нито да извика.

Като мумия в гробница, помисли си още по-изплашена. Само дето лежеше настрана, подпряна отзад с възглавница, за да не се претърколи от леглото на пода.

Поне можеше да чува. Не бе напълно откъсната от външния свят. Наблизо тиктакаше часовник. Прозорецът проскърцваше от вятъра. Но не се чуваше никакъв шум от улично движение. Тя съзнателно застина съвсем неподвижно, насочвайки цялото си внимание към звуците. Не се чуваше и морето. Явно бе някъде навътре в сушата. В някое затънтено провинциално място...

Наблизо се чу приглушен глас. Бавно се премести в посока на гласа. Неочаквано главата ѝ се блъсна в стена. Присви се от болка.

Чувстваше се много зле. Не посмя да помръдне повече, но сега чуваше гласа по-ясно. Мъжки, нисък и дрезгав. Тя явно лежеше до стената на съседната стая.

Мъжът или си говореше сам, или разговаряше по телефона. Гласът му звучеше познато, Клодия бе сигурна, че го е чувала и преди.

Не можеше да си спомни къде.

— Хепбърн обади ли се вече? — изръмжа мъжът и устата на Клодия съвсем пресъхна.

Говореха за Хю.

Мълчание, после мъжът попита:

— Още колко трябва да стоя тук? Искам да се махна от Южна Франция и да се върна в Париж възможно най-скоро.

Това бе мъжът, който бе забил игла в ръката ѝ. Но преди това...

Беше чувала този глас и преди.

— Какво да правя с тялото, след като я убия? — попита онзи.

Паниката се надигна в тялото ѝ, помитайки всички мисли и чувства. В главата ѝ отекваше само една дума... „убия, убия“.

Щеше да я убие.

Започна да ѝ се гади. Разтрепери се неконтролируемо. Как щеше да я убие? Дали щеше да я боли много?

Или щеше да стане изведнъж, за секунди? Ако ѝ удареше някаква инжекция, би била по-лесна смърт от другите. Ами ако прережеше гърлото ѝ? Щеше да предизвика агония. Ако я застреляше, всичко щеше да свърши за секунди, но какво щеше да стане, ако тя не умреше веднага, ако той я оставеше да умира бавно и в мъки? Гласът прекъсна трескавите ѝ мисли.

— Не! Тя трябва да умре! За това не може да има спор. Нали ти казах, че видя лицето ми! Няма да я оставя жива, за да ме натопи.

Само да можеше да помръдне! Да се бори, да се бие с него, дори просто да извика за помощ. Но не можеше да направи нищо. Можеше само да лежи и да чака. Да чака смъртта си.

Образът на Бен нахлу в главата ѝ. Не искаше да умира.

Замисли се за силното му, загоряло тяло в сините води на басейна, за това как се бяха любили в стаята ѝ. Прониза я болезнен копнеж по него. Обичаше го. Желаше го от мига, в който го видя за пръв път — на кея на Сена. Тя бе съвременна жена. Вярваше, че знае какво иска от живота и умее да го постигне.

Срещата с Бен я бе върнала към примитивните ѝ инстинкти. Плътта ѝ жадуваше за него. Желаше го с помитаща сила.

Къде бе той сега, в тази минута?

Хю зави по Шьомен де Кръо и намали, загледан в колата, паркирана пред вилата. Наоколо нямаше никой. Беше последен модел тъмносин фиат.

Вратата към двора се отвори още щом Хю се приближи — явно Луиз бе забелязала автомобила му през прозореца.

Той паркира и тръгна по стъпалата, като ги прескачаше две по две. Луиз отвори вратата с развълнувано изражение:

— Той се върна.

— Кой? — Мъжът се втурна край нея, прекоси кухнята и се затича към дневната. Сърцето му биеше до пръсване, стомахът му се присвиваше от страх и тревога.

Дали Роджър бе дошъл лично, за да му постави ултиматума си?

— Как кой! — възкликна Луиз зад гърба му, явно в неведение за това, което се бе случило с Клодия и за причината Хю да е толкова нервен. — Нейният младеж, разбира се.

Той явно бе слушал разговора им, защото в този момент се появи на площадката. Черна риза с разкопчана яка, без вратовръзка, черен панталон, черни обувки.

Отслабнал ли беше? Или бе зрителен ефект от това, че бе целият в черно? Лицето му бе посърнало, под очите имаше сенки от недоспиване, а устните бяха напрегнати.

— Направи ни кафе, Луиз, моля те — помоли Хю.

— Къде е Клодия? — попита тя, като надзърна през прозореца към градината.

Той не й отвърна. Двамата с Бен се изправиха един срещу друг на стълбите като кучета, готови да се хвърлят в бой.

— Какво правиш пак тук? Мислех, че те виждам за последен път през живота си.

— Не отговори на Луиз. Къде е Клодия?

— Махай се от къщата ми! Нямам какво да говоря с теб. — Хю го избута встрани и влезе в дневната, отиде до прозореца и се втренчи в късчето море, което се виждаше между боровете. Тази гледка всеки път бе различна. Денят бе горещ, но сега морето изглеждаше неспокойно, по-тъмно от обикновено, а на небето се скупчваха облаци. Може би се задаваше буря?

Бен заяви през зъби:

— Няма да си тръгна, докато не ми кажеш къде е Клодия.

— Не знам.

— Какво значи това?

Усети тревогата в гласа на племенника. Той се тревожи за нея, помисли си Хю, тя не му е безразлична, явно държи на нея.

Луиз донесе кафето след минута, остави подноса на масичката, но не се върна в кухнята. Хю усещаше присъствието ѝ зад гърба си. Бе чула думите му.

— Нещо не е наред, нали? Нещо се е случило на Клодия? Моля те, кажи ми. Плашиш ме.

— Не исках да те изплаша. — Обърна се към Луиз и се усмихна неумело. — Съжалявам. Разделихме се в Кан и след това не съм я виждал. Може да ни се обади всеки момент, за да отидем да я вземем отнякъде.

— Казваш, че е срещнала някоя приятелка ли? Жан ли? Та тя ще роди всеки момент, толкова е наедряла. Видяхме я в Антиб миналата седмица и Клодия обеща да ѝ се обади и да ѝ гостува.

— Не знам кого е срещнала или къде е отишла. Каза, че отива да пазарува — нищо повече. Но когато отидох да я взема от уреченото място, нея я нямаше. Ние ще си налеем кафето, Луиз. Ти сигурно имаш и друга работа.

Тя се поколеба. Не искаше да ги остави, но сви рамене и се върна в кухнята.

Бен наля кафе и за двамата. Хю седна, взе чашата си и отпи. Кафето опари езика му. Болката бе почти добре дошла. Тя поне бе реална. През целия път от Кан дотук се чувстваше като в сън.

— Най-добре е да ми кажеш всичко — настоя Бен. — Изглеждаш ужасно.

Хю повдигна глава.

— Ти също. Виж се в огледалото. Блед си като мъртвец. — После се намръщи, спомняйки си откъде идва Бен. — Извинявай, шегата ми бе неуместна. Бях забравил.

Брат му бе мъртъв. Този факт наистина го поразил. Смъртта бе окончателна. Никаква възможност за промяна, за прошка, за забора, никога вече нямаше да бъдат братя, както в детството си, когато търчаха заедно по поляните, язدهа понита, ловяха риба, лежаха в тревата и наблюдаваха буболечките и птиците. Рейф бе по-милостлив,

разстройваше се при вида на орел, сграбчил някоя малка птичка в ноктите си.

Бен срещна погледа му.

— Погребахме го преди два дни.

Хю не каза нищо. Дребното, слабо, нежно момче, което бе негов брат, сега бе мъртво. Не можеше да повярва. Така смъртта бе по-близо и до самия него. Потрепери и се втренчи през прозореца. Копнееше да избяга навън.

Бен безмилостно продължи, решен да го принуди да се изправи лице в лице с истината:

— Валя цял ден. Проливен английски дъжд. Типично време за погребение. Всички подгизнахме, докато стояхме на гробището. Намокрихме се до кости и бяхме целите в кал.

— Но какво правиш тогава тук? Не трябва ли да си в Англия? Кой ще говори с адвокатите, кой ще се погрижи за семейната собственост, за финансовите въпроси? Кой ще отговори на писмата със съболезнования? Нима остави всичко това на... нея? Сигурно се нуждае от подкрепата ти.

— Адвокатите ще се погрижат. Платих всички чакащи сметки. А и тя имаше нужда да се махне оттам, да види слънце. Изтощена е. Доведох я тук.

Хю си пое дъх и пребледня:

— Тя е тук? Къде?

— В „Отел дю Жарден“. Оставих я да поспи. Пътуването много я измори, нуждаеше се от няколко часа почивка.

Хю пак се обърна с гръб към Бен.

— Нямам намерение да се виждам с нея. — Гласът му звучеше суров, но не съвсем равномерен. — Да не си посмял да я доведеш в дома ми. Не искам да я виждам, ясно ли ти е?

— Само за това ли можеш да мислиш? За себе си и за чувствата си? Аз мисля за майка си. Доведох я тук, защото виждах, че трябва да се махне оттам, за да не се побърка. Ако я беше видял, щеше да разбере, че е на ръба на пълния срыв. Той умираше бавно, а тя го гледаше. Имаше нужда да смени обстановката, аз имах нужда да видя Клодия. Дойдохме във Франция, за да убием с един удар два заека. През цялото време ужасно се тревожих за Клодия, трябваше да я видя, за да съм сигурен, че е добре.

— Но ти почти не я познаваш!

— Познавам я отскоро, но това не е важно. Обичам я! И е крайно време да ми кажеш какво всъщност става. Виж, Хю, мога да пазя тайна, а мисля, че ти имаш нужда да споделиш с някого. Изглеждаш измъчен и изнервен.

Хю въздъхна:

— Така ли? Сигурно си прав, а може и да помогнеш. — Той се замисли, подбирайки внимателно думите си. — Проблемът е, че при мен има нещо, което един човек иска, и се страхувам да не е отвлякъл Клодия, за да ме принуди да му го дам.

— Клодия отвлечена? — възкликна Бен, а лицето му преbledня като тебешир. — Боже господи, трябва да се обадим на полицията. — Тръгна към телефона. — Трябва веднага да им се обадим.

Хю го дръпна за ръката:

— Чакай. Ако се обадим на полицията, онези може да я убият.

— Да я убият? — Бен го изгледа съвсем шокиран и едва не извика. — Тогава дай на копелетата каквото искат, за бога. Не рискувай живота й!

— Мислиш ли, че бих го рискувал? Просто чакам да ми се обадят и да ми кажат къде и кога да разменим документите за Клодия.

— Какви документи? Само това ли искат? Някакви документи? Мислех, че става въпрос за пари или бижута, за някаква картина или нещо ценно.

— Тези документи са много по-ценни, отколкото можеш да си представиш — каза Хю и му разказа за бурята в нощта, когато майката на Клодия бе починала, за срутения комин и за това, което той бе намерил в развалините.

Бен се намръщи.

— Ако това нещо е било в комина, то е принадлежало на генерал Морел, щом си купил вилата от него.

— Не можех да бъда сигурен чие е, преди да отворя металната кутия и да видя какво има вътре. Това е стара къща. Генерал Морел я е купил едва през 1930. Беше възможно документите да стоят в комина от преди това. Трябваше да ги прочета, за да съм сигурен на кого са принадлежали. А щом ги прочетох, разбрах, че не мога просто да ги предам на семейството на майка ти. Повечето документи са на немски.

Въпреки че не знам немски, веднага разпознах подписа върху някои от тях. Адолф Хитлер.

Бен ахна.

— Хитлер? Но как генерал Морел се е сдобил с документи, подписани от Хитлер? Кога са били написани?

— Най-ранните писма са от средата на трийсетте. Последните са писани през 1939.

— Началото на войната? — подсвирна Бен. — Това звучи като бомба със закъснител. Искате ми се да ги погледна — за какво се отнасят?

— Предателство.

— Божичко! Не може да говориш сериозно? Генералът? Предател? Не вярвам. Сигурен ли си, че тези документи не са фалшифицирани?

— Ако не са истински, щеше ли Роджър Морел да прави всичко възможно да си ги върне?

— Роджър? — учуди се Бен. — Той тук ли е?

— Двамата с Клодия обядвахме с него днес в Кан. След това той ме покани на яхтата си, където настоя да му върна документите. Каза, че се държа като глупак, че е опасно да се ровя в тъмните ъгълчета, че само ще съсипя репутациите на хората и ще нараня все още живите. Казах му, че възнамерявам да публикувам тези факти и тръгнах да взема Клодия.

— Нали каза, че тя била с вас на обяда!

— На обяда — да, но когато Роджър намекна, че иска да говори с мен насаме, Клодия тръгна да си купи списания от вестникарската будка на „Кроазет“. — Хю се намръщи. — Сега си давам сметка, че той я подтикна да ни остави сами, а всъщност е искал да ни раздели. На яхтата ме остави на палубата и слезе долу да донесе кафето. Може тогава да се е обадил на някого, за да му каже къде се намира Клодия.

— Но... той е член на правителството!

— И ако публикувам документите, с кариерата му е свършено, ще трябва да подаде оставка. Отначало карах напред-назад с колата, после паркирах и тръгнах да търся Клодия пешком. Обикалях поне час, но нея я нямаше. Когато се върнах на пристанището, яхтата на Роджър тъкмо отплаваше.

— Мислиш ли, че са качили и Клодия?

— А ти? Точно затова очаквам обаждане от Роджър.

— Но защо да чакаме? Да му се обадим на яхтата!

— По радиостанцията ли?

— Не, чакай малко. — Бен тръгна към телефона. — Ще се обадя на Гай в Лейлърдс. Той трябва да знае как да се свърже с Роджър.

Хю изстена:

— Трябваше да се сетя за това! Явно мозъкът ми вече не работи, както по-рано. Мисля само как да си върнем Клодия жива и здрава.

— Аз също — каза Бен дрезгаво. — Ще му дамеш проклетите писма, нали?

Хю кимна.

— Кажи на Гай, че ще направя всичко, което поискат, само да върнат Клодия жива.

Бен грабна телефона.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Нортъмбрия, Англия

Началото на лятото, 1999

Старецът лежеше в голямото легло с балдахин, разположено в средата на просторната стая. Сбръчканите му ръце бяха отпуснати върху жълтото копринено покривало, което сам бе донесъл от Хонконг преди четирийсет години. По броката на балдахина имаше бродирани червени дракони. Когато навън бе топло и отваряха прозорците, вятърът развяваше балдахина и червените дракони сякаш танцуваха, също както ги бе видял на празненствата по случай китайската нова година толкова отдавна.

— Танцуващи дракони. Огън и вятър — промърмори той. — Това е на късмет.

Усети някакво движение наоколо. Обърна глава и видя самия себе си, седнал край леглото.

— Какво? — попита разтревожен и се сви върху възглавницата си. — Кой?...

Мъжът до леглото се наведе и леко докосна едната немощна ръка с изтъняла до прозрачност кожа.

— Аз съм, дядо.

— Аз? — прошепна старецът.

Имаше чувството, че се гледа в огледало. Дали се виждаше такъв, какъвто бе в младостта си? Главата му съвсем се замая от объркването. Стаята се завъртя пред погледа му. Това бе неговото лице. Гледаше го ужасен. Неговото лице, поставено на друг човек. Как бе възможно?

Джак. Разбира се, това сигурно бе Джак. Трябваше да се сети.

— Джак?

Не можеше да е той. Джак бе загинал през войната. Пръснат на парчета от мина. Дори нямаше какво да погребат. Не каза това на родителите си, разбира се.

Майка му нямаше да го понесе. Някои истини бяха прекалено горчиви.

Преди колко време бе умрял Джак? Повече от петдесет години. Половин век. Значи това не можеше да е той. Освен ако не сънуваше, но бе сигурен, че е буден. Ръката, която го докосваше, бе съвсем истинска, млада, топла, лека.

Вгледа се в това светло лице с гладка кожа, широки очи, сини като лятно небе.

Не беше Джак, но лицето бе същото — същата коса, същите очи. Сигурно бе някой от семейството. Всички с фамилия Морел изглеждаха така. Лесно се разпознаваха. Дали не бе собственият му син, Роджър? Лица и имена се лутаха из главата му. Изчезваха и пак се появяваха.

— Ти ли си, Роджър?

— Не, сър. Роджър е баща ми. Аз съм Гай, помните ли ме? Внук ви.

Тъга налегна стария човек.

— Джак е мъртъв.

— Да. — В сините очи проблесна изненада. И неговите очи преди бяха такива, преди да отслабнат и изгубят цвета си, преди кожата наоколо да се набръчка на хиляди линии. — Точно така, дядо. Брат ви е умрял през войната.

— Стъпи върху една мина. Казаха, че се смеел. Такъв си беше Джак. Все се смееше. — Сълзи потекоха по лицето му. — Веселият Джак — тъй му викаха в полка. Там го погребяха, каквото успяха да съберат. Майка ми все рецитираше някакво стихотворение за късчето чуждо поле, дете било английско. Бог знае защо, та тя беше немкиня. За нас това не бе чужда земя. Беше ни като втора родина.

— Да, сър.

— Лоша работа, да се биеш със своите. Мама много се тревожеше, че може да убием някой от роднините й. Двама от тях умряха през войната. Сега и тя е мъртва. Майка ми. Умря през 1950. Така и не преживя смъртта на Джак. Аз не можех да го заместя в очите й, макар да правех всичко възможно. Той й липсваше прекалено много. Ако й бях дал внуци... след смъртта й се ожених за баба ти. Трябваше да го направя по-рано, трябваше да дам на майка си внук, когото да

обича, заради когото да живее. Всички се нуждаем от причина да живеем.

— Да, сър. — Този поток от думи изненада Гай Морел. Той слушаше напрегнато, защото знаеше, че дядо му може никога повече да не се разприказва така.

Старецът лежеше неподвижно, със затворени очи и Гай си помисли, че може да е заспал. Но той продължи да говори:

— Роджър, така кръстихме баща ти. Искрах да го наречем Дейвид, но майка му настоя за Роджър.

Бледосините очи се обърнаха към картината на отсрещната стена, върху която падаше сноп слънчева светлина. Беше купил картината преди повече от петдесет години на една изложба в Париж. Кой беше художникът? Някакъв французин, не помнеше името му.

Приликата бе удивителна. Добре си спомняше това изражение, несигурност и срамежливост, прикрити под външната арогантност и чар. Бяха го нарисували в бледосин ленен костюм, риза с отворена яка, небрежно-елегантен, любимият му летен костюм.

— Баща ми мрази да ме вижда без вратовръзка — така бе казал Дейвид в онова лято, когато нарисуваха портрета му. Дали беше 1934? Или може би 1935? Вманиачен е на тема подходящо облекло. Казва, че изглеждам като простосмъртен в спортните си панталони и ризи без вратовръзка. Приличал съм на работник. Щеше да получи припадък, когато му казах, че точно така искам да изглеждам.

Тогава двамата се разсмяха, но това всъщност не бе шега. Между баща и син имаше огромна пропаст, трагична липса на разбиране. Те не можеха да разговарят, дори не се познаваха. Старият мъж бе консервативен и вкопчен в традициите, отказваше да приеме новия век и прилагаше спрямо най-големия си син викторианските стандарти, които никой друг вече не почиташе.

— Не разбира ли, че хората те обичат?

Русият мъж поклати глава, а сините му очи се натъжиха:

— Разбира само, че не съм негово точно копие! А той иска това! Все не мога да му угодя.

Именно това изражение бе уловил художникът — тъга, самота. Портретът висеше там, откакто Стивън Морел бе наследил Лейлъндс. Той сам го окачи в деня, в който се нанесе тук като господар и

наследник на имението. Сините очи сякаш му се усмихнаха от другия край на стаята. Двамата толкова си приличаха!

Гай Морел се обърна към портрета, в който се бе втренчил дядо му.

— Той е бил типичен Стюарт, нали? Не само по външност и телосложение, но и по характер — огромен чар и безброй слабости. Казват, че бил капризен разглезен младеж.

Дядо му се надигна в леглото, подпря се на лакът, а треперещият му глас прозвуча гневно:

— Ти не си го познавал! Как смееш? Да не съм те чул втори път да говориш така за своя крал! Не си достоен дори да споменаваш името му, по дяволите!

Разтревожен и сепнат, внукът се наведе към дядо си.

— Съжалявам. Извинете. — Хвана ръцете на стареца. — Не се разстройвайте, дядо. Ще ви стане зле.

Старецът се отпусна назад, но дишането му остана накъсано. Сърцето му биеше толкова бързо, че той опря ръка върху немощния си гръден кош, сякаш да успокои трескавия му ритъм.

— Ще извикам сестрата. — Гай Морел стана, но старецът го дръпна за ръкава:

— Недей. Не искам да се суети тук. Стой си мирно, момче.

Лежа неподвижно минута-две, а мислите му отново се върнаха в миналото. Понякога дори не помнеше коя година е. Времето бе като пелена, покрила стаята.

— Коя година е?

— 1999. Догодина свършва векът, започва новото хилядолетие.

Лицето на стареца оставаше безизразно. Погледът му се насочи през високите прозорци към зелените хълмове навън, към поляните, пълни с животни, изведени на паша, говеда и овце, няколко расови коня с арабска кръв. Потомство на Египет — расовия жребец на баща му, който бе умрял почти преди век.

Баща му мечтаеше да спечели с него надбягването в Дерби, но конят падна лошо при прескачането на едно препятствие и кракът му остана сакат, така че баща му го използваше за заплод и спечели цяло състояние от продажбата на расовото му потомство. Сигурно и до ден-днешен в надбягванията се състезаваха потомци на Египет. Расовата му жилка не бе загубена. Тя винаги се проявяваше.

Ето виж това момче. Един поглед е достатъчен, за да се разбере, че е Морел. Не може да се сгрешат семейните черти, острите, изваяни скули, сините очи, копринено меката коса.

Бяха дошли тук от Нормандия, заедно с Уилям Завоевателя. Те го бяха подкрепили в битката за завземането на Англия и той им бе дал тази земя като награда за върнатата служба.

Началото на рода водеше от двама братя — Гай и Чарлс де Мор. Те бяха построили тази къща в низината, обърната към речната долина, така че да устои на всички нападения. Години наред бяха отблъсквали атаките на англичаните. Чарлс бе умрял от треска няколко години след един военен поход, по време на който спял на студената и влажна английска земя. Бе оставил само жена, без деца. На Гай се паднало да продължи рода.

— Направил го — промърмори старецът. — Четиринайсет деца, осем сина, шест момичета. Когато Гай умрял, били живи едва двама сина и една дъщеря. Хората са умирали млади по онова време.

Внук му го гледаше, объркан и озадачен. За какво говореше дядо му сега?

— Знаеш ли, че внукът на Гай е изоставил името Де Мор и го сменил с Морел, когато се оженил за едно местно момиче и то настояло да имат английска фамилия? Много консервативни били по тези места, и сега са такива. Но природата е чудесна.

— Красива природа. — Гай отиде до прозореца, а старецът го изгледа с гордост. Красив младеж, висок, с изправен дълъг гръб — като истински Морел. Тяло на ездач.

— Добре ли яздиш, Гай?

Младежът се обърна, усмихнат:

— Вие ме качихте за пръв път на пони, помните ли? Все още яздя всеки ден. В тези моменти съм най-щастлив.

— А аз не съм яхвал кон от години — тъжно промълви старецът. — Не помня откога не съм яздил.

Не можеше да си спомни толкова много неща. А толкова много не можеше да забрави! Странно как помнеше семейната история отпреди хиляда години, а не помнеше какво е станало предната седмица.

Защо внук му продължаваше да го гледа с такова странно изражение?

— Тук съм роден, в същата тази стая — каза бързо. Езикът му се струваше някак прекалено набъбнал, думите излизаха от устата му заваляни, но не знаеше защо. — Тук и ще умра. — Протегна ръка и Гай веднага я пое. — Слушай, не им давай да ме закарат в някоя болница. Искам да умра в тази стая. Баща ми е умрял тук, и дядо ми, и неговият баща, всички до шестнайсети век назад, до стария Саймън, но него само са го внесли да умре, след като паднал зле от коня по време на лов. Повечето са били и родени тук. Добра стая за такива събития. За раждане и за смърт.

Погледът му обходи пространството — тъмночервените стени, високия таван, чиито гипсови орнаменти едва се виждаха заради височината.

— Не мисли за умирање — каза разтревожен Гай. — Още дълго време не бива да мислиш за това.

Старецът го погледна и се намръщи:

— Ти лекар ли си?

— Не, сър. Аз съм Гай, внук ви, забравихте ли?

— Разбира се, че помня, дяволите те взели! — Лицето на стареца омекна. — Одрал си кожата на майка ми.

Руса, със сини очи и прасковена кожа, тя бе най-голямата красавица в графството. Ослепителна. Всички мъже, които я зърваха, завиждаха на баща му. Но на него тя не му бе достатъчна. Баща му бе имал много други жени през целия си живот: жените на приятелите му, прислужнички, проститутки в Лондон. Дали изобщо я бе обичал? Или се бе оженил за нея заради богатството и връзките ѝ? Тя произхождаше от аристократично немско семейство, родителите ѝ притежаваха огромно имение и бяха спечелили парите си от мини и стоманолеярни.

За семейство Морел това бе много полезен брак. Любовта не бе част от сделката. За тях майка му бе собственост за придобиване, не човешко същество, което да обичат и почитат.

Но за майка му бракът бе по любов. Тя обичаше мъжа, за когото се бе омъжила. Баща му бе едър, силен, мъжествен, с чаровна усмивка и опасен нрав. Жените го намираха за неустоим. Не бе изненадващо, че невинната седемнайсетгодишна девойка, която той бе избрал за своя жена, се бе влюбила в него от пръв поглед и бе прекарала остатъка от живота си, копнеейки за любовта, която той така и не ѝ бе дал.

Колко нощи я бяха чували да плаче в стаята си? Двамата с Джак лежаха будни и слушаха риданията ѝ, докато баща им почти не се прибираше.

— Мама умря навън, в долината. По време на лов. Счупи си врата. — Бе пришпорила коня си в опасен галоп, за да прескочи една ограда. Самоубила се е, шушукаха хората, искала е да умре. Баща му бе по средата на последната си, най-дълга любовна връзка и майка му не бе могла да я понесе. Разследването заключи, че е било нещастен случай, разбира се.

В онези времена следователите и съдиите знаеха дълга си. Семейство Морел бяха най-влиятелният род на поне сто мили разстояние. Земята им стигаше от единия край на Англия до другия. Скандалите, свързвани с рода, винаги се потушаваха, за тях не се говореше, нищо не ставаше публично достояние.

Баща му застреля коня, като през цялото време плака шумно, после коленичи и погали пречупения врат на майка му.

— Съжалявам, съжалявам, красавице моя.

Баща му плака за коня си дни наред, но на погребението на жена си, където се стекоха всички от околността, той изглеждаше спокоен и приемаше съболезнованията им с тъжно кимване и сухи очи.

Сега старецът си даваше сметка какво си бяха мислили всички съседни и приятели на баща му. Че тя няма да им липсва. В края на краищата бе немкиня, чужденка, а те бяха консервативни хорица и мразеха чужденците, особено немците. Англичаните мразеха дори съпруга на кралица Виктория, принц Албърт, защото бе надут немец. Чак след смъртта му бяха изпитали чувство за вина и скърбяха за него шумно и дълго.

Не скърбяха за майка му. Забравиха я почти веднага, щом я погребяха. Тя липсваше единствено на децата си и на слугите, които я обичаха заради сърдечното ѝ отношение към всички.

— Красива жена, нали? — каза старецът и погледна един от другите портрети на стената. Бе нарисуван от Саржан. Той я рисува такава, каквато я виждаха хората, които я обичаха — облечена за бал, с розова рокля от сатен, дълга медено руса коса, огромни сини очи, розови устни. Лицето ѝ грееше от любов и топлина. Никой от другите ѝ портрети не разкриваше истинската ѝ същност — само Саржан бе успял да я долови.

— Баща ми доста прилича на нея — промърмори Гай.

— Кой?

— Синът ви, Роджър.

— Роджър. Да, така е. Той тук ли е?

— Не, сър. Във Франция е, на почивка.

Старецът се обърка.

— Франция... във вилата ли? На полуострова?

— Не, забравихте ли, вилата я продадохме още преди години, дядо. Сега имаме къща в Кан, по-нова, по-лесна за поддръжка. Имаме прислужница и градинар, които се грижат за нея, семейна двойка са и живеят в апартамента над гаража. Когато не използваме къщата, даваме я под наем.

Старецът сграбчи ръката на внук си:

— Продад е вилата ми? Не е имал никакво право!

— Вие дадохте пълномощно на татко, не помните ли? — опита се да го успокои Гай.

Немощната ръка на стареца се вкопчи още по-силно в него.

— Боже господи! Какво е направил? Продад е вилата? За кого се мисли? Тя е моя. Не е имал право да продава моята собственост! Къде е той? Веднага го доведи. Трябва да говоря с него.

— Татко направи това, което смяташе, че е най-добре за семейството. Няма нужда да се тревожите. Всичко ще бъде наред.

— Не е имал право да продава имотите ми!

— Вие му дадохте пълномощно, дядо!

— Не помня нищо подобно!

— Някой трябваше да поеме грижите за имотите. Не можехме да оставим вилата просто да се руши бавно. Никой не ходеше там, тя си стоеше заключена и щеше да е необходимо цяло състояние, ако искахме да я ремонтираме и модернизираме. Татко реши...

— О, той реши!

— Не се разстройвайте за такива неща! Няма нужда. Татко прави най-доброто за вас.

Този прилив на тревоги съвсем изтощи стареца. Проблясъкът на разум се изгуби в изсветлелите очи. Те се затвориха и старият човек задряма с отворена уста и тихо захърка.

Вратата се отвори и в стаята влязоха двама души. Гай се изправи.

— Благодаря ви, че дойдохте, доктор Ранкин. Сестрата обясни ли ви?

— Че е бил с разума си тази сутрин? Смислено ли говореше?

— Да, напълно. Говореше съвсем ясно, дори си спомни за брат си Джак, който е умрял преди петдесет години.

— О, далечното минало ги спохожда много по-често в такива случаи. Не помнят обаче какво са правили вчера.

— Но той изглеждаше толкова по-добре в сравнение с последните пет години. Какво значи това?

— Очевидно нещо се е променило, но в момента не можем да бъдем сигурни какво става. Ще трябва да направим някои изследвания.

— Какви изследвания? Можете ли да ги направите тук?

— О, неминуемо ще трябва да го заведем в болница, не можем да пренесем цялата апаратура тук, прекалено обемиста и тежка е.

— Не, не мога да се съглася. Той мрази болниците. Човекът е над деветдесетте! Какъв е смисълът да го тормозим с още изследвания на неговата възраст?

— Е, вие решавате. Разбирам ви.

Двамата постояха известно време, загледани в спящия старец. Клепачите му бяха толкова тънки, че изглеждаха почти прозрачни.

— Съжалявам. Но му обещах, че няма да го водим в болница. Ще ви оставя със сестра Скелтън да си свършите работата. Извинете ме. Ако ви трябва, ще бъда в библиотеката. Веднага ме извикайте, ако състоянието му се промени. И моля ви, опитайте се да не го разстройвате повече. — Гай докосна оределите тънки кичури сребриста коса, пригладени по голото му теме. Кожата там бе по-скоро розова, като на бебе, отколкото като на възрастен мъж. — Грижете се за него, той ни е много скъп.

— Скъп е на цялото графство, сър. Всички ме питат има ли новини за състоянието му. Хората го обичат.

Гай излезе от стаята и тръгна по коридора, водещ към парадното стълбище. Полираният паркет на пода бе покрит с персийска пътека, която заглушаваше звука от стъпките му. Погледна към огромното фойе долу.

Колони от розов мрамор ограждаха затворената входна врата. Подът бе с черни и бели плочи. Две ирландски хрътки лежаха пред голямата камина, в която гореше силен огън, въпреки че бе началото на

лятото. В тази къща лятото идваше късно, а зимата — рано. Стаите, почти никога не се стопляха. През цялата година откъм северните възвишения вееха ледени ветрове.

Кучетата се размърдаха, щом го чува да се приближава, повдигнаха глави и размахаха опашки.

Щом стигна до най-долното стъпало, щракна с пръсти. Хрътките веднага станаха и тръгнаха заедно с него по коридора към библиотеката.

Слънчевите лъчи блестяха върху старата дъбова ламперия. В камината огънят бе почти загаснал. Гай сложи две цепеници от плетения кош в огнището, взе старинния ръжен и разрина огъня, докато пламъците се разгорят. Стаята се изпълни с мирис на горящ бор.

— Така е по-добре, нали? — Гай се настани зад бюрото си, а кучетата — до камината.

Върху бюрото имаше купчини книги. Гай взе подвързания кожен том с позлатения герб на семейство Морел. Отвори на отбелязаното с разделител място и се зачете, като подпря главата си на лакът.

Правеше проучвания за втората си книга: историята на семейството, преплетена в историята на цялата област, границите ѝ, Адриановият вал и Нортъмбрия. Много малко неща се бяха случили в тази част на света, в които да не бе замесен някой от семейството. Имаше и такива представители на рода, които се бяха проявили в световен мащаб или бяха участвали в управлението на страната, като праядо му и като собствения му баща в момента. Други бяха избрали армията. Дядо му завърши кариерата си като генерал.

Стаята бавно се затопляше, чуваше се само шумоленето на страниците, когато ги разгръщаше, равномерното дишане на спящите кучета и ритмичното тиктакане на стенния часовник от деветнайсети век.

Гай четеше очарован, но бе прекарал последните няколко дни край леглото на дядо си и сега умората започна да се проявява. Клепачите му натежаха. Той затвори очи и задряма.

Резкият звън на телефона го събуди. Врата го болеше, ръката, на която подпираше главата си, се бе схванала. Прозя се и грабна слушалката.

— Ало?

— Гай?

— Татко? Къде си?

Гласът от другия край на линията прозвуча раздразнен:

— На яхтата, на път за Ница. Боже, как се радвам, че се магнах от Прованс! Бях забравил какъв кошмар е там заради комарите. В Ним целия ме изпохапах, въпреки че се бях изкъпал в лосион против насекоми. Нещо ново при вас?

— Днес пак говореше. Не каза много и беше трудно да следвам мисълта му. През повечето време е съвсем объркан, но има някакви проблясъци на паметта. — Гай се облегна на стола си, наслаждавайки се на топлите козини на кучетата, които спяха в краката му. Наведе се и ги погали зад ушите. — Знаеш ли за какво ми напомня всичко това? За началото на една книга. Как се казваше? От Дикенс. „История на два града“.

— Връщането към живота ли?

— Точно това е. Връщане към живота. Но според Ранкин може да са последни проблясъци преди...

Баща му рязко го прекъсна, сякаш самата дума би прозвучала като светотатство:

— По дяволите Ранкин! Той е песимист открай време. Според мен старецът може да издържи още десет години. Каза ли нещо ново или важно? Записваш ли всичко, както ти поръчах?

— Нямахше нищо за записване. Нищо свързано не каза, освен разни семейни истории за това как умрели родителите му, слушал съм ги много пъти. Дълго гледа портрета на майка си от Саржан. Много я е обичал, нали?

— Така е. За него тя е била като слънце. Всички слуги също я обожавали. Била е не само красавица, но и много сърцата жена. Собственият ѝ съпруг обаче се е отегчавал от нея. Не била негов тип. Много странно. Съседите също не я харесвали много. Какво нещо е животът, нали?

— Не е ли странно, че и тя, и мъжът ѝ са умрели от нещастни случаи по време на лов?

— Не съм се замислял за това, но си прав. Странно е.

— Една от шегичките на господ.

— Мислиш ли, че господ има чувство за хумор?

Гай обичаше да води подобни философски разговори с баща си. Бяха открили този стил едва след като Гай навърши осемнайсет, което не бе чак толкова отдавна. Настани се още по-удобно и се усмихна.

— Е, логично погледнато, щом е създал целия свят, трябва да е създал и шегите, така че би трябвало да е имал чувство за хумор, не мислиш ли?

Баща му измърмори:

— Може би. Трябва да отбележа, че някои от шегите му не ми се струват никак смешни. Някои са дори жестоки. Не разбирам с какво Рейф заслужи такова страдание например. Ракът е жестоко нещо. Той бе добър човек, винаги съм го харесвал.

— Видя ли се вече с брат му?

— Да, току-що обядвах с него.

— Тъкмо чета една от книгите му. Добра литература са, не просто бестселъри. В тях има нещо различно.

— Но е много труден характер. Не стигнах доникъде в опитите си да го убедя да види нещата от моя гледна точка. Опасявам се, че ще се наложи играта да загрубее.

Гай се разтревожи:

— Какво значи това? Татко, не прави глупости!

— Ще направя каквото се налага, Гай. Сега трябва да вървя. Нямам повече време. Ще ти звънна утре вечер. И, Гай — не пускай никакви посетители! Абсолютно никого. Без значение колко високопоставени са. Дори да е министър-председателят. Никакви роднини, никакви стари приятели. Дръж го настрана от всички — освен от доктора и сестрата.

— Ранкин искаше да го закараме в болница.

— Боже господи, в никакъв случай! Не можем да оставим непознати да се грижат за него! Казал си на Ранкин, че за такова нещо не може да става и дума, нали?

— Казах му, не се тревожи.

— Мисля, че ще го убием, ако опитае да го местим от Лейлъндс.

— И аз смятам така. А и той иска да умре в стаята си. Така каза днес. Всички от семейство Морел са се раждали и са умирали в тази стая. И той щял да го направи.

— Дано си му казал да спре с глупостите! Не трябва да му позволяваш да говори за тези неща, разстройва се. Поддържай го в добро настроение, Гай. Не трябва да умре, преди да се върна!

— Ранкин каза, че може да изкара още няколко месеца. — Гай замълча. — Или да умре още тази вечер, разбира се. С човек на неговата възраст нищо не е сигурно. Приятелите ти доволни ли са от пътешествието?

— Оставих ги в Егимор, за да обиколят с кола Прованс.

— Спомням си това градче. С крепостна стена, построена от един от френските крале, тръгнал на кръстоносен поход.

— Да, същото. Много е красиво, но има прекалено много туристи.

— Помня, че ме води там преди десет години. Вечеряхме, после наблюдавахме как цели ята прилепи излитаха изпод покривите. Доста страшно беше. Почти като в онова място до Арл — с многото стари каменни гробници. Как се казваше?

— Лесалискан. — Гласът на баща му звучеше напрегнато.

Гай усети как по гърба му полазиха тръпки. Познаваше този тон — какво не бе наред? Защо баща му не искаше да му се довери, да сподели тревогите си, да му позволи да помогне?

— Ще се чуем отново утре — каза Роджър Морел и затвори.

Гай постоя, загледан в огъня. Какво бе намислил баща му? Какво искаше да каже с това, че играта с Хю Хепбърн ще трябва да загрубее? Баща му бе много умел човек, но понякога бе склонен на съвсем глупави постъпки. Когато бе разтревожен и изплашен, ставаше безразсъден.

Телефонът иззвъня отново и Гай вдигна слушалката:

— Ало?

Гласът бе познат.

— Здравей, Гай, Бен се обажда.

— Бен! — Гай рязко се изправи, нервите му не издържаха. Вече бе чул, че Бен и майка му са заминали за Франция. — Боже господи! Как си?

— Коя новина да ти кажа първо, добрата или лошата?

— Винаги предпочитам първо добрата.

— Влюбен съм. Наистина. Работата е сериозна. Срещнах момичето, за което искам да се оженя.

Съвсем озадачен, Гай каза:

— Това е чудесно, Бен. Как се казва тя?

— Клодия Гийон. Много е красива и съм луд по нея. А сега лошата новина. Баща ти е наредил да я отвлекат.

Гай си пое рязко дъх. Преглътна шумно:

— Това някаква шега ли е? Не го намирам за забавно, Бен.

— Не ме мисли за глупак, Гай. Знам с какво се е заел баща ти. Организирал е отвличането ѝ днес. Свържи се с него на яхтата и...

— Не мога, нямам връзка. Той ми се обажда.

— Не ти вярвам. Не ми губи времето с лъжи. Кажи му от мое име, че ако не пусне Клодия на свобода днес, лично аз ще разглася историята на дядо ти в пресата.

Гай се вкамени и пребледня:

— Не знам за какво говориш...

— Млъквай и ме чуй! Ще се появи на първа страница на всеки вестник утре сутрин, заедно с откъси от писмата. И му кажи още, че писмата не са тук — намират се в банка, откъдето само Хю може да ги вземе, никой друг. Ако Клодия не се върне при нас тази вечер, ти и баща ти ще си платите. Давам на баща ти срок до десет часа тази вечер да я докара жива и здрава във вилата на Хю.

— И... и... тогава?

— Тогава и само тогава ще се споразумеем. Но първо Клодия. Няма да говорим, докато тя не се върне.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Париж

Пролетта на 1940

През пролетта на 1940 Париж изглеждаше красив и обречен. Немците бяха готови да нападнат Холандия и Белгия. Колко ли време щеше да мине, преди да навлязат и във Франция, и тази нереална, измислена война да се превърне в истинска и зловеща? Малцина в Париж вярваха, че укрепителната линия при Мажино ще удържи на немското нападение. Слуховете достигаха до всички. Тези, които не бяха избягали, изчакваха края, без да дръзват да мислят какъв ще бъде той.

Засега всички се припичаха на пролетното слънце като гущери, дремеха в парковете, лежаха на тревата или под цъфналите кестени. Червените катерички се гонеха по сенчестите пътеки. Децата им носеха орехи и лешници, както всяка пролет. Но сега малко деца играеха в парковете. Катериците нямаше как да знаят, че повечето от тях са напуснали Париж с майките си. Градът бе полупразен. Старици, облечени в черно, седяха, както винаги, пред вратите на къщите си или на пейки в парка, бродираха и плетяха на слънце или просто зяпаха света с помръкнали очи. Пътищата бяха задръстени от военни камиони и джипове. Навсякъде се виждаха млади мъже с униформи.

Вечер улиците съвсем стихваха и полицаите патрулираха из Монпарнас и Монмартр, по левия бряг и в бедняшките квартали, където имаше барове и кабарета с евтини питиета и лесни момичета. Мъжете пиеха повече от всякога, особено тези, чиито жени и деца бяха заминали. Войници в отпуск се тълпяха по улиците, търсеха си момичета, викаха, смееха се, понякога се сбиваха заради пари или някоя жена или просто заради натрупана агресивност. Сбиванията ставаха предимно нощем, по улиците. От време на време след такова сбиване някой умираше. Военната полиция се намесваше, разтървяваше биещите се и ги откарваше с камионетки.

Това насилие обаче не достигаше до булевард „Суше“, където живееше херцогът на Уиндзор. Двамата с Уолис продължаваха да канят гости за вечеря, но все по-малък брой от приятелите им ги посещаваха. Мнозина от тях вече бяха напуснали Париж и се бяха преселили в провинциални имения далеч на юг. Тези, които служеха в армията, се появяваха от време на време. Сред тях често бе Стивън Морел, който служеше във Венсен, но ги посещаваше по време на отпуските си.

Той се появи неочаквано една вечер в началото на май. Носеше голям букет цветя за Уолис и бутилка уиски за Дейвид. Дейвид го посрещна радостно във вестибюла.

— Стиви! Каква чудесна изненада! Идваш точно навреме за вечеря! Ела да пийнеш с нас, докато прислужницата сложи трети прибор на масата. — Той погледна портиера, който бе отворил на Стивън. — Ще се погрижиш за това, нали?

— Да, Ваше Височество — поклони се портиерът и пое военното наметало на Стивън, който не бе облякъл сивия шинел, защото денят бе прекалено топъл.

Херцогът бе с вечерно облекло и Стивън се опита да възрази:

— Не съм облечен, както подобава за вечеря.

— Ти си войник. Облечен си точно както трябва, скъпи ми приятелю.

Стивън го последва в приемната. Херцогът затвори вратата и държането му рязко се промени веднага щом останаха насаме.

— Стиви? — обади се от стола си Уолис, която пиеше чаша сухо мартини. — Какво правиш тук?

— Това ли е, което си мисля? — попита херцогът почти незабавно. Знаеше, че Стиви няма да дойде, ако не носи някакви спешни новини.

Стиви кимна, допря пръст до устните си и погледна към вратата. После вдигна два пръста.

— Седмици?

— Дни. — Мъжът отиде в средата на стаята, достатъчно далеч от вратата и прозореца, за да е сигурен, че никой прислужник не може да го чуе.

— Дни? — пребледня херцогът, но продължи да говори съвсем тихо: — Нали обеща да ни известиш навреме, за да може Уолис да замине.

— Съжалявам, но и на мен едва днес ми казаха. Правят всичко възможно новината да не се разпространи преди атаката. Уолис трябва да тръгне утре сутринта, възможно най-рано. Къде смятате да я заведете?

— Решихме, че Биариц е подходящо място — каза Уолис и Стиви кимна.

— Добре. Достатъчно близо е до испанската граница, за да се прехвърлите, ако се наложи. Но вие ще се върнете в Париж, нали, Дейвид? Ако не се върнете, ще предизвикате прекалено много клюки. А на този етап това е нежелателно. Освен това някой може да поиска да се свърже с вас съвсем скоро.

Той кимна.

— Ще се върна. — Дейвид хвана ръката на Уолис и я целуна напрегнато. — Последното, което искам, е да те оставя сама там, скъпа. Знам, че това те плаши, но трябва да се върна, само за малко.

— Ако замина точно преди нападението на германците, ще изглежда много подозрително — каза тя. — Ще остана в Париж, докато видя как се развиват нещата.

Той се поколеба, прехапал устна.

— Много добре, но веднага започни да приготвяш багажа си.

Три дни по-късно Дейвид се втурна забързан в къщата късно следобед и каза, че след два часа трябва да потеглят за Биариц. Немците бяха нападнали Холандия и Белгия.

Пътищата, по които пътуваха, бяха претъпкани и колоната коли напредваше съвсем бавно. Много от колите бяха стари и натоварени до крайност с хора и багажи: продукти, кухненска посуда, велосипеди и дори дюшеци. Мнозина бяха приели, че няма да има връщане назад. Някои вървяха пеша, други с велосипеди. Тегнеше атмосфера на отчаяние и безнадеждност.

Уолис потрепери:

— Толкова е тъжно, Дейвид.

— Войната е тъжно нещо. Глупаво. И безсмислено. Защо изобщо трябва да има войни?

— Може би трябваше да отидем в Америка още преди началото на войната.

Той я изгледа странно:

— Няма да бягам пак.

— Какво значи пак? Никога не си бягал от нищо!

— Избягах, когато не ми позволиха да се ожения за теб и да запазя трона си. Това бе грешка. Трябваше да остана и да отстоявам позицията си. Втори път няма да побягна.

Тя стисна ръката му:

— Прав си. Просто съм ужасно изплашена, Дейвид.

— Ще се погрижа за теб, Уолис. Не се страхувай. — Трогна го уязвимостта ѝ, уплахата. Винаги бе толкова твърда, толкова решителна, една от най-силните жени, които познаваше. А изведнъж му изглеждаше като малко момиченце. Погали я по косата.

— Трябва да бъдеш силна. Бъди смела — заради мен. — Плашеше се да я вижда така ужасена.

Уолис въздъхна.

— Не се тревожи, Дейвид. Ще бъда достойна за теб.

Спряха да пренощуват в Блоа, но хотелът бе претърпан с бежанци. Уолис си спомни как бе спряла тук на път за Южна Франция по време на онзи горчив период преди абдикацията.

Тогава Дейвид бе в Англия, вкопчен в битката с Болдуин и правителството, а самата тя бе бегълка, преследвана от пресата и обществеността из мразовитата зимна Франция.

— Съжалявам, Ваше Височество, но хотелът е натърпан до краен предел — извини се собственикът.

— Нищо ли не можете да направите за нас? — помоли го тя.

Той разтри лицето си и въздъхна:

— Единственото, което мога да ви предложа, е да сложа няколко дюшека в единия салон, но няма да ви е особено удобно.

Уолис се нацупи, но каза:

— Все ще прекараме нощта. Благодаря.

— Ще наредя да приготвят стаята ви. Бих ви изпратил някъде другаде, но навсякъде е така претърпано. Лошо време, лошо време. Сякаш половината Белгия е дошла под покрива ми тази вечер.

От кухнята им донесоха сандвичи и кафе. Двата легнаха половин час по-късно, изтощени от пътуването, но не можаха да заспят още дълго време.

— Премръзнала си — прошепна той, като стисна едната ѝ ръка между дланите си и я разтри нежно, за да я стопли.

— Когато предния път идвах тук, валеше сняг. Настаниха ме в най-прекрасната стая, със старинно легло и червени кадифени завеси. За нещастие ми обясниха, че маркиз Дьо Гиз, водачът на католиците през шестнайсети век, спал в тази стая точно в нощта, преди да бъде убит. Надявах се това да не е предзнаменование за собствената ми съдба. И без това се чувствах ужасно изнервена от журналистите и тълпите, които ме преследваха из цяла Франция.

— Сигурно е бил убит в клането при Сейнт Бартоломю — потрепери Дейвид. — Ужасна история. Убили всички протестанти в Париж — мъже, жени, деца. Когато френският посланик дошъл да се срещне с кралица Елизабет Първа, целият двор бил облечен в черно. Когато влязъл в тронната зала, всички му обърнали гръб.

— Не съм чувала тази история, но можеш да си представиш как се чувствах онази нощ, особено като знаех какво става в Англия. Лежах будна часове наред, чудех се какво правиш, плаших се от бъдещето и се молах да не ме убият на следващата сутрин. Беше ужасно студено, въпреки че специално за мен бяха запалили камината.

— Изтърпя толкова много заради мен. Никога няма да мога да ти се отплатя за жертвите.

Тя се засмя дрезгаво:

— В сравнение с това, от което ти се отказа заради мен, Дейвид, моето малко неудобство е съвсем нищожно.

В края на краищата пристигнаха в Биариц и откриха, че „Отел дю Пале“ е също така претъпкан, както и хотелът в Блоа. Все пак успяха да намерят една свободна стая за Уолис.

С изпито от тревоги лице той я попита:

— Ще се справиш ли тук сама, скъпа? Очаквах да те настаня много по-удобно. Дали да не отидем в Антиб?

— Не, ще остана тук и ще очаквам новините — увери го тя.

На следващия ден той се върна в Париж. Това бе най-болезнената раздяла помежду им. Стоеше, вкопчен в нея, и не можеше да се овладее.

— Моля те, пази се, Уолис. Ще умра, ако нещо ти се случи.

— Сигурна съм, че скоро ще сме пак заедно — успокояваше го тя. Сега бе неин ред да е отново силна и уверена.

Когато той замина, тя се зае да се устрои за престоя, който можеше да се окаже доста продължителен. Отначало хората се държаха дружелюбно или с любопитство, зяпаха я, шепнеха си, усмихваха ѝ се. После обаче немското радио съобщи, че херцогинята на Уиндзор е отседнала в „Отел дю Пале“ в Биариц. Казаха дори номера на стаята ѝ.

Следващия път, когато тя излезе от стаята си, гостите и персоналът на хотела я гледаха враждебно. Всички бяха ужасени от мисълта, че след като бяха под един покрив с нея, могат да се окажат обект на нападение.

Управителят на хотела я посети — бе плувнал в пот и едното му око потрепваше в нервен тик. Все пак ѝ се поклонил любезно:

— Ваше Височество, при дадените обстоятелства може би ще е по-разумно да се преместите в друг хотел — заради собствената си безопасност. Щом немците знаят къде се намирате, може да атакуват хотела всеки момент.

Тя го изгледа презрително:

— Ако са възнамерявали да бомбардират хотела, щяха да го направят веднага, не да съобщават по радиото информацията, че съм отседнала тук! Просто искаха да демонстрират на света, че знаят какво става във Франция. Истинският въпрос е: как са научили, че съм тук? Знаеха дори номера на стаята ми. Как биха могли да го научат, освен ако не плащат на някой от персонала на хотела?

Мъжът се смути още повече.

— Това е невъзможно! Всички от персонала са французи, абсолютно надеждни.

— Очевидно е, че не може да има друго обяснение. Изненадвам се, че още не са ви посетили от френските тайни служби. Няма да се местя в друг хотел. Приятен ден!

Изпълнен със страхопочитание и впечатлен от самообладанието ѝ, управителят се поклонил безмълвно и ся тръгна. Много от гостите напуснаха хотела до вечерта. Уолис се държеше дистанцирано спрямо всички, опасявайки се, че някой от тях може да я нагруби или дори да я нападне. Усещаше, че я наблюдават постоянно, когато се разхожда из хотела, но не срещаше ничий поглед.

Дейвид ѝ се обаждаше всеки ден, но след като тя му съобщи, че в хотела по всяка вероятност има шпионин, той почти престана да

споменава войната и се ограничаваше само до лични разговори. Тези кратки телефонни разговори бяха единственото нещо, което я спираше да не избяга в Испания, както всички останали. Тя трябваше да чака Дейвид.

В Париж той нямаше какво да прави. Сега, когато войната бе станала истинска, военната мисия вече не се нуждаеше от работата, която той вършеше като свръзка между французите и англичаните. Не биха му позволили и да се сражава.

— Ако германците ви пленят, това ще е истинска катастрофа — каза Хауърд Вайс изнервено, когато най-последно прие херцога. — Съжалявам, сър, но не можем да се възползваме от услугите ви в момента. Мисията може да напусне Венсен всеки момент. Германците напредват много по-бързо, отколкото очаквахме. Вече преминаха почти цялата територия на Белгия, до дни ще са на френската граница.

— Аз ви предупреждавах. Проклетата линия Мажино бе един фарс. Германците просто могат да дойдат от друга посока и да нахлуят в Париж без никакъв проблем.

Главнокомандващият сви рамене.

— Никога не съм виждал смисъл от изказвания като „Нали ви казах“. Безполезни са. Трябва да се справяме с положението такова, каквото е, а в момента нямаме нищо, което да ви възложим, сър.

— Какво предлагате да правя в такъв случай? — попита той ядосано и получи в отговор безизразна усмивка.

— Мога ли да предложа да отправите този въпрос към краля?

Дейвид почервеня, обърна се и бързо си тръгна. Фрути го чакаше в официалната кола, с която бе дошъл в щаба.

— Видяхте ли се с главнокомандващия?

Едва когато потеглиха, херцогът избухна:

— Не иска да ми възложи никаква работа, не ми позволява да се сражавам — каза да позвъня на брат си и да попитам за неговите нареждания. Дяволите да го вземат! За кого се мисли? Няма да звъня на Бърти! Какъв е смисълът? Той няма да ми позволи да воювам. Страхуват се, че мога да стана герой и да направя Бърти за смях, понеже той не се сражава.

— Чърчил не би дал и дума да се изрече той да дойде тук, за да се сражава. Кралят искаше, но Чърчил му забрани категорично —

подсмихна се Фрути. — Каза, че Англия вече е загубила един крал и не може да си позволи да загуби друг.

Херцогът не намери това за забавно.

— Даже и да е така. Но защо не ми позволяват да се върна у дома? О, не, това е последното, което Бърти би позволил — да се върна в страната. По-скоро ще ме изпратят някъде другаде, преди краката ми да са докоснали английска земя. Ще ме пратят с някое друго безсмислено назначение, от което няма никаква нужда. Е, аз вече свърших достатъчно, примирих се с достатъчно много неща.

Фрути се опита да го успокои:

— Сигурен съм, че ще ви измислят някаква работа, сър. Просто в момента главнокомандващият е зает с прекалено много неща. Немците са само на километри от френската граница. Ще нахлуят всеки момент и тогава вие ще сте необходим в полка си.

Херцогът го изгледа навъсено, но не каза нищо. Същата вечер Стиви намина да го види за малко, след като всички прислужници си бяха легнали.

— Това е ключът за вилата ми, а това — писмо до иконома. Ако искате да добавите още документи към онези, които ми дадохте да пазя във вилата, кажете на иконома да ви остави сам и протегнете ръка нагоре в комина в дневната. По това време на годината в камината няма да гори огън. Ще намерите една дръжка, дръпнете я силно и кутията ще се спусне на една верига.

— Икономът не знае ли за това скривалище?

— Позволявал съм му да вижда как отварям сейфа зад портрета на майка ми на стената в дневната. Той ще си помисли, че искате да вземете нещо от сейфа. Всъщност аз го изпразних преди заминаването си и там няма нищо важно, само чифт златни копчета за ръкавели и кутия за енфие, която принадлежеше на баща ми. Няма да тъжа за тях, ако изчезнат, но биха задоволили някой крадец, който реши да разбие сейфа.

— Ах, ти, хитрец такъв! — засмя се херцогът.

Стиви се усмихна, погледна часовника си, допи уискито, което херцогът му бе налял, после стана.

— Трябва да се върна, преди да са забелязали отсъствието ми.

Двамата се прегърнаха.

— Внимавай да не те убият — каза херцогът. — Не ми останаха много истински приятели. Дори и Фрути не спира да ме поучава, сякаш съм му ученик.

— Аз не съм важен. Вие се грижете за себе си, Дейвид. Англия се нуждае от вас — каза Стиви и го целуна по бузата, преди да си тръгне.

Няколко дни по-късно Фрути се обади по телефона, за да получи евентуалните нареждания на херцога, но научи, че той е напуснал Париж и е на път за Биариц.

„Тръгнал е, без да ми каже и дума — написа Фрути на жена си същата вечер. — Видях го предната вечер, не ми спомена нищо, а вече е бил приготвил багажа си. Тръгнал е с всички вещи, не ми е оставил дори един велосипед. След двайсет години вярна служба се отнася с мен като с избягало куче. Въобще не се е замислил как ще се прибера у дома. Ще трябва да се присламча към някой от полковете, които се връщат в Англия. Повече не искам да имам нищо общо, с когото и да е от двамата! Знаех, че са абсолютни егоисти. Мислят, само за себе си. Но сега чашата преля. Не искам да ги видя никога вече!“

Щастливи, че са отново заедно, и забравили за всичко друго, Дейвид и Уолис напуснаха претъпкания Биариц два дни по-късно и призори се отправиха към Ривиерата. Докато пътуваха на юг, срещаха коли и камиони, отправени се към испанската граница. Малко хора пътуваха в тяхната посока. Италианската армия се струпваше по границата с Франция, а срещу нея от френска страна имаше съвсем малоброен контингент. Всеки момент Ривиерата можеше да се превърне в бойно поле.

— Главнокомандващият предложи да дойда тук и да се свържа с французите, за да ги информирам за положението — каза Дейвид, докато напредваха бавно през Прованс. — Много се зарадва, че може да се отърве от мен.

— Е, те губят. Сами са си виновни — каза Уолис и се сгуши в прегръдката му. Времето се затопляше с всеки изминат километър,

слънцето припичаше в лицата им и вече държаха прозорците на колата отворени, за да се разхлаждат от лекия бриз.

При това пътуване нямаха проблеми с намирането на храна и хотели. Туристите бяха избягали, бяха останали само местните хора, и то само най-старите и най-младите, които не бяха мобилизирани в армията.

Всеки познат пейзаж караше сърцата им да се разтуптяват радостно, радваха се дори на странните, прашни и осеяни с мравки хълмове на Естерел, защото те означаваха, че скоро ще си бъдат у дома.

Растителността по крайбрежието бе много по-различна, отколкото в останалите части на Франция. Кипариси, маслини и борове покриваха хълмовете край Кан. Беше привечер, когато зърнаха за пръв път спокойното синьо море и въздъхнаха очаровани. Белите чайки се рееха като хвърчащи въпросителни в сумрачното небе.

— Изглежда невероятно, че толкова наблизко се води война — отбеляза Уолис тъжно. — Ако италианците не нападнат, няма голяма вероятност и немците да стигнат дотук, нали? Можем да си останем тук до края на войната.

Той не ѝ отговори. Тя го изгледа въпросително и пак въздъхна.

— Мислиш, че не трябва да храним прекалено големи надежди ли?

Той поклати мълчаливо глава и докосна ръката ѝ.

— Хайде да се наслаждаваме на спокойствието, докато го има. Ще изчакаме и ще видим какво ще стане.

Настаниха се в „Ла Крьо“ и още на следващия ден всичко бе постарому. В този плодороден район виното и храната бяха в изобилие. Макар че и Дейвид, и Уолис ядяха съвсем малко, държаха гостите им да бъдат посрещани с най-добрата храна — Уолис опитваше всяко ястие и вдигаше скандал на готвача, ако не бе успял да отговори на високите ѝ критерии.

Започнаха да пристигат и други бежанци, най-вече богати евреи, избягали от Холандия и Белгия, които се настаняваха в хотелите по крайбрежието. Те вярваха, че италианците не биха им направили нищо, даже и да нападнеха Франция. За момента животът в Антиб бе спокоен и приятен.

Дейвид и Уолис се излежаваха край басейна, плуваха, занимаваха се по малко с градината, печаха се на слънце, четяха ненаситно и като всички други хора по света — слушаха радио. Бе невъзможно да се разбере какво точно става в Париж. Бюлетините се изготвяха много внимателно, така че французите да не научат какво е истинското положение.

По крайбрежието все още имаше и малцина британци, които им гостуваха за обяд или вечеря. Наблизо живееха и някои от богатите им френски приятели, които се чудеха какво да правят, ако войната ги застигне.

Морис Шевалие им гостува за обяд на десети юни и не спря да ги размива с шегите си, докато се хранеха под чадърите на терасата.

— Трябва да чуем последните новини — каза по едно време Дейвид и включи радиото, което държеше до стола си.

Отначало чуха само музика, някаква сериозна класическа музика, която Уолис определи като погребална. Неочаквано говорителят съобщи новината, че италианската армия е пресякла границата само на шейсет километра от Антиб. Сраженията бяха започнали.

Шевалие скочи на крака, пребледнял и разтревожен.

— Извинете ме — каза бързо той. — Разбирате, че... трябва да си вървя... благодаря ви, Ваше Височество... вие също трябва да заминете... късмет...

Той си тръгна, преди да забележат, че не е доял обяда си.

— Какви отвратителни маниери! — оплака се Дейвид. — Можеше първо да довърши обяда си.

Уолис се засмя:

— Бедният Шевалие, той не е като теб, скъпи.

— Какъв не е?

— Не е студенокръвен англичанин, той е французин.

— Има толкова много войници французи, които също са хладнокръвни.

— Е, гордея се с теб, но трябва да призная, че се чувствам не по-малко уплашена от Шевалие. Аз не съм хладнокръвна.

Той знаеше колко лесно се плаши тя — от тълпите, от войната, от самолетите. Изглеждаше толкова силна и уверена, но бе изтъкана от страхове. Това го трогваше, събуждаше нежността му.

Все пак в други отношения тя бе по-силна от него, на моменти дори го плашеше с почти мъжкия си характер и желанието да командва.

Беше много сложно същество.

Двамата останаха на терасата и доядоха обяда си. След това се прибраха в къщата, където цял следобед телефонът не спря да звъни. Съседите им британци също бързаха да опаковат багажа си и да потеглят. Скоро в Антиб останаха само местните жители, повечето от които нямаха работа сега, когато туристите си бяха заминали.

— Италианската армия ще има нужда от прехрана — отбеляза Уолис. — Войниците винаги са гладни, а за италианците разправят, че обожават добрата храна. Местните хора пак ще имат работа.

— Само дето след армията тук ще пристигнат и много цивилни италианци, които ще заемат повечето работни места — сви рамене Дейвид и Уолис се засмя.

— Такъв циник си! Но си прав, разбира се.

В синьото небе над главите им военните самолети сновяха напред-назад от базата си в Сен Рафаел до италианската граница, където атакуваха позициите на италианците.

— Какво ще правим, Дейвид?

— Най-добре да звънна на британския консул в Ница, може би той знае как върви битката и какъв ще е вероятният изход.

Когато Дейвид влезе в кабинета, телефонът отново зазвъня. Един от съседите им британци се обаждаше да каже, че заминава за Испания.

— Вие какво ще правите, сър? Мисля, че трябва да потеглите незабавно.

— Може би. Не е изключено скоро да се видим в Испания. Желая ви късмет все пак.

Британският консул му заяви кратко:

— Много съм зает, Ваше Височество. Трябва да разчистим всичко в консулството, да изгорим всички документи. Имаме готовност веднага след това да отпътуваме за Испания, мисля, че вие трябва да направите същото.

— Ще изчакаме да видим как ще се развие битката, Додс. Може французите да успеят да ги отблъснат обратно в Италия.

Майор Додс се разсмя:

— Де да имах вашия оптимизъм, сър! Не чухте ли новините по радиото: французите не оказват сериозна съпротива. Въпрос на седмици е цяла Франция да попадне в ръцете на германците. А тук италианците ще се разпореждат още след дни.

Вечерта, докато седяха сами, чуха тътена на корабни оръдия някъде откъм морето. Хоризонтът се озари от ярки проблясъци — червени, сини и оранжеви.

— Като на Четвърти юли — прошепна Уолис. — Само че не е весело.

— Сигурно френските и британските кораби атакуват Генуа откъм морето. Чух по радиото, че атакуваме италианската флота при Генуа. Странно е да си седим тук, да ядем грозде и да пием последната бутилка отлежало шампанско, докато толкова близо мъжете се сражават и умират.

Бяха решили да изпият най-хубавите си вина, вместо да ги оставят на италианците. По същата причина бяха раздали доста от запасите си на приятели.

Уолис потрепери.

— Войната е чудовищна, не мислиш ли?

Ръката му се сви на юмрук и той удари по масата.

— Защо Бърти не ми позволи да бъда от полза! Хари се сражава, Джордж е във военновъздушните сили, само на мен не дават никакъв шанс.

— Знаеш защо. Жената на Бърти те мрази, защото ти натресе на нея и мъжа ѝ тегобата да бъдат крал и кралица. Тя ми беше казала веднъж, че ако се наложи Бърти да се възкачи на трона, това ще го убие. Но, предполагам, изказването ѝ е било доста преувеличено. Той се наслаждава на властта си, на това, че е център на внимание, на ласкателствата. Но Бърти се страхува от теб, страхува се, че хората ще го сравняват с теб и ще видят, че ти си много повече от него. И наистина е така. Той не притежава твоите умения да общуваш, няма твоя чар и излъчване, прекалено срамежлив и непохватен е. Прилича на застрахователен агент. Короната определено не му е по мярка.

— Горкият Бърти! — прошепна Дейвид и си спомни брат си като малко момче, смутено, бледо, треперещо от страх пред баща им, плашещо се до смърт от студената им майка.

Какво детство бяха имали? Веднъж Бърти му бе казал, че би предпочел да е бедняшко дете, като тези, които търчаха лудешки по улиците или играеха крикет по поляните на Англия. Те изглеждаха щастливи дори когато се биеха едно с друго.

Дали Бърти си бе мечтал да е селско дете, което живее във фермерска къща заедно с дузина други деца, и с родители, които го обичат?

Никой от тях не бе имал щастлив живот — нито бедният презрян Бърти, нито самият той.

Изведнъж му се прииска да поговори с брат си, изпълни се с чувство на нежност към него. Позвъни в двореца, но отказаха да го свържат.

— Негово величество е много зает, сър. Има съвещание с военния кабинет — каза му едни студен глас.

Той остави слушалката, а тялото му се напрегна от наранена гордост. Кога щеше да приеме истината? Никой от семейството му не го искаше в живота си. Бе в изгнание във всеки смисъл на думата и така щеше да е до смъртта му.

Два дни по-късно на вратата им се появи Грей Филипс. Двамата с Уолис мислеха, че той е още в Париж или че се е върнал в Англия и едва повярваха на очите си, щом го видяха.

Когато портиерът го въведе в приемната, Дейвид скочи на крака и се ръкува радостно с него.

— Грей, изглеждаш ужасно! — закачи го той, след като го изгледа от глава до пети. — Униформата ти е мръсна и намачкана и определено имаш нужда от бръснене.

— Знам, сър. Бих разменил едната си ръка за гореща вана! Но, първо, дали не ви се намира някаква храна? Не съм ял почти нищо, откакто тръгнах от Париж, и вече умирам от глад!

Уолис позвъни на прислугата и продължи да го гледа недоумяващо.

— Грей, какво, за бога, носиш в джобовете си? Багажа си ли?

Той се засмя и извади от издутите си джобове шест сребърни солници в стил „Джордж Втори“.

— Вие ги бяхте забравили, сър. Не исках немците да ги пипнат, така че ги натъпках в джобовете си.

Херцогът взе една от солниците и я погали нежно с пръсти. Все още не вярваше на очите си.

— Наследих ги от херцога на Къмбърланд. Винаги са принадлежали на семейството ми, още откакто са били изработени. Благодаря ти, Грей. Много мило, че си се сетил за тях и си ни ги донесъл. — В очите му проблеснаха сълзи. — Бог знае кога ще видим отново дома си в Париж, и в какво състояние ще е той, когато се върнем там!

Уолис хвана ръката му и се притисна към него:

— Недей, скъпи.

Един прислужник влезе в стаята. Уолис му нареди да донесе храна и нещо за пиене на Грей.

— Каквото и да е, стига да можете да го пригответе бързо. Майор Филипс е много гладен. След това ще си вземе вана — постарайте се да има достатъчно топла вода — и му пригответе едната спалня. Грей, имаш ли някакъв багаж? Чисти дрехи?

— Чиста риза и бельо в раницата. Оставих я в антрето.

— Разопакувайте багажа на майор Филипс и пригответе чистите дрехи в стаята му — нареди Уолис.

Слугата се поклони и излезе.

Докато чакаха да донесат храната, Грей описа нерадостното положение, което бе видял из цяла Франция.

— Затворили са се в черупките си. Не можех да повярвам на очите си. Влаковете не се движат. По пътищата има кратери от бомби, стоките в магазините са на изчерпване. Хората са обхванати от паника и купуват всичко, което намерят, за да трупат запаси.

— Не може ли правителството да овладее това положение? Могат да приемат закон, който забранява презапасаването с храна и стоки.

— Вече е прекалено късно, трябваше да направят това още преди месеци. Мисля, че самото правителство също е в колапс. Загубили са всякакъв контрол над положението. Полицията е изоставила опитите си да опазва реда, много войници бягат към домовете си и заплашват хората с оръжие, за да се снабдят с храна. Всички са ужасени и изтормозени.

— А ти как успя да се добереш дотук без кола, за бога?

— На автостоп. Качвах се на камиони и френски линейки. Отне ми четири дни. Надявам се да не възнамерявате да заминавате оттук още известно време, защото ще заспя прав, толкова съм изтощен.

— Ще останем, докато е безопасно.

Когато изгълта храната, Грей се оттегли и спа непробудно до късно на следващата сутрин. Времето бе още горещо и безоблачно, типично за Ривиерата по това време на годината. Войната сякаш бе безкрайно далеч, но всички знаеха, че военните действия се приближават към тях с всяка изминала минута. Радиото по цял ден ги засипваше с лоши новини. Бе очевидно, че няма да могат да останат още дълго.

Личният прислужник и адютант на херцога, Флечър, който живееше в „Ла Крьо“, откакто бяха купили вилата, му съобщи, че са му предложили място на един кораб, отплаващ за Великобритания.

— Багажът ми е готов за заминаване, сър, ако ми дадете своето разрешение.

— Можеш да дойдеш с нас в Испания, Флечър, знаеш това.

— Предпочитам да се върна у дома, сър. Ще се присъединя към полка си. Там ми е мястото.

— Прекараното време с теб ми бе приятно, Флечър. Благодаря ти за всичко.

— За мен бе чест, сър. — Флечър се оттегли с достойнство.

Херцогът въздъхна:

— Той не одобрява, че ще бягаме в Испания. Мисли, че трябва да последвам примера му и да се върна в Англия, в полка си. Няма и най-малка представа колко много бих желал да направя точно това, но не ми позволяват.

— Колко пъти да ти казвам — те не заслужават лоялността ти, след като се държат по този начин с теб.

Телефонът не спря цял ден. Британци, които звънях да се сбогуват, французи, които предлагаха помощта си. Накрая им се обади майор Додс от Ница да им съобщи, че заминава с конвой за Испания и че заместник-консултът в Ментон ще го последва един ден по-късно.

— Получих съобщение от Лондон да настоявам да тръгнете с нас, сър. За вас и съпругата ви тук вече няма да е безопасно.

— Виж, Додс, в „Ла Крьо“ са някои от най-ценните ни вещи. Не искам да ги изгубя, като оставя къщата незащитена.

— Обмислих това, сър. Американският консул тук няма да заминава. Съединените щати все още пазят неутралитет и той смята, че за него няма опасност. Предложи любезно да дойде и да запечата дома ви с официалния печат на американското консулство. По този начин „Ла Крьо“ ще бъде под защитата на Съединените щати.

— Много мило от негова страна наистина. Ще му се обадя да потвърдя, че с радост ще приема защитата на Съединените щати. Знам, че и съпругата ми ще бъде очарована да научи тази новина.

Той се обади на американския консул, след това цял следобед сортира документите си — унищожаваше по-маловажните, други заключваше в голяма метална кутия или ги трупаше в хранилището за ценности в къщата.

— Въпреки че ако немците искат да се доберат дотук, стаята няма да удържи на директен удар.

Уолис се засмя:

— Скъпи, в такъв случай всички документи също ще бъдат унищожени! Не, германците са прекалено практични, за да направят нещо такова. По-скоро ще докарат някой опитен касоразбивач.

— Е, хранилището ще устои поне на обикновени крадци. Германската армия е друг проблем.

Той занесе някои документи във вилата на Стиви. Икономът очевидно умираше от любопитство, но се подчини на молбата на херцога да го остави сам в салона. Дейвид пъкна ръка в комина, но отначало не напипа дръжката, която му бе описал Стиви. Протегна се още повече, притеснен, че ще изцапа ръцете си със сажди. Най-последокосна хладния метал на дръжката, стисна я и я дръпна силно.

Чу се стържещ звук и една квадратна метална каса се запуска бавно. Дейвид я отключи, постави документите вътре, заключи я и започна да навива веригата, за да прибере касата на мястото ѝ.

Отне му пет минути да изчисти пръстите си с носна кърпа. Не искаше икономът да забележи саждите под ноктите му, затова си сложи кожените ръкавици, преди да излезе от стаята.

Ладбрук, шофьорът на херцога, надзираваше товаренето на багажа, за да могат да са готови за тръгване по обяд на следващия ден и така да се присъединят към конвоя на заместник-консула.

Флечър и повечето британци, живеещи наоколо, вече се бяха качили на старите товарни кораби, изпратени от британското

правителство в Кан, за да ги отведат в родината им.

— Не можаха ли да намерят нещо по-добро! — възкликна Уолис възмутено, когато минаваха с колата през Кан. — Не бих пуснала и кучетата си да се качат на такива стари корита!

Кучетата спяха, сгущени в краката ѝ, свикнали отдавна с дългите пътувания с кола.

— Сега всеки кораб им е необходим за сраженията, Ваше Височество — каза ѝ Грей Филипс, видимо раздражен от възмущението ѝ.

Тя не обърна внимание на забележката му, затвори очи и се сви още повече под одеялото, с което се завиваше при пътуване, независимо от жегата навън. Пътуванията никак не ѝ понасяха, а сега положението бе още по-зле заради стреса от войната.

Конвойт се придвижваше по южното крайбрежие и навлезе в Прованс. Прекараха първата нощ в Арл. Уолис хапна само две-три хапки и веднага се оттегли да си легне. Херцогът поговори с останалите известно време, после им пожела лека нощ и ги остави. Тъкмо когато се отправяше нагоре по стълбите, един портиер се приближи крадешком към него и пъкна някакъв плик в ръката му.

Херцогът се сепна:

— Кой ви даде това?

— Донесоха го на ръка, сър. Преди един час. Казаха ми да го дам само на вас, без никой да види.

Мъжът отново протегна ръка, този път отворена в очакване.

Херцогът извади няколко монети от джоба си и ги пусна в дланта на портиера, въпреки че без съмнение приносителят на писмото също му бе заплатил щедро.

Отвори писмото в стаята си. Уолис спеше. Херцогът облече едно палто, вдигна яката му, така че да прикрива половината си лице, след това нахлупи ниско шапката, си, за да скрие и другата половина от лицето си. Накрая уви и шал на врата си, за да може да се прикрие напълно, ако срещне някой познат. За всеки случай си сложи и тъмни очила. След това тихо напусна стаята.

Не срещна никого, докато излизаше от хотела. Останалите им спътници очевидно също си бяха легнали, барът бе празен и вече затворен. Портиерът се бе върнал на мястото си, но дремеше над вестника си и не вдигна глава, докато херцогът излизаше.

Нощта бе ясна и хладна, звездите блестяха удивително силно, докато вървеше по уличките на Арл, отдалечавайки се от центъра. Никъде не светеха улични лампи и нямаше движение.

Бе идвал тук веднъж, със Стиви преди години. Стиви използваше това място за любовни срещи или за срещи с хора, с които не искаше да го виждат, хора, чието приятелство би могло да се окаже опасно за него. Стиви бе някак буен и безразсъден и точно това го правеше изключително добър войник — тази безразсъдна дързост да се впусне смело и в най-кървавата битка. Но той имаше и нежно сърце. Характерът му бе странна комбинация от мъжки и женски качества.

Дейвид отвори тихо желязната порта на Лесалискан. Чу се леко изскърцване. Вътре не последва никакво движение. От вратата започваше дълга тясна алея, оградена от храсти и дървета — лаври, борове, липи, брези.

Носеше фенерче в джоба си, но когато го извади, откри, че всъщност не се нуждае от него. Нощта бе достатъчно светла, за да вижда къде стъпва, и той закрачи бавно по мекия пясък, покриващ пътеката.

От двете страни на алеята имаше редици старинни каменни саркофази, няколко римски, повечето средновековни, някои с гравирани глави в ъглите — подобни на сфинксове лица, които проблясваха в мрака и се вираха със слепите си, безизразни очи.

През деня навсякъде се виждаха мравки, в дърветата гукаха гълъби и зелени гущерчета пробягваха из тревата. Нощем това място ставаше свърталище на плъхове и сега те на няколко пъти се стрелнаха край краката му и го накараха да подскочи стреснато. Една сова извика тъжно откъм дърветата и очите ѝ проблеснаха за миг. Нощните мушици летяха тихо в мрака, но се подплашиха от вика на совата и запърхаха по-бързо с кафяво-жълтите си крилца към храстите, за да се скрият от хищните птици.

Искаше му се да може и той да постъпи като тях. В мрака алеята изглеждаше много зловеща.

Като стигна до средата, херцогът спря и светна с фенерчето си — веднъж, два пъти, три пъти. После го изгаси и го прибра в джоба си.

След няколко минути чу тих звук. Една тъмна фигура на няколко метра от него му отвърна с кратки примигвания на фенер.

Скри се под дърветата и седна на един от счупените саркофази. Свали тъмните си очила, извади цигара и забарабани с нея по златната си табакера.

След минута другият човек се приближи.

— Не я палете, сър. Достатъчно опасно бе, че присветвахме с фенерите. Не искаме да привличаме внимание, ако е възможно.

Херцогът се усмихна, щом забеляза мъжа в мрака пред себе си.

— Здравей, Чарлс! Какво, за бога, правиш в Арл? Не можах да повярвам на очите си, когато получих писмото ти. Ти си като фокусник, изникваш най-неочаквано на най-неочаквани места.

Чарлс Бедо седна до него, изтупа пясъка от обувките си и се огледа отново във всички посоки: първо към дъното на алеята при железната порта, после към големия черен силует на църквата в другия край.

— Трябваше да говоря с вас, сър. Заминахте от Париж, преди да успея да го сторя.

— Но как се озова в Арл? И накъде си тръгнал?

— На път за италианската граница съм.

— Не си ли чул? — сепна се херцогът. — Италианците вече я пресякоха и сега там има сражения. Опасно е да се приближаваш до границата.

— Знам, сър, но нося писма до италианския главнокомандващ. А после чух, че ще прекарате нощта в Арл.

— Откъде го чу?

Бедо се усмихна лукаво:

— О, имам приятели, които подочуват такива неща. Искях да науча какви са планове ви. Вярно ли е, че заминавате за Испания?

— Да, с един конвой, воден от британския консул в Ница.

— Не трябва да ходите в Испания, сър, останете в „Ла Кръо“.

— За да ни пленят италианците?

— Разбира се, че не! Не биха го направили! Жалко, че напуснахте Париж. Щеше да е по-лесно, ако сте подръка, готов за момента, когато ще има нужда от вас.

— Не бих рискувал живота на съпругата си! Тя трябваше да напусне Париж и настояваше да тръгна с нея. Не можех да я оставя да пътува сама. Ти сам си пресякъл Франция. Видял си каква лудница е навсякъде. Ти ме посъветва да не се връщам в Англия, така че

дойдохме на юг и останахме в „Ла Кръо“, докато не се почувствахме застрашени. Ако не се бяхме съгласили да тръгнем за Испания с консула, можеха да възникнат подозрения. Бяхме под натиск да напуснем Франция незабавно. Консулт настоя. А правителството на Испания е на наша страна в края на краищата.

— Да — съгласи се Бедо без особен ентузиазъм. — Но какво ще стане, ако решат, че сте прекалено ценен и не ви позволят повече да пътувате? Могат да ви поставят под домашен арест и да ни накарат да платим скъпо, за да ви освободят.

Херцогът скочи на крака с блеснали от възмущение очи:

— Не биха дръзнали да ме държат като заложник!

Бедо пак се подсмихна лукаво:

— Страхувам се, че подценявате какво биха дръзнали някои хора, когато имат такова изкушение под носа си. А вие сте голямо изкушение, Дейвид. Ако Англия падне така лесно като Франция — а всички факти подсказват, че ще стане точно така, англичаните не искат война, тогава испанското правителство може да ви вземе за заложник. — Гласът му звучеше почти заплашително. — Настоявам, Дейвид, Берлин смята, че трябва да останете във Франция. Не отивайте в Испания.

— Заплашваш ли ме? — Херцогът се изненада от тона на Бедо. Той никога преди не му бе говорил по този начин.

Бедо отвърна бързо:

— Само ви съветвам, сър. За ваше добро. Не напускайте Франция. Може би е въпрос на дни да дойде вашият час. Тогава ще можете да се върнете в Англия, на трона. Не рискувайте тази възможност, като избягате в Испания.

Херцогът се втренчи право напред, към каменните сфинксове, които го гледаха невъзмутимо. Топлият нощен въздух гъмжеше от нощни пеперуди.

— Ако се отделя сега, британският консул ще изпрати телеграма до Лондон. Може да ме арестуват и да ме принудят да продължа с тях. И Уолис ще побеснее, ако не искам да продължа. Тя е много изплашена. Трябва да отида в Испания. Ще очаквам новините там.

Заплахата стана съвсем очевидна в гласа и върху лицето на другия мъж.

— Фюрерът няма да е никак доволен. Може дори да промени мнение относно връщането ви на трона в Англия.

— Нека първо завладее Англия, после ще говорим — отвърна херцогът хапливо.

— Сам видяхте колко слаба и корумпирана е Франция — наистина ли вярвате, че Англия ще успее да ни се противопостави? Ние ще бъдем господарите на Европа още преди края на годината.

Херцогът бе почервенял от гняв заради тона на Бедо. Това бе един съвсем нов човек и той никак не му харесваше.

Изправи се рязко. Страхуваше се, че ще избухне и ще каже нещо, за което после да съжالياва. Така че си тръгна, без да каже нито дума, измина алеята със саркофазите, по пясъка, който запечатваше стъпките му. Лунните лъчи се процеждаха през листата на липите и лаврите, чийто аромат му напомни за времето, когато бе деветнайсетгодишен студент в Оксфорд и бе посетил Германия за пръв път. Тогава отседнаха за малко във Вюртенбург, където бе задължен да ходи на дълги и досадни обиколки с краля. Наблизо имаше алея с липи. Веднъж получи силно главоболие, а една немска сестра му донесе в леглото чаша бледозлатист чай от липов цвят, като го увери, че така главоболието му ще се излекува.

Точно от това се нуждаеше и тази вечер. Малко липов чай, който да го накара да забрави колко сложен и объркан е животът му.

Не бе възнамерявал нищо от това да се случва. Стъпка по стъпка обаче бе стигнал толкова далеч по пътя, който бе поел, воден от гняв и огорчение. Не можеше да отгатне къде ще свърши всичко това, но докато вървеше към хотела, се чувстваше все по-зле и затрепери от студ.

Топлата средиземноморска нощ, която познаваше така добре, сега му се стори чужда и враждебна. Би дал всичко, само да се върне в Англия.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Франция

1999

Досега Клодия не си бе дала сметка колко много зависи от сетивата си — от зрението, слуха, допира. Лежеше в мрака, почти не можеше да помръдне, не виждаше нищо. Всичките ѝ страхове се бяха концентрирали в желанието да чуе нещо. Ослушваше се напрегнато да долови и най-малкия звук, да го разпознае, да разбере какво може да означава.

Похитителят все още бе в съседната стая — слушаше радио или гледаше телевизия. Гласове и музика прогърмяваха, после заглъхваха, когато той усилваше или намаляваше звука. Освен това онзи крачеше из стаята, отваряше някакви шкафове, местеше столове, които стържеха по пода. Един от тях се преобърна. Мъжът изпсува ядосано.

От колко време беше затворена тук? Струваше ѝ се, че са минали дни, откакто бе обядвала с Хю и англичанина. Не че бе гладна, дори при мисълта за храна започваше да ѝ се повдига. Все пак професионалният ѝ интерес към храната не бе изчезнал напълно. Питаше се какво ли яде мъжът, дали си бе сготвил нещо или яде сандвич. Може би имаше фризер, пълен с готова храна, която трябва само да се притопли в микровълновата печка.

Мъжът си наля нещо за пиене, Клодия чу как бутилката опира в чашата. Бира? Вино? Бира може би. Приличаше на човек, който пие бира. Всъщност как можеше да е сигурна?

Той отвори нова бутилка и пак напълни чашата си. Звукът от изливащата се течност ѝ напомни, че ѝ се ходи до тоалетната.

Нямаше да мисли за това. Иначе положението щеше да стане неудържимо.

Съжали, че не бе обърнала повече внимание на външния вид на мъжа през онези кратки мигове на „Кроазет“, преди да припадне. Каквото и да ѝ бе инжектирал, то явно бе изтрило паметта ѝ от времето непосредствено преди иглата да се забие в ръката ѝ. Или тази загуба на

памет се дължеше на шока? Каквато и да бе причината, тя просто не можеше да си спомни как изглеждаше мъжът: лицето му, дрехите, фигурата — не помнеше нищо.

Може би ако се концентрираше, щеше да успее да извика лицето му от най-дълбокото ниво на подсъзнанието си, но колкото и да опитваше, не се получаваше нищо.

Засега тя просто се вслушваше във всички звуци, които мъжът издаваше. Това ѝ помагаше да не се побърка — усилието да отгатне какво прави той във всеки момент. Ако си позволеше да мисли за това, което го бе чула да казва по-рано, сигурно щеше да рухне. Досега винаги бе възприемала смъртта като някакво събитие в далечно бъдеще. Бе приела с огромна болка смъртта на майка си, но не си бе представяла нито веднъж, че самата тя може да умре, че мозъкът ѝ ще спре да работи и че ще дойде онази последна секунда от живота ѝ, след която има само мрак, студ и тишина.

Тази мисъл я накара да изстене, а очите се напрегнаха да проникнат отвъд мрака, който я обграждаше в момента. Да можеше поне да вижда!

Но мислите никой не можеше да ѝ отнеме. И трябваше да мисли за нещо друго, а не за смъртта.

Хю например — какво ли правеше в момента? Сигурно я търсеше. Сигурна беше в това. Дали щеше да се обади на полицията? Навярно не. Не би рискувал заради последствията. Това бяха безмилостни хора, които нямаше да се спрат пред нищо. Бяха способни на всичко.

Дори и на убийство.

Хю го знаеше и не би ги предизвикал да я убият. Каква ли смърт ѝ подготвяха? О, дано бе нещо бързо — да я застрелят в главата! Така всичко щеше да свърши за секунда. Тя дори не би разбрала какво става. Молеше се да не отвържат очите ѝ, преди да я убият. Не искаше да разбере какво я очаква.

Не бе достатъчно смела, за да издържи на болка, да умира бавно, като знае, че смъртта ѝ настъпва. Сигурно би се побъркала в такъв случай — сигурно би пищяла, би умолявала...

Не, стига мисли за смъртта. По-добре да мисли за... Бен...

Сълзите изпълниха очите ѝ и се застичаха по лицето ѝ, изпод превръзката. Топли, солени сълзи, от които кожата ѝ стана лепкава.

Бен, Бен, Бен — мислеше тя, за да извика в съзнанието си образа му в градината на вилата в деня, когато той научи, че баща му ще живее само още няколко часа. Бен, полугол, с мокро загоряло тяло, което се притиска към нейното, Бен, който я целува и гали.

Никога вече нямаше да го види.

Никога. Болката запулсира в нея.

Преди да го срещне, сякаш не се бе чувствала толкова жива. А сега я очакваше смъртта.

— Това чакане ме убива — каза Бен, който не спираше да крачи напред-назад като животно в клетка.

Хю пак стоеше край прозореца и се взираше в нощното небе.

— Моля се на бог да не си предизвикал Роджър да направи нещо глупаво, което да доведе до убийството на Клодия. Ако ми бе казал предварително какво условие ще му поставиш, щях да те спра.

— Ако не бяхме предприели нищо, положението щеше да стане още по-лошо.

Чу се звънецът на вратата и двамата подскочиха.

— Аз ще отида. — Бен се отправи към площадката над кухнята, за да натисне бутона, с който се отваряше вратата на градината. Изчака там и видя, че Роджър влиза. Вратата се затвори зад него, никой не го последва.

Луиз бе в банята, кухнята бе празна. Бен слезе да му отвори.

— Как смееш да оставяш такова съобщение на сина ми? — избухна ядосано Роджър още с влизането си. — Изплашил си го до смърт! Притеснил се е, че съм си навлякъл някакви ужасни неприятности.

— Наистина е така. — Бен затръшна вратата и видя как Роджър подскача стреснато. Нервите му явно бяха опънати до крайност. Това е добре, помисли си Бен. Явно ще трябва да разчитаме на него, за да си върнем Клодия.

— Качи се горе, Роджър! — каза Хю от горната площадка и го изгледа с присвити очи. — Като съдя по вида ти, имаш нужда от едно питие.

Веднага щом влезе в салона, Роджър заговори бързо:

— Виж какво, наех една фирма да те открие и да опита да се добере до сейфа с документите на баща ми. Казах им да действат дискретно. Откъде да знам, че ще се окажат такива главорези?

Бен го прекъсна:

— Искаме Клодия да се върне жива и здрава, преди да говорим за каквото и да било. Тази вечер. Веднага.

Роджър се обърна към Хю:

— Да считам ли, че сме се договорили?

— Клодия срещу документите? — Хю си пое дълбоко дъх. — И ти ме обвиняваше в изнудване? Боже всемогъщи, Роджър, бих искал да имаше някакъв друг изход от това положение — семейството ти заслужава да бъде разобличено. Но докато Клодия е в опасност, аз съм безсилен, така че приемам условието ти. Върни ни я и ще ти предам документите.

— Кога може да стане това? Можеш ли да заминеш за Париж тази вечер, за да ги донесеш?

Бен скочи като вълк, стисна Роджър за гърлото и го разтърси. Роджър опита да се отскубне от ръцете му, давейки се.

Хю каза тихо:

— Пусни го, Бен. — Постави ръце върху раменете му и го дръпна назад. — Ще го убиеш, а така няма да си я върнем.

Роджър се преви на две, закашля се и се облегна на един стол, докато опитваше да си поеме въздух. След минута Хю каза:

— Добре. Сделката е следната: Клодия се връща и аз ти предавам документите утре, веднага щом банката в Париж отвори.

Роджър още притискаше ръка към гърлото си и разтриваше зачервеното място, където бяха стискали пръстите на Бен.

— Има един проблем. Преди да дойда тук тази вечер, говорих с мъжа, който я е отвлякъл. Той настоява да му платя незабавно пълната сума.

— Ами плати му.

— Ще го направя, но... — Роджър млъкна, а лицето му плувна в пот.

— Но какво? — изгледа го подозрително Бен.

— Той заплашва да... — Роджър отново млъкна и преглътна с мъка.

— Стига заобикалки. Какво заплашва?

— Казва, че тя е видяла лицето му и че той не може да рискува
Клодия да го опише на полицията.

— И ще я убие? — Хю бе мъртвешки блед.

Бен се тресеше от ярост и страх:

— Боже господи, ако я нарани, ще те убия, заклевам се.

Хю отново се опита да го успокои:

— Роджър, ти казваш, че той очаква парите си — в брой ли
трябва да му ги дадеш или да направиш банков превод?

— В брой. Не вярва на банките.

— Тази вечер?

Роджър кимна.

— Къде трябва да ги занесеш?

— Наел е къща в покрайнините на едно село над долината, Горж
дю Лу, така се казва селото. Там е доста затънтено, макар че през
лятото ходят туристи. Мъжът каза, че има тесен, виещ се път от Опи до
Гуърдо. Къщата е на около половин километър встрани от пътя, на
някаква черна отбивка. Името на къщата е написано на табела край
пътя — „Лез Оливие“. Там по-рано имало маслинова горичка, а сега —
само няколко маслинови дървета.

Клодия бе толкова изтощена от страх, че постоянно задрямваше,
но внезапно се стресна от шумно затръшване на врата.

Похитителят бе в стаята. Той се приближи до леглото. Не го
виждаше, но усещаше мириса му. На алкохол, пот, чесън и мръсна
плът.

Наведе се към нея.

— Шибана кучка, дължиш ми нещо за това, че се опита да ми
издереш очите.

Значи той бе влязъл във вилата. Не е бил случаен крадец. И
тогава бе доловила отвратителния му мирис, но го разпозна едва сега и
веднага ѝ се догади.

Той я сграбчи за косата и я дръпна, така че да падне от леглото.
Клодия усети хладен метал да се допира до челото ѝ.

Пистолет, осъзна и се разтрепери. Сега щеше да я убие.

— Мислех първо да те изчукам, но не искам да оставям следи,
които да ме свържат с трупа ти, когато го намерят. Сбогом, кучко.

Кръглата дупка на дулото се притисна към челото ѝ, Клодия чу тихия натиск върху спусъка и коленете ѝ се подкосиха от ужас.

Видяно през нощта, селцето Горж дю Лу изглеждаше диво и запустяло. Имаше едва няколко къщи, никакво улично осветление, само гъсталак от дървета и храсти, ограждащ пътя. По това време на нощта нямаше никакви други коли. Отне им доста време, докато намерят отбивката, но най-после фаровете на Хю осветиха табелата „Лез Оливие“. Завиха по черния път, почти скрит между дърветата.

След пет минути зърнаха слабата светлина между затворените капаци на прозорците. Хю намали още повече.

— Хайде слизай.

Бен сведе глава, отвори вратата и се изтърколи на тревата. Хю загаси двигателя едва когато стигна до къщата. Когато слезе от колата, входната врата се отвори рязко. Хю и мъжът, чието очертание се появи в рамката на вратата, се изгледаха продължително.

— Мосю Морел? — попита французинът. Той демонстративно стискаше пистолета в ръката си.

Хю кимна:

— Да.

— Не бих се поколебал да го използвам — каза французинът и посочи пистолета си. — Не мислете, че няма да го използвам. Така че никакви номера. Приближете се бавно с вдигнати ръце, за да ги виждам.

Хю вдигна ръце и тръгна бавно към мъжа, който отстъпи встрани, за да му направи място да мине. Веднага щом влязоха в къщата, вратата се затръшна.

Пистолетът продължаваше да сочи гърба му.

— Вървете!

Хю се подчини безмълвно. Мъжът бе разговарял с Роджър и познаваше гласа му. Така че Хю предпочиташе да не казва нищо излишно.

Къщата изглеждаше потънала в мрак, с изключение на стаята, в която влязоха. Хю отброи, че минаха покрай две други врати. Отвън изглеждаше като кутия, с два прозореца отпред и несъмнено — два

отзад. Сигурно имаше две малки спални, баня, кухня и дневна. Типична френска къща.

Къде беше Клодия? Дали бе в някоя от другите стаи? Може би изобщо не бе тук. Какво щяха да правят, ако я нямаше? Как щяха да я открият, ако този мъж откажеше да ги отведе при нея?

— Поставете парите на масата! — нареди мъжът с грубия си акцент, типичен за крайните квартали, за бордеите на Париж, където се вихреха бандите и престъпниците. Дали не се долавяха следи от южняшки диалект? Възможно бе.

Мафията все още властваше в част от този район. Тук винаги бе имало силно италианско влияние, особено в Ница — най-богатия, най-пренаселения град по крайбрежието. Може би мъжът бе родом от Ница и се бе преместил в Париж по-късно?

Хю се напрегна да говори с изискан английски акцент, който Роджър обикновено използваше:

— Къде е момичето?

Французинът изръмжа:

— Казах ви, тя видя лицето ми. Не мога да рискувам да я оставя жива и тя да се раздрънка в полицията.

— Не съм те наел да убиваш никого! Ако те заловят, и аз мога да отида в затвора заради убийство! Къде е тя? — Хю бе плувнал в пот. Дали бе още жива? — Хепбърн ме познава, ако не я върна жива, той ще съобщи на полицията.

— Лоша работа — каза французинът цинично. — Това е много лошо, но аз няма да оставя жив свидетел, който да ме идентифицира. Така че поставете парите на масата, мосю, и си тръгвайте.

— Не и преди да я доведеш тук.

Мъжът го изгледа, стиснал устни:

— Мисля, че май ще се наложи да убия и вас.

— Не бъди глупав, човече. Все някой е чул, че си наел тази къща. Полицията знае, че се мотаеш по Ривиерата, знаят, че името на Хепбърн е било в бележника на съдружника ти. Казаха са му, че са те разпитвали във връзка със смъртта му. Хепбърн ми е стар приятел от училище. Предупредих го, че идвам при теб тази вечер. Ако ме намерят мъртъв, името ти ще е на първо място в списъка на заподозрените.

— Обаче няма да намерят тялото ти. Нито нейното. Имам изпитано скривалище. Така че не ми губи времето. Къде са парите? — Той опря пистолета в челюстта на Хю.

Бен бе влязъл в къщата през задната врата и в момента се приближаваше към тях, стъпка по стъпка, съвсем бавно и предпазливо.

Но една дъска поддаде и изскърца. Французинът се обърна, изпсува и стреля веднага. Кръвта изригна на рамото на Бен и на сакото му се образува голямо петно. Той го погледна учуден, сякаш не можеше да повярва, че е прострелян.

Хю сграбчи ръката, която стискаше пистолета, и я бутна нагоре.

Звукът от следващия изстрел в малката стаичка бе направо оглушителен.

Французинът застина съвсем неподвижно, после се свлече като отсечено дърво.

Хю, шокиран, се взря в тялото му. Лицето на мъжа липсваше, на негово място се виждаше кървава пихтия.

Бен извика дрезгаво:

— Боже господи!

— Не исках... стана случайно.

— Дали полицаите ще повярват?

Хю разтри челюстта си, където мъжът бе притискал пистолета. Необяснимо защо, още усещаше натиска на дулото. Може би никога нямаше да го забрави.

— Няма да стоим тук, за да обясняваме. Не докосвай пистолета. Ще го оставим, както си е, пистолетът е в неговата ръка, само неговите отпечатъци са на спусъка. Трябва да намерим Клодия и да се измъкваме оттук. Но чакай първо да видя как е рамото ти.

— Не сега. Ще го оправим, като се върнем във вилата.

Клодия лежеше съвсем неподвижно на леглото, върху което бе паднала. Когато чу стъпки и после някакви ръце я докоснаха, тя изви тяло и отчаяно опита да изпищи. Какво ставаше? Бе готов да я застреля ли?

— Аз съм, Клодия. Вече си в безопасност — каза един глас на английски, после някой отлепи лентата от устата ѝ.

Бен? Тя не можеше да повярва на ушите си. Напрегна се да го види, въпреки че втората лента още стягаше очите ѝ.

Топлите му устни докоснаха леко нейните, съвсем предпазливо, защото кожата ѝ бе разранена от лепящата лента.

— Мъжът може да ни чуе...

— Не може. Мъртъв е.

Напрегнатото ѝ тяло се отпусна.

Бен носеше джобно ножче, внимателно срязва лентата на очите ѝ. Клодия примигна, когато той я дръпна, за да я отлепи от кожата ѝ. Лицето ѝ бе изранено, косата щеше да порасте отново. Важното бе, че е жива. Най-после можеше да отвори очи. Погледна го — лицето му ѝ се усмихваше само на сантиметри от нейното.

Толкова красив ѝ се стори в този миг!

— Бен, о, Бен!

Страстната му целувка накара тялото ѝ отново да се почувства живо.

Докато Бен режеше останалите ленти, с които бе вързана, Клодия видя разкъсаната риза и кръвта по рамото му.

Опитваше се да не вика, когато той отлепяше една след друга лентите, но имаше чувството, че заедно с тях се късат парчета и от кожата ѝ. Бе невероятно болезнено.

— Знам, че ти причинявам болка, старая се да го правя внимателно. — Той махна последната лента и Клодия изохка, после протегна схванатото си тяло.

— Толкова е хубаво да мога пак да се движа! — Тя вдигна ръце и прегърна Бен. Внимаваше да не докосва рамото му. — Трябва да те закараме в болница.

— По-добре не — съобщи Хю откъм вратата. — Познавам един пенсиониран лекар, който ще се погрижи за раната, без да задава въпроси. По-рано е работел за мафията. Добре ли си, скъпа? Нарани ли те онзи мъж?

— Цялото тяло ме боли, но ще се оправя. — Тя се надигна несигурно.

Хю се наведе и я целуна по косата.

— Двамата с Бен се побъркахме от тревога. — Хю говореше някак разсеяно, очевидно бързаше да потеглят. — Можеш ли да ходиш, Клодия?

— Да!

Придвижиха се бавно до външната врата и се качиха в колата. Хю подкара бавно, без да включва фаровете си. Щом стигнаха до шосето, Клодия попита:

— Какво ще кажем, ако полицаите пак дойдат да ни разпитват?

— Защо да идват?

— Ами защо дойдоха предния път?

— Защото в бележника на убития са видели името ми. Но там е имало и много други имена. Ти, аз и Бен сме били заедно цялата вечер. Това е алибито ни. Луиз ще го потвърди. Но съм почти сигурен, че никой няма да ни разпитва.

Половин час по-късно паркираха в двора на вилата. Хю помогна на Бен да слезе. Луиз вече си бе легнала. Къщата бе тъмна и тиха. Клодия направи кафе и сандвичи, а Хю се обади на лекаря.

Той живееше съвсем наблизко. Пристигна след десет минути и подсвирна, като видя рамото на Бен.

— Доста е кървило, но раната е повърхностна, ще заздравее бързо. Трябва да направя няколко шева.

Отне му половин час да почисти и обезболи мястото с инжекция, после да направи няколко шева във формата на полумесец. Хю почерпи доктора с бренди и кафе и след това той си замина.

— Не попита нищо — каза Бен, когато тримата останаха сами. — Сигурно е разбрал, че раната е огнестрелна.

— Казах му, че си се прострелял, без да искаш, докато си чистил пистолета си.

— И той ти повярва?

— Може би не, но ми е стар приятел. Като момче е участвал в Съпротивата, после е правел разни услуги на мафията в Ница. Свикнал е да не задава въпроси.

Тримата пийнаха бренди. Клодия се задави, когато алкохолът опари гърлото ѝ, но после усети как топлината му се разлива по цялото ѝ тяло.

— Бен ми каза, че ще върнеш документите на Роджър Морел. Съжалявам, че си принуден да го направиш, Хю. Без тях няма да можеш да напишеш книгата си, нали?

— Вече и не искам. — Той се взираше в луната над морето. — Пропилях толкова години в желанието си да отмъстя. Сега си давам сметка какъв глупак съм бил. Казвах си, че жена ми е съсипала живота

ми, но всъщност аз сам го съсипах, като не пожелах да простя и забравя. Прекарах трийсет години в затвора на собствената си заблуда. Е, сега вече проумях истината. Ще обърна гръб на миналото и ще продължа напред. Не е прекалено късно да започна отначало. Имам още години живот. Ще се постарая да ги изживея пълноценно.

Бен промълви:

— Значи ще простиш на майка ми. Ако я видиш за малко, за няколко минути само, това ще помогне и на двама ви да се освободите от горчивината на миналото.

Хю въздъхна:

— Да говорим за това утре. — Изправи се и остави чашата си на масичката. — Ще си лягам. Вие двамата също трябва да поспите. Клодия, настани Бен в стаята за гости. Лека нощ.

Двамата седяха мълчаливо, заслушани в стъпките му по стълбите.

— Ще дойдеш ли с мен утре до хотела, за да се запознаеш с майка ми? — попита Бен. — Много искам да я харесаш и тя да те хареса.

— С нетърпение чакам да се запознаем.

Бен хвана ръката ѝ и я вдигна до устните си:

— Дано и Хю се съгласи да се видят!

— О, мисля, че ще склони. Иначе какво означаваше това, че ще започне живота си наново? Той ще забрави миналото, ще ѝ прости — на нея и на баща ти. Утре ще е началото на новия му живот.

— И на нашия — каза Бен. — Искам да те опозная. Без да бързаме.

— Да, досега всичко бе много трескаво.

— Сякаш имаш температура. Загубата на кръв не е никак безобидна, Бен. Трябва да си легнеш и да поспиш.

— Ти също — съгласи се той и двамата тръгнаха прегърнати нагоре. Клодия му показа малката стая за гости. Леглото бе застлано. Тя извади завивки, после отиде в стаята си.

Спа до късно на следващата сутрин. Сънищата ѝ бяха хаотични и страшни. Когато най-накрая се събуди, зарадва се, че всичко е било само сън.

Слънцето припичаше през щорите и стените на стаята бяха на яркожълти ивици. Клодия полежа, замаяна и още доста отпаднала. От долния етаж се чуваха гласове. Не можеше да различи думите. Стана и се отправи към банята, за да отмие мириса на страх от кожата си.

На терасата Хю и Бен закусуваха и разговаряха. Луиз бе излязла да пазарува. Бяха ѝ казали, че Клодия се е върнала и че Бен е претърпял лека катастрофа с колата си.

— Счупена раменна кост. Нищо сериозно. Ще зарасне бързо — каза ѝ Хю.

— Клодия с него ли е била? — попита Луиз разтревожено и Бен и Хю веднага поклатиха глави. Луиз въздъхна облекчено. — Е, тогава ще ида да пазарувам. Ще потърся някоя хубава, угоена патица — планирала съм задушена патица в сос от бяло вино.

— Звучи добре — одобри плановете ѝ Хю и тя усмихната се отправи навън.

Когато Луиз потегли с колата, Бен каза:

— Родителите ми никога не бяха ми казвали нищо за теб. Нямах представа, че майка ми ти е била жена. — Замълча, после добави предпазливо: — Надявам се, че не си баща на Клодия? Двамата сте толкова близки, ти очевидно я обичаш като дъщеря.

— Баща ѝ ми бе много добър приятел. И той беше журналист. Работехме заедно, бяхме връстници и имахме много общи неща, само дето неговата съпруга бе чудесна жена.

Бен пламна:

— Не започвай да обиждаш майка ми!

— Нямах намерение. Но се възхищавах на майката на Клодия. Тя не се омъжи повторно, никога не погледна друг мъж до края на живота си. Аз бях станал циник по отношение на жените, но тя бе едно блестящо изключение.

— Клодия прилича ли на нея?

— Много. Семейната прилика е странно нещо. Клодия каза, че в момента, щом те е видяла, си ѝ се сторил познат, макар че не помнела да те е виждала преди. Очевидно е доловила някаква прилика между теб и мен. Всъщност ти повече приличаш на мен, отколкото на баща си. Двамата с него не си приличахме.

— Ако ми е бил баща.

Думите потънаха в дълга тишина — като монети, паднали в кладенец с отекващ плисък.

— Това пък какво означава? — попита Хю, шокиран.

— Датите не съвпадат. Подреждах документите на баща си, за да се ангажирам с нещо, и открих брачното им свидетелство. Роден съм само два дни след като са се оженили. През всичките тези години са ме лъгали. Дотогава не бях виждал брачното им свидетелство. Мислех, че са се оженили една година по-рано.

— Пита ли майка си?

— Как бих могъл, тя е толкова разстроена. Но не разбираш ли: когато съм бил заченат, тя още е била твоя жена. Така че започнах да се чудя...

— Ние се разведохме толкова бързо точно защото тя беше бременна от баща ти. Не бяхме спали от месеци.

Бен въздъхна с облекчение:

— Значи баща ми наистина си ми е баща? Не можеш да си представиш колко бях шокиран от онова откритие. Оттогава ме измъчват догадки.

— Чувал съм, че при близки роднини е възможна удивителна прилика. А не е за пръв път двама души да се оженят точно преди раждането на детето си. В наши дни вече дори не се женят, направо си раждат деца.

— Но защо са ме излъгали? Винаги са ми казвали, че съм роден една година след сватбата им. Защо?

— Сигурно са се притеснявали от истината. Моите родители бяха много старомодни, не са искали да се разнасят клюки, че единственият им внук е роден само два дни след сватбата на родителите си.

— Навярно тази е причината.

И двамата се обърнаха. Облечена в къса синя туника и с бели сандали, Клодия бе вдигнала ръка, за да заслони очите си от яркото утринно слънце. Сърцето на Бен подскочи. Изглеждаше толкова красива!

Хю се изправи:

— Как се чувстваш, скъпа?

Клодия им се усмихна.

— Никога в живота си не съм била така гладна! — Погледна лакомо към кроасаните на масата. — Кафето топло ли е още?

Въобще нямаше да им разкаже колко близо до смъртта е била. Моментът, когато онзи мъж допря пистолета до челото ѝ, бе най-ужасният в живота ѝ. Мъжът не натисна спусъка, защото чу шума от кола навън. Но Клодия бе повярвала, че ще умре. Не искаше да говори за това, искаше да го забрави завинаги.

— Ще направя още кафе. — Хю взе каната и тръгна към кухнята.

Клодия седна до Бен и си взе кроасан. Той пъкна пръст под брадичката ѝ, завъртя лицето ѝ към себе си и я целуна нежно.

— Миришеш на пролет.

Тя му се усмихна.

— Как е рамото ти?

— Боли ме, но ще го преживея. Натъпках се с болкоуспокоителни. Ще дойдеш ли да се запознаеш с майка ми тази сутрин?

Тя кимна:

— Нямам търпение. Само се моля да не ме намрази от пръв поглед, че ще открадна единствения ѝ син!

Очите му грейнаха:

— Тя вече знае за теб, разказвах ѝ през цялото време, докато пътувахме насам. Исках да отвлека мислите ѝ от погребението и да я ободря. Тя също иска да се запознаете възможно най-скоро. Обадох ѝ се по телефона преди половин час и ѝ казах, че ще я навестим по някое време сутринта.

Хю се появи с кана горещо кафе.

— Току-що чух новината по местното радио. Имаше кратко съобщение, че са намерили убит мъж в една къща недалеч от пътя за Опи. Изглежда, полицаите не са го приели за убийство. Подозират, че е самоубийство. Казаха, че според полицията това е партньорът на мъжа, който бе намерен убит на плажа. Съобщението бе написано така, че намекваше за връзка между двамата мъртъвци. Дано полицията приеме, че единият е убил партньора си и после се е самоубил.

Хю наля кафе, Клодия взе чашата си и притисна длани към нея. После отпи бавно, с отворени очи.

— Колко е хубаво! Не обожавате ли аромата на първото сутрешно кафе?

— Разбира се — съгласи се Бен. Без да може да откъсне поглед от лицето ѝ, той каза на Хю: — Ще водя Клодия да се запознае с майка ми. Ти ще дойдеш ли?

Хю се обърна към градината, като моряк, загледан в безкрайната морска шир.

— Не знам дали съм готов да я видя — нито дали тя ще иска да ме види.

— Ще иска. Защо, мислиш, се съгласи да дойде тук с мен? Може да ти звучи странно, но според мен тя ще ти разкаже за баща ми и какво всъщност е станало, когато сте били млади. Никой друг не помни онова време.

Хю кимна.

— Напоследък мислих много за него. Спомних си времето, когато бяхме деца. Глупаво е било да пропилеем всички тези години.

Бен гледаше как Клодия яде намазания с масло кроасан. Представи си какъв вкус ще имат устните ѝ сега. Нямах търпение да го опита.

— Ще трябва да отида до Париж днес с Роджър и да взема документите от банката — каза Хю.

— Иди утре. Накарай негодника да чака.

— Не, предпочитам да приключа с Роджър и с Уиндзорската история. Започнах да го съжалявам. Той е ужасно изплашен, бои се за поста си, страхува се от публичен скандал. Всички политици се боят от това — че журналистите ще надушат тъмните им страни. За политиците истината винаги е враг. Те живеят върху лъжи. Но Роджър се опитва да запази репутацията на баща си. Нямах представа, че е толкова привързан към стареца.

— Гай е същият — направо се е вманиачил по семейната история. Странно семейство са.

— Те са и твое семейство. Те са семейството на майка ти — усмихна се Хю. — Мисля, че ще е по-добре Клодия да се запознае с нея, без аз да смущавам атмосферата. Имам нужда от още време.

Клодия хвана ръката му:

— Защо не я поканиш на вечеря тук, да кажем — утре? Двете с Луиз ще сготвим нещо специално. Ще ти е по-лесно, ако си на собствена територия.

Той ѝ се усмихна топло, но лицето му още изглеждаше измъчено.

— Толкова ли е важно това за теб?

— Много важно, Хю. За всички ни.

Хю погледна нея, после Бен и сви рамене.

— Добре, скъпа. Покани я на вечеря утре и аз ще съм тук. — Извърна глава към морето. — Чудя се дали ще я позная след всичките тези години.

И как ще се почувствам — помисли си. Сърцето му вече биеше ускорено, а устата му бе пресъхнала. Беше абсурдно да се чувства така. Сякаш бе отново двайсетгодишен хлапак.

Издание:

Шарлот Лъм. Предателства
Английска. Първо издание
ИК „Хермес“, Пловдив, 2000
Редактор: Екатерина Костова
Коректор: Ева Егинлиян
ISBN: 954-459-759-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.